

Chưa biết tên

Chuyện Ba Người

- 1 -

Hoài Ân không tin vào tai mình. Mẹ vừa bảo anh lấy vợ! Anh mới hai mươi hai, đang học, chính xác là vừa tốt nghiệp, mà bỗng đi lấy vợ, lại lấy một người chưa từng thấy mặt. “Tại con còn đi học, con bé ấy cũng còn nhỏ nên hai bên cha mẹ chưa có dịp cho hai con gặp nhau. Bây giờ, không còn kịp đợi cho nó lớn nữa rồi, phải cưới thôi”. Mẹ ứa nước mắt “ba con sắp.. đi rồi!”. Hoài Ân nắm chặt tay mẹ “con không hiểu tại sao ba đang ốm, mẹ lại nói chuyện cưới vợ cho con. Mẹ bình tĩnh lại đi, con nghĩ ba ..không đến nỗi nào, mẹ đừng lo quá!”. Bà Thông lắc đầu “đây là ý ba con. Con ngồi xuống đây, mẹ nói rõ cho con nghe. Đây là một đám cưới chạy tang! Con hiểu không? Đám cưới chạy tang, vì bác Kha cũng sắp chết rồi!”. À, bác Kha, bác Kha thì anh rất biết. Bạn thân của ba, bạn chiến đấu của ba, lâu lâu ghé chơi với ba một lần. Giọng nói sang sảng của ông xen lẫn giọng trầm trầm của ba, lúc đó cả nhà vui lắm. Lâu rồi không thấy ông tới, không ngờ ông lại.. Anh nhìn mẹ. Mắt bà đăm chiêu “con nhớ ông nội không?”. Hoài Ân ngạc nhiên “sao mẹ lại nhắc đến ông?”, “con nhớ ngày xưa ông hay hỏi con tên gì không?”. Sao lại không nhớ. Ông hay bế cháu nội lên gối, để cháu

túm râu nghịch ngợm đã đòi rồi mới hỏi “thằng cháu cưng của ông tên gì?”. Thằng nhóc nũng nịu mãi mới nói “tên Ân ạ!”. Vậy là bị ông lật sấp phết vào mông “dạy hoài không nhớ, tên Hoài Ân!”. Thật ra Hoài Ân nhớ, nhưng nó muốn trêu ông, thế thôi.

Cái trò hỏi đáp này kéo dài tới khi ông mất mười năm trước mới thôi. Anh nhìn mẹ, mắt bà càng buồn. “Ba con và bác Kha cùng quê Hội An, cùng vào bộ đội. Sau hiệp định ngừng chiến năm bảy hai, chiến tranh còn ác liệt hơn. Năm bảy ba, trong một trận chiến ba con lạc đơn vị. Sau gần một tuần vừa tìm kiếm vừa chờ đợi, đơn vị di chuyển để tránh sự theo dõi của địch, có nghĩa là bỏ ba con.. nếu chưa chết cho số phận. Bác Kha không chịu, mình bác ở lại, đi sâu hơn vào rừng, chấp nhận hiểm nguy để tìm ba. Rút cuộc, tìm được ba con bị thương gần chết bên suối. Bác công ba con vượt bao cây số đường rừng về trạm cứu thương, ba con sống. Sau đó ba được về phép một tháng. Mẹ làm dâu đã hơn mười năm, lần đó mẹ có được hạnh phúc làm mẹ. Ba con từ chiến trường viết thư về căn dặn “nếu sinh con gái thì thôi, còn con trai thì phải đặt tên Hoài Ân. Hoài là tên con sông Hoài, quê ba và bác Kha, hoài còn là nhớ, đại ân cứu mạng của bác Kha, ba con muốn con, con trai ba phải nhớ”. Hoài Ân im lặng, anh nhớ bác Kha, quá lâu rồi không thấy ông lại chơi, hình như ông ở đâu..gần gần đây “mẹ, sao nữa?”. “Ồ, hoà bình, ông con giữ trọng trách ở thành phố mới được tiếp quản này nên gia đình ta chuyển về đây. Bác và ba con ở lại đơn vị. Rồi chiến tranh biên giới Tây nam nổ ra. Ba con, bác Kha, một lần nữa cùng binh đoàn ra trận. Cả nước một lần nữa cùng hướng ra tiền tuyến”. Giọng mẹ đầy tự hào. Hoài Ân cảm động nhìn mẹ. Trọn đời là vợ chiến binh, bà dõi theo từng bước chân hành quân của ba, cùng với nỗi lo sinh tử cho người thân trước bom rơi đạn lạc canh cánh bên lòng. Bà trầm ngâm một chút “lúc đó binh đoàn lãnh một nhiệm vụ hết sức nặng nề. Chỉ trong một đêm phải bắc xong một chiếc cầu

để đưa đại quân và xe tăng qua sông Vàm cò truy quét địch. Di Hà thuộc lực lượng thanh niên xung phong thành phố, đơn vị phối thuộc binh đoàn sang chiến đấu trên đất bạn”. Hoài Ân biết rõ giai đoạn này do được ông và chính ba sau này kể lại. Những trận chiến cam go đầy chết chóc. Những sự hy sinh thầm lặng đầy nước mắt trên chiến trường. Anh rót cho mẹ ly nước, chính mình cũng uống cạn một ly, chắc chuyện còn dài. “Ba con biên thư về kể trên chiến trường gian nguy đó, tình yêu đã nảy nở giữa bác Kha và Hà, cô thanh niên xung phong xinh xắn mồ côi..” Giọng mẹ đột nhiên nghẹn lại “trong trận chiến cuối cùng trước ngưỡng cửa Nông pênh, ba bị thương. Di Hà và một đồng đội tải ba về hậu cứ. Trên đường, một trái pháo rơi quá gần, người đồng đội hy sinh, di Hà dùng thân mình che cho ba, di... để lại một cánh tay trên chiến trường, lúc đó di Hà mới hai mươi”. Mẹ lặng lẽ lau nước mắt. Hoài Ân ngó lên, cổ họng cảm xúc dậy trong lòng. Chưa ai kể cho anh nghe chuyện này. Anh nhìn dòng nước mắt lăn trên gương mặt hốc hác của mẹ, “mẹ, đừng buồn, chiến tranh mà..”. “Sau chiến tranh ba con và bác Kha xuất ngũ. Bác Kha ở lại quê di Hà. Vợ chồng bác ấy cùng lập nghiệp ở khu kinh tế mới Lê Minh Xuân, đơn vị cũ của di Hà, vì tại quê nhà, bác Kha cũng chẳng còn người thân. Chắc con nhớ có lần con xuống đó chơi?”. Ờ, hồi đó, anh còn nhỏ, đâu sáu bảy tuổi, ba mẹ dẫn anh tới chơi nhà bác Kha. Vùng quê rộng rãi, thẳng cánh cò bay. Hoài Ân tha hồ chạy nhảy, la hét, phá phách, thêm bác Kha nuông chiều, cậu Hoài Ân lúc đó chẳng chịu về. Bác Kha phải hứa sau này sẽ đón cậu về chơi suốt mùa hè. Hoài Ân mỉm cười khi nhớ lại. Bà Thông đứng lên “rồi một lần, ba mẹ tới thăm vợ chồng bác Kha. Lúc đó di Hà có mang. Buổi chiều khi tiễn ba mẹ đến cầu Bình Minh. Mẹ quên kể cho con biết. Hồi đó thanh niên xung phong có xây hai cây cầu dẫn vào Lê Minh Xuân. Cái trên tên Bình Minh. Cái dưới là Hoàng hôn. Ba mẹ, di Hà, bác Kha, đứng trên cầu Bình Minh, cả bốn người lớn cùng trao

lời nguyện ước. Đứa trẻ dì Hà sinh ra, dù trai hay gái sẽ mang tên Bình Minh. Nếu nó là trai, sẽ là con đỡ đầu của ba mẹ, là em Hoài Ân. Nếu là gái..”, bà Thông ngừng một chút “ nếu là gái, nó sẽ là dâu của ba mẹ, là vợ con, Hoài Ân ạ!”. Hoài Ân nuốt thật khó khăn. Bà Thông ngồi xuống cạnh anh, nói thêm, hơi ngập ngừng “ Bình Minh kém con.. tám tuổi, nó mới mười bốn!”. Trời ạ!, anh thấy thật khó thông qua vụ này “ mẹ, mười bốn tuổi chưa được phép..” anh hơi nhẹ nhõm. Mẹ gật đầu, cắt ngang “ cho nên con và bé Búp.. chưa cần..đăng ký kết hôn”. Hoài Ân lắp bắp “ bé Búp..?”, “ ờ.. Bình Minh hơi nhỏ bé xiu, như cái búp hoa, nên ba mẹ nó gọi nó là bé Búp!”. Vậy nữa, Hoài Ân đứng lên. Anh, một mét tám, đẹp trai như người mẫu. Phen này lấy vợ, mười bốn tuổi, lại nhỏ xiu như cái búp, thiệt mắc cỡ quá. Anh ngồi xuống sát mẹ, rụt rè “ con.. con đề nghị.. nhà mình..nhận..nhận..con bé ấy làm..con nuôi. Con hứa..thương nó như em ruột..con thề..thương nó..”, anh im bật khi thấy ánh mắt nghiêm khắc của mẹ. “Bình Minh là vợ con chứ không phải em con!”. Hoài Ân bật dậy “con không bằng lòng. Nếu chỉ vì lời hứa xưa kia, con phải lấy con nhỏ.. con xin lỗi, lấy người con chưa từng quen biết, không có tình cảm, liệu con có hạnh phúc không, ba mẹ có đành lòng không?, lại còn..” Anh nín kíp, nói ra lúc này chắc chắn bị bác ngay, ba không biết sống chết ngày nào!. Không thấy mẹ nói gì. Anh tới cạnh bà, đau lòng thấy nước mắt dàn dụa trên mặt mẹ, anh ôm tay bà“ con xin lỗi đã không vâng lời ba mẹ, nhưng..”, anh khó nhọc nuốt khan. Bà Thông lắc đầu “con đừng xin lỗi ba mẹ, chính ba mẹ phải xin lỗi con” Hoài Ân khỏ sở “ xin mẹ đừng nói thế, tội con!”. “ Hoài Ân, khi ba nói việc này, mẹ thấy ngay sẽ khó khăn cho con. Con và Bình Minh cần có thời gian quen nhau, tìm hiểu, để có thể đi tới hôn nhân. Hơn nữa như mẹ nói, Bình Minh mới mười bốn. Con đừng tưởng bác Kha không cân nhắc việc này. Mẹ kể luôn cho con biết. Sáu năm trước, khi dì Hà qua đời vì bệnh.

Bình Minh tám tuổi một mình lo toan chuyện nhà, săn sóc bác Kha, lúc đó sức khoẻ đã bắt đầu suy yếu. Những năm quân ngũ, bị thương nhiều lần, thêm đời sống kham khổ... Ba mẹ có xin mang Bình Minh về nuôi, giúp bác Kha trị bệnh. Ba con nêu đủ lý do, viện dẫn bao nhiêu tình cảm cao đẹp để bác Kha nhận một chút sự giúp đỡ vật chất. Ông từ chối tất, cha con sống đạm bạc với nhau. Mới đây, xảy ra một việc, bác phải quyết định tương lai cho con gái ngay. Bác Kha bị ..ung thư, ung thư gan vào giai đoạn cuối..”. Tiếng bà nhỏ hẳn đi. Hoài Ân thấy nghẹt thở, hình như số phận anh đã được sắp xếp. “ Ba con bệnh thận rất nặng, mẹ không cần nói. Bác Kha không biết chết lúc nào. Bác nén lòng đến gặp ba con ở bệnh viện. Và đây là ý ba con. Trước khi một trong hai người mất đi, Bình Minh phải bước vào nhà ta đăng hoàng với danh nghĩa vợ con. Do đó, phải cưới ngay!” Bà Thông nói nhanh, tiếng nghèn nghẹn “ Hoài Ân, bác Kha có..có.. gửi lời ..xin lỗi con..” bà không nén được, nước mắt tuôn rơi. Hoài Ân cầm tay bà “ mẹ, con không dám nhận, con không biết nên làm thế nào, còn..còn.. Hoàng Kim?”. Mẹ nhìn anh, rồi quay mặt đi “ Hoàng Kim thì sao?”. Hoài Ân vội lắc đầu, bây giờ có nói anh yêu Hoàng Kim phỏng có ích gì. “ Con chuẩn bị vào với ba đi, tối nay suy nghĩ những lời mẹ nói nãy giờ. Dem cái này vào cho ba”. Mẹ cầm bộ quân phục “ không phải của ba đâu, của bác Kha đó. Hồi xuất ngũ hai người trao đổi quân phục cho nhau. Ba con muốn đem vào để sẵn, phòng khi... thỉnh linh.. ba mặc bộ đồ bác Kha để ra đi. Mai kia bác Kha...cũng vậy..”. Bà lại nghẹn lời.

Hoài Ân nhìn đồng hồ. Mẹ vô phòng anh lúc ba giờ, mẹ ra khỏi phòng lúc sáu giờ. Chỉ trong ba tiếng đồng hồ, đời anh chấm hết. Lấy vợ, lại lấy con nhóc nào đó anh không biết, bỏ Hoàng Kim. Thật không thể tưởng tượng ra. Nhưng chống lại bằng cách nào đây? Năn nỉ ba? đừng hòng, ba nói một là một, hai là hai. Mẹ thì..thế rồi. Anh xôn xang, bác Kha ..xin lỗi anh. Trời,

chắc bác cũng đã ở vào thế cùng rồi, hết cách rồi. Con nhỏ ấy, cái con bé Búp ấy, chắc.. xấu lắm!. Hoài Ân đập hai nắm đấm lên tường. Thôi, vào với ba ngay, ông chắc chẳng còn sống với anh bao lâu nữa.

Ở bệnh viện chuyên khoa thận này, ba là khách hàng thân thiết. Ông vào từ khi bệnh chớm nặng đến bây giờ thầy thuốc đã chê. Ban ngày mẹ và bà Tư, người giúp việc, vào với ba. Tối tới phiên anh. Nhà khá giả, mẹ bao luôn cả phòng, có ba giường, nhưng chỉ có một bệnh nhân. Tối lui, ở lại nuôi bệnh cũng tiện. Anh đến bên ba. Sắc mặt ông đen xám hơn hôm qua. Bác sĩ nói gần rồi. Ông Thông hơi cười, là anh nghĩ vậy, các bắp thịt trên mặt hơi nhúc nhích, ra hiệu cho anh lại gần, “bác Kha hôm nay đỡ chút nào không? Chú Sơn hôm qua có điện lên nói bác con mệt lắm”. Hoài Ân cầm tay ba “con không nghe mẹ nói, ba nghỉ cho khoẻ, lo lắng nhiều không tốt”. Ba nặng nhọc lắc đầu “không lo sao được. Ba còn có mẹ con, ông bà Tư, có con. Còn bác Kha, bác hai của con, chỉ có ..vợ con bên cạnh..” Hoài Ân như bị điện giật, anh rung mình buông tay ba. “Mẹ con nói hết ý ba rồi chứ, con ưng không?” “ba, con.. con..”. Anh bóp chặt hai tay nín lặng, mắt cay sè. “Con vâng lời ba phải không?” Mấy ngón tay ba động đậy yếu ớt. Hoài Ân vội nắm lấy, ba yếu lắm rồi. Ông lại thều thào, giọng đầy thấp thỏm, âu lo “con vâng lời phải không? Hoài Ân”. Hoài Ân nghẹn ngào. Anh áp bàn tay yêu quý thân thương của ba lên mặt mình, rót nước mắt “dạ, con vâng lời!”.

Sự kiện một đám cưới chạy tang sắp xảy ra ở chốn quê này như một câu chuyện thời sự nóng hổi. Ai ai cũng bàn tán, ai ai cũng trợ giúp. Ông Kha ở đây đã lâu, hiền lành chơn chất. Con bé Bình Minh giỏi giang mà hoàn cảnh thật đáng thương. Anh em trong hội cựu chiến binh, hội nông dân, thanh niên xung phong, hội phụ nữ đều mỗi người một tay. Dưới sự cầm trịch của ông Sơn, một cựu chiến binh kỳ cựu, mọi việc trôi chảy. Mai, cũng chính

ông là người thay mặt đảng gái điều hành lễ cưới này. Với kinh nghiệm ăn nói nhiều năm, vì ông là chủ tịch hội cựu chiến binh xã, một năm hai lần đi dự đại hội, một lần cấp huyện, một lần cấp thành phố, ông rành rẽ việc tổ chức, phát biểu chào mời. Hơn nữa mọi sắm sửa cho cô dâu, đàn ông trai lo cả, đã gửi xuống hôm qua, thật đầy đủ. Mai đón dâu rồi. Ông Kha hơi tươi tỉnh một chút, dù trong lòng nóng như lửa đốt. Thằng rể ông, không thấy nó xuống với mẹ. Ông gặp nó lần cuối cũng đã lâu lắm, hồi đám tang ông nội nó. Mười năm rồi, chẳng biết thằng nhỏ nghịch phá thầy chạy đó bây giờ thế nào. “Hoài Ân bận lắm, nó vừa tốt nghiệp đại học, phải đi.. xin việc”. Bà Thông nói vậy như để xin lỗi việc tới ngày cưới rồi mà bên nhà gái chưa ai thấy chàng rể. Ông nghe vậy thôi chứ ông cũng đoán ra, có điều.. Ông ứa nước mắt thương con “mai kia về với người chồng không tình cảm, sẽ rất khó cho con, nhưng ba không còn cách nào khác.. ba sắp đi gặp mẹ con rồi!”

Bà Thông là một phụ nữ sắc sảo quyết đoán, gốc Huế. Bà lấy anh bộ đội người Hội An lúc còn trẻ, một tay bà gánh vác giang sơn nhà chồng. Cha chồng và chồng, mỗi người một nhiệm vụ, đều vắng nhà. Cả hai đang quên thân mình cho hạnh phúc mọi người. Vậy bốn phận bà là phải lo liệu việc nhà, cho hai chiến sĩ trên hai chiến trường được yên tâm chiến đấu. Bà lo toan cho mẹ chồng, dạy dỗ bảo ban mấy đứa em chồng. Chu toàn cả việc bên nhà mình. Một tay bà buôn bán chạy vạy. Chú Năm sau này đảm nhiệm trọng trách ở một sở, chú Sáu lãnh đạo một xí nghiệp lớn ở tỉnh nhà, nhưng mỗi lần nhắc tới chị dâu, hai ông đều tỏ lòng biết ơn, quý mến. Dưới sự lo toan của bà, kèm với sự tận tình của ông Tư, tài xế kiêm quản gia, và vợ ông, bà Tư, nấu bếp, chỉ mười ngày tất bật, mọi chuyện đâu vào đấy. Ngày mai, chú Năm sẽ đại diện đàn ông trai đi đón dâu cùng bà và Hoài Ân. Nhớ đến Hoài Ân, bà giận lắm. Sắp cưới vợ mà nó cứ ở lì trong phòng, mặt mày như

thi rớt! Bảo đi thử đồ cưới nó nói khỏi, mặc sao cũng được. Chú Năm mắng cho một trận. Thật tình chú cũng không hoan nghênh chuyện ép uống này, nhưng..Thì ai chẳng biết như vậy. Nó đã lớn biết cân nhắc, lẽ ra nó phụ bà nhiều điều trong khi bà còn rối ruột lo cho tính mạng ba nó, ngày càng leo lét như ngọn đèn trước gió. Nhưng bà không có nhiều thì giờ, cũng không muốn la rầy gì nó, nó chịu cưới là may lắm rồi!.

Đám cưới chạy tang có khác, im ru không một tiếng nhạc, chẳng có lời chúc mừng, vì sự chúc tụng sẽ trở thành lỗi bịch và nhấn tâm trong trường hợp này. Đọc bài phát biểu đầy tình cảm, ông Sơn cũng hạ giọng. Về mặt Hoài Ân thật thích hợp với khung cảnh ảm đạm chung quanh. Từ lúc xuống xe hoa tới giờ anh nói đúng một câu “ con chào ba.” Thật xa lạ như anh chưa hề biết ông trước đó. Chưa hề chạy từ ngoài cổng phóng qua con kênh sau nhà, rơi tùm xuống giữa dòng kênh rồi hì hụp bơi vào, vừa cười vừa gọi bác hai í ới. Chưa từng gởi đầu lên đùi ông, để ông vừa gãi lưng vừa kẻ một trận đánh, và ngủ say khi trận chiến còn đang gay cấn. Thằng bé con ấy, giờ cao ráo bảnh trai như lời xầm xì khen ngợi của khách khứa. Ông Kha chỉ gật đầu. Chú Năm đáp lại vài lời vắn tắt rồi xin cho được đón dâu. Hoài Ân cau mày nhìn mấy bà bên hội phụ nữ xúm xít, rồi rít bên ..con nhỏ ấy. Đúng như lời mẹ nói. "Nó" nhỏ xíu như cái búp, lỏng lỏng trong cái áo dài hồng, lóng ngóng với bó hoa cưới Hoài Ân vừa trao, chập chững trên đôi giày cao gót, vậy mà nó chỉ tới nách anh. Nó vụng về đưa bó hoa cho đứa bạn dâu phụ cũng nhỏ xíu như nó. Hai trẻ sắp trao nhẫn cho nhau. Hoài Ân cầm tay..vợ, bàn tay bằng nửa bàn tay anh, đeo cho nó cái nhẫn mà ngón út anh cũng xỏ không vô. Tay anh hình như quá nặng so với sức nó. Nó nâng tay anh và chật vật lồng cái nhẫn vô chưa hết ngón, anh phải tự kéo vô cho xong. Rồi mẹ chồng đeo nữ trang cho con dâu. Rồi cha vợ nhận rượu của hai vợ chồng

mới. Ông thợ chụp hình dạo diễn mãi mới chụp được tám hình hai vợ chồng ngồi sát bên nhau. Chỉ vì cô dâu quá thấp, phải ngồi thì hai gương mặt đó mới sát nhau được. Hoài Ân càng lúc càng cau có. Tới khi cúi đầu chào ba vợ để đón vợ đi, anh lạnh lùng nhìn vợ rơi nước mắt không rời tay ba, chỉ mong con nhỏ ấy đi cho mau. Những người hiện diện không ai trách móc phàn nàn gì. Ai cũng biết anh ở đây nhưng lòng thất ruột lo cho cha trên kia, không chừng đã chết rồi.

Chuyện Ba Người

- 2 -

Hoài Ân đã.. bội bạc như vậy, tôi thật đau xót. Bình Minh coi như dang dở một lần, thật tội nghiệp cho nó. Chú không biết tánh nó đâu, nếu không có một danh phận gì, tôi không chắc nó chịu ở trong nhà tôi. Tính nó cứng rắn như anh Kha hồi xưa vậy” “ nhưng mai một sợ Hoài Ân không chịu..”. Bà Thông không dẫn được tức giận “ nó không chịu thì .. kệ nó. Sống đâu thì sống, cưới ai thì cưới, đừng nhìn mặt mẹ nữa. Tôi không có đứa con nham tâm như vậy. Bình Minh vì nó đã chịu thiệt thòi đủ điều, nó còn muốn gì nữa”. Chú Năm nhìn chị dâu thật lâu “ chị ba, chị nói vậy chứ lòng cha mẹ đâu phải tôi không biết. Chẳng phải chị đã nhượng bộ nó để nó về đó sao? Chúng ta đã sai lầm từ đầu. Tình yêu không dựa trên ơn nghĩa, càng không do sắp đặt. Chúng nó không yêu thì không thể là vợ chồng. Hoài Ân không có lỗi gì đâu. Xin chị nghe tôi, đừng trách cháu quá mà tình mẹ con sút mẻ. Chị đã lớn tuổi, lại bệnh tật, nên cho Hoài Ân biết để nó về đây bên chị, chăm sóc chị. Đó là bổn phận của nó, chữ hiếu của nó.. Tụi trẻ bây giờ có những mối quan tâm khác chúng ta, suy nghĩ cũng khác chúng ta. Dòng họ nhà mình ở đây chỉ có gia đình chị và gia đình tôi, đều đơn chiếc. Con Phụng Phi nhà tôi suốt ngày chẳng thấy mặt mũi đâu, cứ cắm đầu vào tờ giấy, vẽ vẽ tô tô...” Ông trầm ngâm một hồi, buồn rầu “ chỉ còn những người già như tôi, chị. Bình Minh thật tốt, nó đã bằng lòng trả tự do cho Hoài Ân, lại chịu làm em để săn sóc chị trong lúc Hoài Ân chưa về, nó tốt thì trời thương nó, hơn nữa, Bình Minh đẹp học hành giỏi giang, chẳng thiếu gì con trai tử tế cầu thân. Nói thật thẳng nào cưới được Bình Minh là có phước đó. Chị dạy bảo chu đáo, đồ ai nhìn ra con bé nhà quê hồi xưa. Hoài Ân mà thấy

nó bây giờ chắc tiếc ..” ông nín kíp. Bà Thông buồn bã đứng dậy ra về.

Hình như mẹ đang tiến hành một... âm mưu gì. Bà thư từ lại với con, nhưng bà không tự tay viết, mà bảo Bình Minh đánh vi tính. Sau vài thư lại bảo Bình Minh hỏi địa chỉ mail của anh để mail qua lại.. đỡ tốn tiền. Khi Bình Minh nói gửi thư có mắc gì lắm đâu mà làm vậy, bà hậm hực “mẹ không muốn tốn tiền thư từ cho nó!”. Đành chịu ý bà. Hè đến, bà thu xếp đi Đà Lạt, Nha Trang cùng mấy bà bạn. Dẫn Bình Minh đi theo, chụp hàng trăm tấm hình “ảnh kỹ thuật số, đâu có tốn phim, tiết kiệm làm gì, mai mốt chọn ít tấm gửi cho anh con”. Kẹt nổi, bà đâu có chụp một mình, tấm nào cũng có Bình Minh. Bà đích thân chọn năm tấm hai mẹ con thật đẹp, nói thẳng ra là Bình Minh thật đẹp, kèm một thư bà viết sẵn để cô theo đó gửi cho Hoài Ân. Bình Minh ngượng lắm “mẹ, hay mình chỉ gửi thư thôi, nói là có đi chơi chỗ này chỗ kia là được rồi, gửi ảnh con thấy kỳ quá!”, “gì mà kỳ, con quên là hôm trước nó nhắc mẹ gửi hình cho nó sao, nó cũng nhớ mẹ như mẹ nhớ nó chứ, con cứ gửi đi”. Bà mở cờ trong bụng khi thấy Bình Minh nghe lời. Đúng là bà đang toan tính một điều. Điều đó rõ ràng rành rành trong ánh mắt khi bà nhìn Bình Minh thao tác trên máy. Bà đã.. ngộ ra, mãi.. tuyệt giao với con, bà quên nghĩ tới Hoài Ân không biết vợ nó bây giờ đẹp như thế nào. Sở dĩ nó chê vợ vì nó tưởng vợ quê mùa xấu xí đó thôi! đàn ông nào chẳng thích vợ đẹp, bà phải mở mắt cho nó thấy Bình Minh bây giờ là một con thiên nga đài cát chứ không phải là chú vịt con lạch bạch hồi xưa! Kế hoạch này nảy ra ngay trong đầu khi bà gọi điện cho con công nhận chiến thắng của nó với yêu cầu cuối cùng. Nếu Bình Minh không là dâu bà thì cũng là cô gái Việt Nam khác, bà không chấp nhận tóc vàng mắt xanh. Đúng như bà nghĩ, tuổi trẻ xa nhà cô đơn xứ người, cậu hai.. cần phụ nữ. Thế thôi! Chưa có vợ con gì cả. Vậy thì con trai à, con chóng mắt lên nhìn cô vợ mẹ chọn cho con mà con chê bai đi!. Có điều bà không tính tới bản lĩnh của Bình Minh. Bà đi rồi, cô mở lại mail. Bằng vài lệnh Photoshop, cô xoá mình khỏi các tấm hình, rồi nhẹ nhàng bấm “send”.

Thư gửi mới vài ngày, bà cứ nhắc cô xem anh hai trả lời chưa. Bình Minh giải thích anh hai cũng bận học, rồi làm thêm, đâu có rảnh rang. Bà không tin “mẹ chắc nó sẽ trả lời ngay, không chừng còn có hình của nó nữa, mẹ nhớ nó quá”. Bình Minh không đành lòng, mau chóng ngồi vào máy. Bài vở cuối năm ngập đầu, cô muốn dồn hết sức cho việc học. Vào đại học, tốt nghiệp rồi tự lập, con đường thật dài nhưng cô quyết sẽ thành công. Bình Minh phải công nhận mẹ đúng, có thư của Hoài Ân. Bà phấn khởi trầm trồ

trước những tấm hình con trai từ từ hiện ra sau từng cái click chuột. Hoài Ân thật lạ với bộ ria, to lớn trong cái áo khoát màu be. Bình Minh không nói gì, cô không quen con người tươi cười có bộ ria cướp biển đó “con in ra để mẹ xem cho dễ nhé”, “không cần, cứ để trong máy, mỗi lần muốn xem mẹ lại ..gọi con, xem hình lớn thích hơn!”. Bây giờ Bình Minh có thể khẳng định điều cô nghi ngờ. Mẹ làm tất cả mọi thứ để cô và Hoài Ân “biết” nhau. Nhưng mẹ ơi, điều đó còn có nghĩa gì khi anh ấy đã yêu người khác rồi. Bà vui vẻ lắm, yêu cầu cô cho xem đi xem lại tấm Hoài Ân đứng bên hồ Loch Ness, ở Scotland, cảnh đẹp, người cũng đẹp. “Nó biết điều đó, chỉ có hình nó, không có..con kia”. Bà cười hài lòng. Vậy mà khi ông Tư báo cô ba có điện thoại của cậu Phong, bà bực “con còn nhỏ, lo học hành đừng yêu đương vớ vẩn nghe con” Bình Minh dạ thật ngoan!

Bình Minh biết Phong không được lòng mẹ vì mẹ linh cảm ra, trong đám bạn trai lui tới nhà này, Phong được Bình Minh chấm. Thực ra cô chưa chấm Phong, chỉ thân tình hơn mà thôi. Phong không phải là bạn học của cô. Anh là kiến trúc sư, đã gần ba mươi, đã.. li dị vợ. Cô quen Phong trong tình huống như trong tiểu thuyết. Bữa đó, tan trường, trời mưa, cô gái không áo mưa đành trú dưới mái hiên một quán cà phê. Trời mưa thật to, đứng dưới hiên cũng ướt. Sau nhiều lần e ngại liếc vô quán, cô đành gửi xe chạy vội vào trong. Chọn một bàn hơi khuất, cô lau mặt tóc, gọi một cà phê Capuccino, cô chẳng biết nó là gì, chỉ thấy trong menu, nó đứng đầu. Lát sau, nhìn ly cà phê to tướng đầy bọt trước mặt, Bình Minh hết hồn, cô đẩy nó sang bên, nhìn quanh. Quán đẹp vậy mà cô không để ý dù hằng ngày qua lại hai lần. Quán trang trí toàn ảnh The Beatles. Có tấm ảnh ban nhạc hồi bốn chàng trai còn bung ra sữa rọi lớn treo ngay sau quầy. Chắc chủ quán là tín đồ của Beatles. Mưa càng lúc càng to. Cô gọi về nhà cho mẹ đừng lo rồi tiếp tục ngắm quán, ngắm mưa. Bình Minh ngờ ngợ cảm thấy hình như trong lúc lướt nhìn ngắm ngía như vậy, cô chạm phải mắt ai đó. Cô nhìn quanh lần nữa. Đúng ngay, có một người ngó cô và ly cà phê còn nguyên của cô. Hắn ngồi tít trên lầu, xung quanh khói thuốc mù trời. Cô bĩu môi chê bai, tiếp tục ngắm cảnh. Cô giật mình khi thấy hắn đứng trước mặt, cười cười “có cần tôi giải quyết dùm của nợ này không, tôi sẽ đền cô một ly sinh tố cho phù hợp với ..baby” Giọng chậm chọc thấy ghét. “Sao dám gọi ly nước của tôi là của nợ?”, “vì nó đúng là của nợ, uống không được, bỏ thì uống, giống như miếng.. gân gà của Tào Tháo vậy”. Bình Minh cười khế. Xem bề ngoài bụi bặm vậy mà hắn cũng biết dí dỏm. Hắn vẫy tay gọi người phục vụ, ra hiệu gì đó. Cô ngăn “không cần, anh thanh toán miếng gân gà cho tôi là tôi cảm ơn rồi”. Hắn làm bộ áy náy “vậy coi sao được, chỉ là một

ly kem cho..công bằng thôi mà” Rồi tự nhiên kéo ghế đối diện “tôi ngồi đây được chứ?”, “được, với điều kiện làm ơn đừng hút thuốc” Cô nói khi thấy hắt móc bao thuốc. Hắt nhìn cô một chút rồi thở dài “chấp nhận.. hy sinh!”. Giọng nói hắt thật lạ, khàn khàn đục đục, cứ như là thanh quản đã bị thuốc lá đốt cháy xém. Nhưng ly kem công bằng thì khá hấp dẫn. Kem sôcôla có đủ thứ trái cây cắt nhỏ kèm chút ..xirô!. Rõ ràng hắt coi cô là baby rồi. Hắt cầm ly cà phê lên “mời cô”. Cô nhỏ nhẹ ăn kem. “Ngon không?” cả hai hỏi cùng một lúc. Bình Minh bật cười “anh trả lời trước đi”. Hắt cũng cười “ngon tôi mới đề tên nó lên đầu menu chứ!”. Thấy Bình Minh tròn mắt, hắt gật đầu “ờ, quán của tôi” rồi chìa tay “Phong, kiến trúc”, cô dè dặt chạm nhẹ tay hắt, nói nhỏ “Bình Minh”. Như một thói quen, Phong sờ tay vào túi áo rồi nhún vai, lại cầm ly cà phê “Bình Minh thấy quán này thế nào?”, “đẹp!”. Phong nhăn mặt “nói thế không có nghĩa gì cả, đẹp thế nào?, nhìn nó Bình Minh có ấn tượng gì?” “Trắng!. Phong cười to. Mấy người phục vụ quay nhìn ông chủ. Bình Minh ngượng ngập. Một lát cô ngó ra sân “hết mưa rồi, tôi xin phép”. Thấy cô mở ví, Phong vội ngăn “đừng làm thế!” giọng hơi căng thẳng “tôi ..gặp lại cô ..được không?”. Bình Minh thấy cũng được. Mặt Phong tươi ra khi bấm mấy con số cô đọc vào di động “tối rồi, tôi đưa cô về nhé”. Bình Minh xua tay “thôi, đừng có thừa thãi xông lên!” Phong lại cười to. Mấy người phục vụ lại quay nhìn ông chủ. Phong dẫn hộ xe cô ra. Bình Minh hỏi “sao họ nhìn anh hoài vậy?”. Giọng Phong trầm âm “vì họ nhận ra ngồi với Bình Minh một chút mà tôi cười nhiều hơn cả một tuần!”.

Chuyện Ba Người

- 3 -

Lần gặp sau, Phong nói chữ “Trắng” cô thốt ra đã khiến anh ray rứt mất mấy đêm, “như Bá Nha nghe Tử Kỳ bình phẩm khúc nhạc mình vừa dạo vậy!”. Hồi đó, khi chung mở quán này với ..một người, tôi nhận phần trang trí. Trong đầu tôi luôn ám ảnh một màu trắng tinh khôi. Tất nhiên không phải mọi thứ đều màu trắng, như vậy còn gì là nghệ thuật. Màu sắc hợp lý nhưng nhìn chung phải bật ra cái trắng tinh mà tôi gửi gắm. Tôi tính đặt tên quán là Trắng đó chứ. Nhưng người chung vốn với tôi chê tên không “ăn”, tôi đành chịu”.

nên nó mới mang cái tên thấy ghét như bây giờ. Data, chẳng có nghĩa gì cả”, “ông đó đâu?”, “ông nào?”, “đồng chủ nhân quán này”, “không phải ông mà

là bà, bà chủ!”. Bình Minh bất ngờ. Phong nói luôn “vợ tôi đó”.

Sau này khi đã thân nhau hơn, Phong kể về cuộc hôn nhân của mình “ Tụi tôi quen nhau khi còn đi học. Tôi sắp tốt nghiệp, cô ấy đang học Marketing. Cha mẹ hai bên bảo chờ ra trường công ăn việc làm ổn định, nhất là có thêm thời gian để tìm hiểu về nhau, rồi cưới cũng chưa muộn. Tuổi trẻ hăng máu mà tụi tôi lại say nhau như say.. ma túy. Chúng tôi lấy nhau vượt quyền cha mẹ. Chùng về ở chung mới vỡ mộng. Chỉ năm tháng quen biết không đủ để hiểu rõ về nhau. Chúng tôi khác nhau nhiều quá. Chưa hết tuần trăng mật đã gây lộn, rồi tiếp tục gây nhau tới tới.. Cha mẹ tôi lúc đó còn ở đây chưa đi Mỹ chịu hết nổi, cho tụi tôi ra riêng. Cuộc sống chung lay lắt tới ngày tôi ra trường đi làm mới đỡ một chút. Không phải vì hai người đã biết tính ý mà chịu nhau đâu. Tôi đi làm từ sáng tới chiều. Cô ấy bỏ học từ khi lấy chồng, ở nhà một mình còn biết gây với ai nữa. Tôi chỉ ăn cơm tối ở nhà. Sau khi xem báo, tivi gì đó rồi đi ngủ. Vợ chồng ..xin lỗi Bình Minh ..chỉ có trên giường. Chúng tôi lâm vào cảnh bỏ thì thương vương thì tội, hết như miếng gân gà của Tào Tháo mà hồi nào tôi ví với ly cà phê của Bình Minh vậy. Tụi tôi.. nhai gân gà năm năm thì cô ấy bảo có người khác rồi. Chúng tôi chia tay nhẹ nhàng. Quán này mở hồi tụi tôi chưa ly dị. Sau này tôi hoàn cho cô ấy một số tiền, nó thành của tôi”. Bình Minh nhìn Phong “ sao anh không đổi tên Trắng như anh muốn cho nó?”. Phong đăm chiêu “ biết nói thế nào nhỉ? Cảm nhận của mình ảnh hưởng nhiều bởi tâm trạng. Sau ly hôn, tôi bỏ việc, sống bê tha buông thả. Không phải vì tiếc nuối chỉ cuộc hôn nhân cũ, nhưng nó đánh dấu một thất bại lớn trong đời. Tôi trở nên ù lì, để đời mình trôi đi trong khói thuốc. “Trắng” như một hoài niệm, nó chỉ sống trong tôi và nó sẽ chết cùng với tôi nếu Bình Minh không nhắc tới.”. Phong cười “tôi rút ra một kinh nghiệm là trong hôn nhân phải nghe lời cha mẹ, Bình Minh nhớ để sau này đừng ân hận như tôi”. Bình Minh nghiêm trang nhìn Phong “một lúc nào đó, tôi sẽ chứng minh kinh nghiệm của anh là sai!”.

Thời gian qua mau, có vẻ như mọi việc đã an bài. Hoài Ân đã ra trường và đi làm. Anh viết cho mẹ là muốn ở lại đó làm việc chừng hai năm, lương cao, thu thập kinh nghiệm, tranh thủ kiếm thêm cái bằng MBA rất có lợi cho sự nghiệp sau này. Mẹ buồn thầm, nó quên là mẹ nó ngày càng già yếu sao? mẹ cần nó chứ đâu cần sự nghiệp của nó. Hai năm nữa, nó hai tám rồi. Bình Minh giờ đã học năm thứ hai Kinh tế. Cô chính chắn nhiều so với tuổi hai mươi của mình. Cô đỡ đàn công việc quản lý cửa hàng vải sợi to lớn của mẹ, Bà Thông đã mệt mỏi vì tuổi tác, không còn quán xuyến nổi. Còn.. người đó

vẫn vô tình bạc bẽo như xưa. Anh biết tổng mẹ không thể mail cho anh, phải có người khác, người đó có quan hệ với anh, quan hệ thiết yếu nữa, vậy mà anh làm thình như không có cô trên đời vậy. Thì thôi. Ngày xưa cô đã từng thuộc về một người. Quảng đời đó khép lại rồi.

Tối nay cơm xong Bình Minh vào phòng mẹ. Bà đang vui lắm. Hoài Ân gửi một thư dài báo công ty cử anh về nước làm việc, tháng sau về, và về với người yêu, một cô gái Việt Nam đúng ý mẹ, xin ở nhà ra đón. “Mẹ và con sẽ ra đón nó, chuẩn bị một tiệc mừng nó về, dù sao Hoài Ân cũng vắng nhà sáu năm rồi, lát nữa con vào phòng mẹ bàn kỹ một chút”.. Giờ bà đang vui vẻ cùng ông bà Tư coi tàu hải. Bình Minh rót cho mẹ tách trà, chăm chú nghe bà dặn dò. Lát sau cô ngập ngừng “con muốn thừa một việc nhưng sợ mẹ buồn, con.. con không đi đón anh hai được” “sao vậy?” “lúc đó con đã vào chiến dịch mùa hè xanh rồi, kỳ này về đúng quê con, cho nên..” Bà nhìn cô “con muốn tránh Hoài Ân phải không?” Bình Minh lúng túng “dạ không, trước sau cũng gặp anh hai mà, chẳng qua con không muốn lỡ dịp đóng góp chút gì đó cho quê mình. Không làm gì nặng nhọc đâu mẹ đừng lo, lại dạy học như năm ngoái thôi.” bà đành đồng ý.

Cả nhà nhộn nhịp chuẩn bị đón Hoài Ân. Bà Thông gọi một toán thợ tới sơn sửa lại căn phòng phía sau. Vậy là già từ mảnh sân vuông mà Bình Minh từng gắn bó. Thật ra có một lối ra bọc theo hành lang. Nhưng Bình Minh không muốn dùng. Sân và căn phòng gắn liền nhau. Gian phòng không là của cô thì lưu luyến mảnh sân làm gì. Bình Minh được mẹ cho quyền chọn cách trang trí, quyết định xem cần mua thêm đồ đạc gì “con biết nhu cầu, sở thích của tuổi trẻ, con cứ chọn lựa thoải mái đừng ngại tốn kém”. Cô dốc toàn tâm toàn trí bày biện sắm sửa cho căn phòng của người đó thật chu đáo, lòng vừa xót xa buồn tủi vừa hờn giận âm thầm. Rồi người đó sẽ sống hạnh phúc với cô gái khác ở đây, trong căn phòng được chính người vợ trước sửa soạn! Thật đau cho cô. Rộn rịp nửa tháng, căn phòng trở trọi trước đây biến thành một cung điện hiện đại, mỹ thuật. Bình Minh cứ theo tấm hình trong một tạp chí về nhà mà chọn màu tường, màu trần, màu thảm, bàn, ghế, giường tủ theo đúng mẫu, cái phòng tấm hình hộp tuyệt mỹ. Khi Bình Minh treo bức tranh và bày lọ hoa khô mà cô chọn suốt buổi chiều, bà Thông kỹ tính như vậy cũng hài lòng ra mặt. Mọi người xuống rồi. Bình Minh nhìn thật lâu lần nữa căn phòng mà cô sẽ chẳng bao giờ cùng người đó bước vào. Hoài Ân ơi Hoài Ân. Cô nuốt tiếng gọi vào tim.

Một mình ông Tư lái chiếc Zace đón Hoài Ân về. Bà Thông chờ con trước

thêm, dù giận hết sức nhưng khi thấy Hoài Ân bước xuống xe, bà oà khóc. Hoài Ân ôm mẹ, mắt đỏ lên, mẹ già đi nhiều, tóc đã nhuốm bạc, anh đã làm mẹ buồn phiền lắm. Nhưng bây giờ anh sẽ săn sóc yêu thương mẹ bù lại. Tiệc mừng đoàn tụ vui vẻ. Xa nhà lâu, Hoài Ân cảm động sống lại cuộc sống gia đình. Tối chín giờ, mọi người mới ai về phòng nấy. Hoài Ân lên cầu thang, ông Tư phụ anh xách một chiếc vali. Vào phòng rồi, Hoài Ân chỉ căn phòng bên kia giếng trời có giàn hoa trắng trắng vàng vàng phía trước, bên trái có một cây lựu nhỏ đang trổ hoa, màu hoa đỏ như những đốm lửa trong đêm đẹp làm sao, giọng hơi hồi hộp “hoa đẹp quá, ai.. ở đó vậy?”. Ông làm thinh. Hoài Ân hỏi lại “phòng ai vậy, ông Tư?” “phòng cô ba”. Hoài Ân nhú mày “cô ba nào?” Giọng ông Tư đều đều, lạnh tanh “cô ba là vợ hai, là người mà cậu cưới hồi xưa đó..” Hoài Ân nhìn ông, nhận ra ngay sự bất mãn của ông. Hồi nãy ngoài phi trường, ông cố tình làm lơ không chào Thủy Tiên, anh cho qua vì anh rất quý ông, hơn nữa, anh biết, cũng như mẹ, ông khó tiêu hoá nổi chuyện anh bỏ vợ. Hoài Ân dịu giọng “cô ấy đâu rồi?” “đi rồi!” “đi đâu?” “đi chiến dịch!” “chiến dịch gì?” Hoài Ân sững sốt. “Tôi không biết, cậu hỏi bà..” ông lui. Hoài Ân biết ông biết, nhưng ông giận không nói đó thôi. Anh chắt lưỡi “làm sao cho vừa lòng mọi người, cứ thử ở vào hoàn cảnh tôi đi..”

Tiếng chim hót riu rít chỉ làm tăng sự yên tĩnh trong ngôi nhà. Hoài Ân thích không gian bình yên này. Xa rồi sự vội vã, ồn ào của buổi sáng bên xứ người. Anh ngắm căn phòng mình. Rất ấn tượng, hôm qua vừa mở cửa vào, anh mê ngay. Hai chiếc va li to kèn chưa sắp ra hết. Xem nào, không có gì phải vội. Chắc phải nhờ ông Tư phụ. Mùi thức ăn xộc vào mũi. Hoài Ân hít một hơi dài, thấy mình yêu đời lắm.

Chỉ có mẹ chờ anh bên bàn ăn. Bà Tư quen tính cậu hai dọn một đĩa ốp la thêm hai lát phô mai, kèm rất nhiều rau, ly cà phê nhiều sữa ít cà phê nóng hổi. Hoài Ân ôm vai mẹ, ngồi xuống kế bên. Bà chỉ dùng trà rồi vào phòng trước. Một lát Hoài Ân cầm ly cà phê vào sau. “Con vừa ý căn phòng đó không?” “đẹp lắm..”, “Bình Minh trang trí đó”, “cô ấy học kiến trúc à”, “không, kinh tế, em con..”. Hoài Ân nhăn nhó “cô ấy đâu phải em con”, “vậy là gì?”, “..”. Bà nghiêm khắc nhìn con hồi lâu “Hoài Ân, mẹ không muốn làm con buồn vì con mới về nhà hôm qua. Nhưng mẹ muốn con biết đề quan hệ sau này khỏi lẩn cẩn. Bác Kha mất sau khi con đi hai tuần. Bình Minh tro tro trên đời, chẳng có người thân, nó chỉ còn mẹ. Trên danh nghĩa là mẹ chồng con dâu mà thật ra con đâu có ở nhà, đi xa mà không nhắc gì tới nó dù

chỉ một chữ trong thư. Mẹ thương nó, bù đắp cho nó tình cảm mà nó thiếu. Bình Minh đẹp đẽ, giỏi giang. Điều đó không quan trọng bằng tính tình nó rất hợp với mẹ. Nó là đứa nghiêm túc và kín đáo, ý thức rõ hoàn cảnh mình. Một cô gái có chồng rồi. Nó sống an phận bên mẹ, không vui chơi hò hẹn với ai. Nhưng không thiếu người ngấp nghé đâu. Mẹ từ chối hai đám rồi đó. Vậy mà chỉ bằng vài chữ báo tin sẽ lấy vợ khác, con đẩy nó ra khỏi đời con. Ôn phước cho mẹ là nó không đau khổ quá”. Hoài Ân cầm tay mẹ “con xin lỗi vì làm mẹ buồn”, “mẹ không buồn, mẹ chỉ tiếc cho con”. Bà mở tủ lấy ra một hộp nữ trang “chiếc nhẫn cưới của con đâu?, đưa đây cho mẹ cất luôn”. Hoài Ân lúng túng “cần vậy không?, con cất trên kia”. Bà mở hộp “con xem này, các thứ này do mẹ đeo cho Bình Minh hôm cưới. Sau khi trả tự do cho con, nó trả lại cho mẹ. Nhìn nó tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay, mẹ rớt nước mắt. Chiếc nhẫn đó, con đeo cho nó, mẹ biết đã hơi chật nhưng nó không thay chiếc khác. Hoài Ân ơi, con có lỗi với nó lắm”. Bà nghẹn ngào. Hoài Ân thở hắt ra, mẹ làm anh thấy mình có tội “mẹ đừng khóc, con xin mẹ” “con bỏ nó để chọn một cô mà ông Tư nói thua xa..”. Anh đứng dậy, qua lại trong phòng. Một lúc lâu mới nói “Mẹ à, tui con cưới nhau do ý cha mẹ hồi còn quá trẻ. Xa nhau sáu năm rồi. Mỗi người lớn lên trong hoàn cảnh khác, môi trường khác, có những quan hệ giao tiếp với người khác. Sao mẹ không tính tới tình cảm riêng của cô ấy, cô ấy có thể đã yêu người khác chứ. Giả dụ, trong thời gian qua, Bình Minh yêu ai đó, thì việc con trả tự do cho cô ấy, chẳng phải là quá tốt hay sao?. Như bây giờ lại hoá hay. Chúng con thoát khỏi ràng buộc xưa êm thấm. Chúng con đều đã trưởng thành, tự mình quyết định cuộc đời mình. Nếu mẹ nhận cô ấy làm con, con sẽ chăm sóc cho cô ấy như em gái. Thủy Tiên..thì.. mẹ nghe lời ông Tư làm gì. Ông không ưa người ta nên.. nhưng mẹ yên tâm, mẹ bằng lòng con mới ..”. Bà nghiêm nghị “vậy sao người mẹ đã bằng lòng con lại chê” “mẹ!” “thôi tùy con, làm sao trước khi chết mẹ có cháu thì làm” “kia mẹ!”.

Bình Minh đón xe ôm về thành phố sớm. Hôm nay là sinh nhật mẹ, cô sẽ cắm một lẵng hoa đúng ý thích của bà rồi nhờ Thơm đem tới tặng. Mọi năm ngày này nhà vui lắm. Năm nay có Hoài Ân chắc càng vui. Và chắc chắn có mặt cô dâu tương lai nữa. Thôi, tránh đi cho người ta đỡ khó xử. Hàng hoa của Thơm đông khách, cô chưa lựa hoa ngay, phụ Thơm một hồi.. “Cô cho tôi hoa này”. Bình Minh ngó lên, tim đập phấp một cái, nhói buốt trong lòng. Hoài Ân!. Anh nhìn cô, lặp lại “cho tôi lan này”. Ôi, giọng nói nửa nam nửa trung của người con trai đó.. Đã sáu năm rồi mà tưởng mới tới qua.. Cổ họng khô khốc, cô hỏi “anh lấy mấy cành”. Hoài Ân cười “đủ cắm một bình”. Bình Minh ngăn người. Anh cười. Sáu năm rồi, từ lúc cô làm vợ anh

tới giờ, mới thấy anh cười, khoe bên trái có một cái răng khểnh thật duyên! Cô nói nhỏ “ vậy anh chọn một hay nhiều loại ”. Hoài Ân hơi lắc đầu “ thật tình tôi không biết mẹ tôi ưa hoa gì, cô cứ chọn dùm đi, đẹp là được” “ anh mua hoa tặng mẹ à!”. Hoài Ân gật đầu, hơi chú ý. Cô gái đẹp quá! Gương mặt sáng sủa thật hợp với mái tóc tém trẻ trung. Cô thoăn thoắt rút những cành lan Hoàng Thảo tươi mạnh, chọn một lẵng mây, cắm một lẵng lan thật đẹp. Hoài Ân không dứt mắt khỏi cô.

Cô hơi e thẹn khi chạm ánh mắt đó, đỏ mặt thật duyên dáng “ nếu tôi tặng mẹ anh thì anh có nhận không? ”. Hoài Ân vừa ngạc nhiên vừa thích thú, buộc miệng khen “ cô thật dễ thương! Không phải vì cô tặng tôi lẵng hoa đâu, mà cô dễ thương thật đó”. Bình Minh buồn trong lòng. Tính anh vui vẻ chứ đâu có khó ưa mà sao đối xử với cô bạc bẽo vậy không biết. Ờ, chắc ở bên Tây lâu rồi nên quen tính nịnh đầm. Cô thất thêm cái nợ nhỏ, lẵng hoa càng duyên dáng rồi đưa Hoài Ân “ xin biếu mẹ anh”. Hoài Ân hơi bất ngờ “ biếu thiết hả? nhưng..” Bình Minh cười “ không nhận sao?” Hoài Ân lúng túng “ ờ, không nhận thì ngại phụ lòng cô, lại.. hơi uổng vì lẵng hoa đẹp quá, nhưng tôi không nỡ lấy!” “ sao vậy?” Hoài Ân nhìn cô hơi lâu “ xin lỗi, nhưng tôi nghĩ.. lẵng hoa đắt tiền.” “ nếu chỉ nghĩ vậy thì anh nhận đi cho tôi vui và chúc.. mẹ anh cũng vui”. Cô đưa anh lẵng hoa. Hoài Ân cầm lấy, hỏi nhỏ “ cô.. là chủ hàng hoa này hả? Tôi có thể gặp lại cô không?” Bình Minh cười “ tôi chỉ là khách như anh thôi, chào anh”. Cô đi ngay.

Chuyện Ba Người

- 4 -

Hoài Ân ngó theo rồi quay sang Thơm “ chị cô hả?” Thơm cười nhẹ “ không, khách hàng” Hoài Ân nhìn quanh, khách hàng sao chẳng mua gì hết đã đi mất rồi. Lòng xao xuyến anh ngắm lại lẵng hoa, đẹp quá, nhưng thua nét duyên dáng của nàng.

Hoài Ân đã đi làm, với cương vị phụ tá trưởng đại diện công ty mẹ tại VN chuyên mainboard và phụ kiện máy tính. Vài tháng nữa ông này về hưu về nước luôn, Hoài Ân sẽ thay ông. Công việc mới mẻ hào hứng trong môi trường toàn những người trẻ năng động. Hoài Ân đẹp trai, ngoại hình đạt điểm mười, lương tháng hàng ngàn đô, quan trọng nhất là chưa vợ, quan

trọng hơn nữa là hình như cũng chưa có người yêu. Bấy nhiêu đó đủ khiến cho anh tuy mới vào làm mà nửa số nhân viên nữ đã nộp sổ di động của mình cho anh. Hoài Ân quen tính tự do. Quan điểm của anh là.. chắc! ai thích anh chịu! Hoàn toàn tự nguyện chẳng ai ràng buộc ai. Sao lại phải bận tâm khi hai bên đều hài lòng?

Rồi cũng tới ngày Bình Minh về, vừa giờ tay định bấm chuông cô lần ngay sang một bên rồi đi thẳng ra lề đường như đón xe. Hoài Ân đang lên xe chắc chuẩn bị đi làm. Cô không hiểu sao mình làm vậy, nhưng chạm mặt Hoài Ân liền cô không có dừng cảm. Hoài Ân thoáng thấy cô gái đó, lái xe đi anh nhìn vào kính chiếu hậu, hơi nhíu mày khi thấy Ông Tư lảng xăng xách dùm đồ cho cô ta vào nhà. Chắc là Bình Minh. Hoài Ân thở ra. Nhiều đêm, mỗi khi tạm dừng tay lướt Web, anh ra hành lang, nhìn căn phòng vắng lặng có giàn hoa im lìm, những trái lựu xanh bơ vơ, lòng cứ ngạc nhiên tự hỏi, đúng là trước đây có một cô gái ở đó không? Gian phòng cô ấy và phòng anh lẽ ra đã thông nhau. “ Hai năm trước tự nhiên bà ngăn phòng rồi bảo tụi tôi gọi mợ hai là cô ba. Bà nói vì cậu lấy vợ khác rồi. Tụi tôi thương cô hết sức..” Ông Tư lầm rầm khi giúp anh sắp đồ trong vali ra. “ Bữa chia đồ đạc của cậu qua đây, bà khóc quá trời. Bộ đồ này chính cô đem qua treo lên đó..”. Hoài Ân cay cay sống mũi nhìn theo tay ông chỉ bộ đồ cưới ngày xưa. Phải, cô đó là vợ anh, chính anh đã rước về. Vợ! Hoài Ân không tài nào nhớ nổi mặt mũi vợ, chỉ biết “nó” nhỏ xíu, tóc cháy loe ngoe..

Sáu năm rồi, “ nó” ra sao nhỉ? Nhiều khi anh chạnh lòng thầm thương xót, mười bốn tuổi, theo anh về đây. Hai mươi tuổi, lại một thân một mình. Con gái mà, lên xe hoa một lần rồi, kể như mất duyên! Ờ, bây giờ nó thế nào nhỉ? Anh băng khuâng nhớ lời bà Tư kể chiều qua, khi bà lên tưới cây, dọn dẹp phòng. “ Mai cô ba về rồi” bà bảo. Vốn nhiều lời, bà lan man kể chuyện về cô ba yêu quý của hai ông bà “.. hồi đó cô hay ra đây lắm, đêm nào cũng ra nằm đây, hai tay gối đầu, nhìn trăng nhìn sao.. ờ ờ.. chắc suy nghĩ.. Tôi phải lên ngó chừng hoài..” “ sao vậy?” bà cười tủm tỉm “ hồi đó cô còn nhỏ, cô.. mơ mộng một hồi rồi ngủ quên luôn, tôi phải đánh thức cô vô nhà. Có lần cô nhiễm lạnh bị bệnh, bà la quá, cô mới thôi không ra đây ngủ nữa” Hoài Ân chỉ giàn hoa “ hoa tên gì vậy? đẹp quá” bà cười đắc ý “ hoa vàng là kim đồng, hoa trắng nhụy đỏ là ngọc nữ. Cô trông đó..”. Hồi còn ở xa, anh bỏ cô mà lòng chẳng hề áy náy. Anh cương quyết lấy lại tự do cho mình. Anh mặc nhiên coi như mình chưa vợ, thoải mái hò hẹn cặp bồ. Tuy chưa yêu ai

nhưng anh vẫn bảo mình đã có người yêu rồi, dứt khoát chuyện xưa cho xong. Mẹ đầu hàng, và con nhỏ đó cũng đầu hàng! Thế nhưng chiến thắng của anh không có gì.. về vang lấm vì thái độ cam chịu, có vẻ .. hừng hờ thờ ơ của con nhỏ đó. Ồ, nó thế nào nhỉ?. Bất giác Hoài Ân quay xe lại ngay. Ông Tư còn ngoài sân cười nói với hai bà hàng xóm, thấy cậu hai vội mở rộng cửa. “ Tôi để quên tài liệu”.

Cô gái đó ngồi bên mẹ, bộ đồ chiến sĩ mùa hè xanh và chiếc mũ tai bèo sau lưng, khuôn mặt đỏ ửng với mái tóc tём, đang cười tươi tắn, duyên ời là duyên. Hoài Ân sững sờ nhận ra cô gái ở hàng hoa... Mẹ vẫy tay, Bình Minh quay lại và nín bật. Mẹ cười “ thật may, con lại đây. Hoài Ân, đây là Bình Minh”. Hoài Ân chưa kịp trấn tĩnh, Bình Minh đã gật đầu “ em chào anh hai”. Hoài Ân ngượng ngập “ chào cô” mắt anh không dứt ra được. “ Trưa nay con về sớm một chút, sẽ có một bữa cơm đặc biệt mừng Bình Minh về”. Hoài Ân gật đầu, thấy Bình Minh đứng lên, anh nói nhỏ “ lên phòng phải không, anh xách dùm cho, anh cũng lên lấy tài liệu”. Bình Minh lúng túng, đưa túi xách cho anh rồi cùng lên lầu.

Họ đứng bên dàn hoa im lặng nhìn nhau nãy giờ, không biết nên nói gì. Vợ chồng gặp lại sau sáu năm xa cách mà như vậy đó. Giọng Hoài Ân thật nhẹ “ Minh, em.. nhận ra anh phải không?” Chưa ai gọi tên cô cụt ngắn như vậy, nghe lạ tai làm sao! Bình Minh mỉm cười “ thế anh nghĩ người vẫn gửi mail cho anh là ai?” “ anh biết. Lẽ ra khi anh tặng lẵng hoa, mẹ khen đúng ý bà quá, bà Tư bảo sao giống kiểu cô ba hay cấm.. anh phải nghĩ ra..” Anh lại nhìn cô, ánh mắt dịu dàng “ em thay đổi nhiều quá Minh ạ!” Bình Minh rung rung, câu nói gợi lại biết bao nỗi niềm “ anh cũng thay đổi vậy. Sáu năm rồi còn gì”. Hoài Ân thở ra “ Ừ, sáu năm, nếu ai bảo anh có chuyện lợ lem biến thành công chúa, anh không tin. Ý anh không nói ngày xưa em.. là lợ lem, nhưng quả là không còn nhận ra.. con bé anh.. cưới hồi xưa”. Bình Minh nhói lòng “ nhắc làm gì chuyện xưa ấy, thôi em vào đây”

Hoài Ân vào phòng, ngả người giang hai tay ra giường, nằm im một lát rồi bật ngồi lên, cười khan. Bình Minh, con bé Búp!. Không thể ngờ được. Anh lắc đầu. Anh hai! cô ấy gọi anh là anh hai. Một cô em gái ngang xương!

Hoài Ân xuống sớm, rót trà cho mẹ, tự pha cho mình tách cà phê, thông thả

nhấp một ngụm. Anh liếc lên lầu hai ba lần, rồi mới làm bộ lơ đãng “ Bình Minh chưa xuống à?” mẹ cười “ em con tới trường sớm, tổng kết chiến dịch” “ chiến dịch gì vậy mẹ?” bà Thông bưng tách trà uống từ từ “ Mùa hè xanh, cứ tới hè là mấy ông đoàn phát động thanh niên tình nguyện tới mấy vùng sâu vùng xa giúp đỡ bà con, mẹ chỉ biết loáng thoáng. Bình Minh năm nào cũng đi, vừa rồi về quê nó dạy học nên nó hăng lắm”. Hoài Ân hiểu, hồi đó anh cũng là cây phong trào. “ Gần giỗ ba rồi, mẹ tính thế nào”. Bà Thông gật đầu “ để chờ Bình Minh về rồi bàn luôn”. Hoài Ân cười “ con trai mẹ xem ra nhẹ ký hơn con gái” Mẹ cũng cười “ mọi năm nó sắp xếp hết. Chắc con không biết, giỗ ba má nó cũng làm cùng ngày với giỗ ba con” “ sao vậy mẹ?”. Bà Thông nhìn tấm hình ông Thông treo trên tường “ cha con và cha Bình Minh kết nghĩa trên chiến trường, thề không cùng ngày sinh, nhưng sẽ cùng ngày giỗ, ai chết trước thì sẽ lấy ngày đó làm giỗ chung cho hai người. Ba con có dặn mẹ, mà ba Bình Minh lúc gần tắt hơi cũng có nhắc khi nhờ mẹ chuyển lời.. gửi con gái cho con” giọng bà hơi nghẹn. Hoài Ân lúng túng. “ mẹ, con.. con nghĩ.. Bình Minh là.. con gái mẹ cũng tốt. Con sẽ.. ờ ờ.. chăm sóc cô ấy.. như..ờ ờ..” Bà Thông phì cười xua tay “ còn một thứ mẹ muốn nghe con bàn. Bao giờ mới cho mẹ thấy mặt cô đó?” “ con chưa tính” “ vậy sao hồi đó viết thư về nói như là..” Hoài Ân làm thinh. “ Thì hôm nào dẫn cô tới nhà xem sao?” Hoài Ân nhú mày, lát sau anh gật đầu “ vậy chủ nhật sau con mời hai anh em Thủy Tiên tới chơi ” “ mời anh cô ấy làm gì?” “ cho vui, anh Thủy Tiên là nhạc sĩ, lè phè phát phơ lắm, với lại để.. Bình Minh cũng có bạn nói chuyện ”. Bà kín đáo nhìn con “ nếu vậy để mẹ bảo Bình Minh mời Phong tới” “ Phong?” “ ờ, bạn trai Bình Minh đó, được lắm” Hoài Ân phật ý! coi bộ mẹ thoải mái khi Bình Minh có bạn trai. “ Phong là kiến trúc sư, chứng chạc từng trải lắm, có điều nó lớn tuổi hơn Bình Minh nhiều. Mẹ có hỏi tình cảm hai đứa đến đâu rồi, Bình Minh nói chúng chỉ là bạn. Bình Minh tính tình kín đáo, nếu yêu ai mẹ không chắc nó chịu thổ lộ. Hoài Ân à, mẹ thật tiếc cho con, nói thật đi, con chê Bình Minh chỗ nào?”. Hoài Ân nhú mày “ có chê gì đâu. Nhưng con tin vợ chồng là duyên nợ, như con và Bình Minh đó, cưới rồi, động phòng rồi mà còn.. chưa thành. Duyên nợ sẽ tới với những người có duyên nợ. Bình Minh muốn mời Phong thì tùy..” Tay lơ đãng lần giở một cuốn album trên tủ đầu giường mẹ. Bỗng Hoài Ân chú ý một tấm hình, Bình Minh mặc đồ sơn nữ dễ thương không chịu được bên cạnh mẹ, hình như anh có cái hình tương tự, nhưng chỉ có mẹ với thác nước!. Anh nhăn nhó hiểu ra. Cô đã chủ động ra khỏi đời anh từ lâu. Anh đứng lên mượn mẹ mấy cuốn album rồi định ra. Mẹ vói theo “ vậy chủ nhật mời Thủy Tiên tới chứ?” Hoài Ân quay lại cười cười “ mẹ có con gái rồi còn mong con dâu chi nữa?” Ừa, thằng này ngộ, nó làm như con gái với con dâu là một vậy!

Hoài Ân chậm chạp giở từng trang album, anh nhận ra ngay. Không có tấm nào mẹ chụp một mình. Anh nhận ra thêm mấy tấm quen thuộc nữa. Không cần mở laptop kiểm chứng nhưng anh chắc chắn cô em này đã đỡ trò gì với mấy tấm hình trước khi gửi cho anh. Cũng tình quái đấy, dám qua mặt mẹ! Hoài Ân mở cuốn album mỏng mỏng. Chính là ảnh cưới. Anh chăm chú lật từng trang. Như một cuốn phim quay chậm, cái đám cưới chạy tang nào lòng không một lần Hoài Ân nhớ tới, dần dần sống lại. Đây là Bình Minh, anh muốn cười mà không cười được. Nét mặt sợ hãi âu lo của đứa trẻ gầy gò trong hình làm Hoài Ân nhói lòng. Lúc đó bác Kha bệnh nặng lắm. Ông đây rồi, người đồng đội thân thiết của ba, tuy nghèo nhưng lúc nào cũng lạc quan, người chiến binh cười nói sang sảng ngày nào, giờ ốm đau khắc khổ, gắng gượng đưa con gái về nhà chồng, nét mặt ông như thể đưa con vào đất địch!.

Chuyện Ba Người

- 5 -

Hoài Ân đây, cau cau có có, mặt mũi xung xĩa, làm như chỉ có mình là bị oan ức, bị ép uống. Anh đóng sập cuốn album, xôn xang, bồi hồi.

Sáng cả nhà nhộn nhịp chuẩn bị, nhưng sau bữa ăn trưa. Hoài Ân xuống thấy nhà im ắng, mãi mới thấy mẹ ra, rù rì hỏi chuyện bà Tư về đám cưới con gái hàng xóm. Hoài Ân nóng ruột quá, không thấy Bình Minh đâu. “ Mẹ, chuẩn bị xong hết rồi hả?” “ ờ, con đừng lo, em con chu đáo lắm!” “ cô ấy đâu rồi?” “ đi thôi nôi bé Dừa, con gái cô Thơm” Hoài Ân cười “ mẹ tên Thơm, con tên Dừa, hay thật. Cô Thơm là bạn học Bình Minh à” “ Thơm bán hoa ngoài chợ T” Hoài Ân nhớ ngay “ vậy con biết cô đó rồi, con gặp Bình Minh mua hoa ở đó” bà Thông nhìn anh một hồi “ con không nhận ra Thơm hả?” Hoài Ân ngạc nhiên “nhận ra? Con mới thấy cô đó lần đầu.” “ Thơm là con gái bác Sơn, là dâu phụ hồi đám cưới con đó”. Hoài Ân nhún vai, cô dâu chính anh cầm tay đeo nhẫn rước về đây, anh còn không nhận ra, nói gì dâu phụ. Anh cười “ sao mấy cô dưới đó kéo nhau chạy về đây hết vậy?” “ họ đâu có tự chạy về đây, chồng họ rước về đó chứ!”. Hoài Ân vội chuyển đề tài “ để con gọi cho Thủy Tiên bảo cô ấy tới sớm một chút nói chuyện cho

mẹ vui” Bà Thông ngó anh. Mẹ nghĩ con biết điều gì làm mẹ vui. Chẳng qua điều đó làm con không hài lòng mà mẹ đành chịu xa con trọn sáu năm.

Anh em Thủy Tiên ngồi trong phòng khách cùng mẹ con Hoài Ân. Thủy Tiên trang điểm kỹ lắm, màu nâu đồng trên mí bật ánh mắt sắc sảo, với cặp lông mày tỉa khéo, trông cô gầy gọn bóng loáng. Bộ đầm sườn màu vàng nhạt khá thoáng với cổ áo xẻ sâu khoe bộ ngực đẹp như tạc. Bà Thông hơi buồn! không hợp mắt bà rồi. Anh Thủy Tiên, chàng nhạc sĩ mà Hoài Ân mời tới cốt để Bình Minh có bạn lại quá vui vẻ. Anh ta hỏi chuyện gia cảnh Hoài Ân hoài như để đánh giá xem có xứng với nhà anh ta không vậy. Một hồi chuông, ông Tư nhanh nhẹn ra mở cổng. Bình Minh về.

Bà Thông chán anh em Thủy Tiên quá, ra đón con, hỏi chuyện chú Sơn, bé Dứa. Mọi người trong phòng khách nhìn cả ra ngoài. Mắt họ dán vào cô gái cao dong dỏng uyển chuyển theo Bà Thông đi vào. Bình Minh xinh như tiên trong tấm váy xanh lam, chiếc nơ thắt sau làm nổi rõ vòng eo thanh tú. Cô thông thả bước vào, tay cầm lẵng trái cây. “Đẹp như nữ thần săn bắn!” Nhạc sĩ buộc miệng. Hoài Ân nhìn sững. Lâu nay anh quen thấy cô trong bộ đồ nhà, quần tây sơ mi giản dị đi học mà cô đã xinh lắm rồi. Đúng là người đẹp nhờ lụa! Mẹ giới thiệu “Bình Minh, con gái .. bác hai Hoài Ân”. Thủy Tiên nắm tay anh lắc lắc “chị Bình Minh đẹp quá hả anh!”. Thì cũng đúng, nếu là con bác hai thì Bình Minh là vai chị rồi! Vĩnh Nghi nhanh nhẹn tiến tới chìa tay “Vĩnh Nghi, nhạc sĩ, rất hân hạnh gặp cô. Tên cô rất đẹp và.. rất hợp”. Bình Minh đành bắt tay anh ta. Hoài Ân miễn cưỡng “đây là Thủy Tiên, bác sĩ”. Bình Minh nhả nhận cúi đầu rồi quay qua mẹ “chú Sơn gửi mẹ ít trái cây”. Nhìn Hoài Ân và Thủy Tiên một chút, cô nói nhẹ “Thơm gửi lời hỏi thăm anh”

Bữa tiệc hết sức vấp vấp vì Hoài Ân làm lì quá. Tính vui vẻ bất thiệp chạy hết qua ông nhạc sĩ cận. Hoài Ân ngồi bên Thủy Tiên, cố giấu bức mình khi thấy Vĩnh Nghi xoắn xuýt bên .. chị họ!. Anh ta miệng cười mơn trớn, mắt lấp la lấp lánh sau cặp kính, không rời Bình Minh một phút. Còn kẻ tai cô bỏ nhỏ điều gì đó. Hình như ca ngợi dung nhan của Nữ thần săn bắn trên đỉnh Olymp! Vô duyên! Mới quen người ta mà đã trắng trợn! “Minh, món này em làm phải không? Ngon lắm” Hoài Ân ghim miếng rau câu sữa mời mẹ, cắt ngang anh chàng lắm lời. Bình Minh nhân lúc anh ta nín được một giây, quay qua Thủy Tiên nói về bệnh trạng mẹ, hỏi cách chăm sóc. Được lời như

mở tấm lòng. Thủy Tiên xin được năng lui tới chăm nom bà. Bình Minh xin phép ra sau. Thủy Tiên hỏi nhỏ “ sao anh gọi chị Bình Minh là em” Hoài Ân cau mày “ cô ấy nhỏ tuổi thì làm em chứ sao. Em xong chưa. Ra sân uống trà. Hôm nay Trà mi trắng nở đẹp lắm”. Thủy Tiên theo anh, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Không để ý ông anh bốn mắt lằng xằng bưng dọn phụ Bình Minh. Không thấy luôn ánh mắt chẳng hài lòng của bà Thông.

Trước giờ một ngày là ngày mà cả Hoài Ân lẫn Bình Minh không ai muốn nhắc. Kỷ niệm ngày cưới của hai người. Tối qua Bình Minh xin phép mẹ mai đi vắng cả ngày. “ Mai chủ nhật con làm gì mà vắng cả ngày” “ dạ, sinh hoạt Đoàn ở nhà văn hóa thành phố”. Sáng nay cô rời nhà thật sớm. Xe quanh quanh qua những con phố còn vắng. Cũng không vắng lắm vì phía sau Bình Minh, xa một chút là Hoài Ân.

Bình Minh ghé nhà Thơm. Hoa đã được gói ghém cẩn thận. Hai bó thật to. Cô thẳng tới Nhà Văn Hóa. Hôm nay là ngày cưới tập thể cho hai mươi đôi thanh niên tiên tiến các cơ sở đoàn. Đây là một hoạt động rất tích cực nhằm cổ động nếp sống mới. Toàn bộ chi phí thành đoàn hỗ trợ với sự ủng hộ tài trợ của xã hội. Trang phục cưới rất đẹp, mới và hợp một. Toàn soirée đủ kiểu. Các đôi trai gái này nếu tự lo đám cưới chắc chắn không tươm tất đầy đủ thế này. Bình Minh sinh hoạt trong câu lạc bộ sinh ngữ. Mỗi chiều chủ nhật hội viên cùng gặp nhau giao lưu trau dồi Anh văn. Kỳ này gặp đám cưới tập thể. CLB Anh văn xung phong đăng ký đảm nhiệm tiếp tân. Bình Minh và năm cô cậu lãnh phần trang trí hội trường. Hai chàng người Úc xứng xứng áo dài khăn đóng làm MC, đang khoái chí ôn luyện bài đít-cua bằng tiếng Việt hần hoi. Người nào việc ấy. Bình Minh cầm cúi cầm hoa. Bâng khuâng nhớ nhớ một kỷ niệm xưa cũ. Hồi đó, trước ngày lên xe hoa, bé Búp đứng giữa nhà đã được các chú các dì trang hoàng đầu đó. Mắt mở to nhìn từng đóa hồng trong bình. Toàn hồng vàng. Con bé rón rén cúi gần một đóa. Ồ, chẳng có hương gì cả. “ Chồng con mua đó, nó thích hồng vàng”. Hồi sáng mẹ nói như vậy. Bé Búp tội nghiệp lí nhí “ dạ”. Lúc đó cô tin. Vậy mà đâu phải vậy. Người thích hồng vàng sau này cô mới biết là Phụng Phi, con gái Chú Năm. Nó bằng tuổi cô nhưng lanh lợi hơn nhiều. Biết phụ ba và bác gái lo đám cưới cho anh họ. “ Ảnh mắc cỡ suốt ngày ở lì trong phòng, em chọn mua đó..” Sau này cô kể cho chị dâu nghe. Bình Minh thở nhẹ. Ảnh ở lì trong phòng có phải vì mắc cỡ đâu. Cô nâng niu một đóa hồng vàng, đưa lên môi. Biết ra thì mình đã lỡ yêu hồng vàng rồi. Thôi, cho qua. Cô thở sâu, nhanh tay trưng bày gần ba mươi bình hoa. Bình cao, bình thấp, bình vuông, bình

tròn, lẳng mây, lộ sứ được huy động từ các hội viên. Cô xong thì các bạn khác cũng vừa xong. Hội trường rực rỡ với hoa giăng mọi nơi, đèn chớp khắp chốn. Tiếng MC vang vang “alô, một hai, alô một hai” thủ micrô. Ban nhạc rầm rập một bài hành khúc tạo không khí. Cô nhìn đồng hồ. Mới đó mà đã tới giờ lành.

Lần lượt hai mươi cặp xinh đẹp trang trọng đi bên nhau tiến ra hội trường trong tiếng vỗ tay vang dội của khách hiện diện. Niềm hạnh phúc rạng ngời trong mắt. Họ đến với nhau bằng tình yêu và chắc chắn tới nay, không cô dâu nào ngủ một mình. Bình Minh không dự chiêu đãi. Cô tới quán cà phê bên lề đường, uống một tách cà phê đắng. Ngắm nghía bàn tay trơn tru của mình hồi lâu. Đi loang quanh qua các gian hàng bán thiệp, lựa một tấm hồng vàng, nắn nót ghi vào “ kỷ niệm lần thứ ba, ngày Bình Minh không còn đeo nhẫn cưới”. Cô có hai bức rồi. Cô về nhà trước Hoài Ân lâu. Anh theo cô suốt buổi. Khi cô trên đường về thì anh quay đầu xe. Quán cao bồi này rất hợp để anh đến đó mỗi khi cần xả stress. Một lối xả stress khá căng thẳng trong tiếng nhạc quay cuồng, rượu mạnh và những cô gái xinh đẹp sẵn sàng chiều khách.

Bình Minh và Hoài Ân tới chùa sớm. Cả hai im lặng lau dọn bình tro, bày biện hoa trái, rồi cùng thắp hương. Cha mẹ trên trời không biết có vui khi nhìn hai đứa con của họ không? Hai người cha, kẻ trước người sau dắt nhau đi, bỏ lại trên đời hai đứa trẻ vừa kết tóc se tơ. Chúng không có tình để yêu, không có nghĩa để gắn bó. Bây giờ chúng ngượng ngịu trước bàn thờ. Không biết người này phải gọi cha người kia bằng gì? Chẳng phải hồi xưa, Hoài Ân đã lạy ông Kha bốn lạy, gọi ông là ba rồi sao? Chẳng phải Bình Minh đã cầm bàn tay run run héo khô của ông Thông gọi ông là ba trước phút lâm chung rồi sao? Chẳng một lời lẽ nào có lý để giải thích tại sao hai đứa trẻ đó giờ là anh em. Hai người im lặng chờ tàn nén nhang, đốt nắm tiền giấy, nhìn mớ tro tàn bay bay trong gió. Tiếng tụng niệm hiền từ dứt. Sư thầy vui vẻ mời hai người uống trà dưới tàn hoa đại. Sư quen biết gia đình bà Thông lâu rồi, một thí chủ rộng rãi của chùa. Lâu nay nghe nói chồng Bình Minh đi học xa, chắc là người thanh niên trước mặt ông đây. Ông rất vui, cô gái hiền lành đó có tấm chồng thật xứng đáng. Ông hỏi han công việc của anh, hào hứng nói chuyện tới gần trưa. Hoài Ân uống chung trà rồi đứng dậy “ chúng con xin phép về. Nhờ thầy nhang khói cho cha chúng con. Chúng con xin cảm tạ”. Sư cụ hiền hòa “ hai con yên tâm, thầy chúc hai con hạnh phúc” Hoài Ân trịnh trọng chấp tay. Bình Minh cũng làm theo.

“Ngồi trước đi Minh” Hoài Ân mở cửa xe. Bận đi, cô ngồi sau làm bộ mặt eo sèo mắt ngủ của anh càng khó coi. Anh làm tỉnh từ đó đến giờ. “Em ngại anh khó xử nếu rui..” cô mềm mỏng. Hoài Ân đăng hắng. Cô đành chui vào. Xe chạy một hồi, Hoài Ân chạm nhẹ tay cô “anh biết ba em hồi em còn chưa sinh ra. Ông hay tới nhà anh chơi. Anh còn nhớ tiếng cười sảng

Chuyện Ba Người

- 6 -

Anh còn nhớ tiếng cười sảng khoái của ông mỗi khi nhắc đến một trận đánh. Minh, ngôi nhà dưới kia giờ thế nào?” “dạ, trả lại cho Hội” “tại sao?” “đất đó do chính quyền cấp, do ba em là cựu chiến binh, mẹ là thương binh. Nay hai người qua đời mà.. em không ở đó nữa nên họ lấy lại. Còn rất nhiều người cần đất” Hoài Ân thở ra thật dài. “Mẹ dẫn em về dưới dọn nhà, cải táng cho mẹ em về đây luôn. Dưới đó giờ thay đổi lắm. Hè rồi em về đúng quê mình chỉ còn nhận ra vài người quen. Thơm là bạn từ nhỏ của em. Gặp nhau toàn gọi lại chuyện cũ” “Ồ, hôm nào tới thăm cô ấy, cho anh đi với. Anh cũng muốn chào chú Sơn, chú khỏe chứ” “rất khỏe, chú vẫn nhắc anh luôn”. “chồng Thơm làm gì?” “anh Chiến là thanh niên xung phong, gốc thành phố. Sau khi phục viên anh ấy được chính quyền gửi đi học. Giờ làm trong ủy ban phường. Có tương lai lắm. Vợ chồng mới có con. Bé Dừa là niềm vui và hạnh phúc của cả nhà” Cô nhìn ra ngoài, ánh mắt thoáng buồn.

Chú Năm tới với Phụng Phi. Chú đã đe nẹt cô con gái lạnh chanh của mình cẩn thận “tới ăn giỗ rồi về. Nhớ chưa. Cầm xí xon nói này nói nọ. Nhớ chưa”. Phi dẫu môi “biết mà, ba. Con chỉ tò mò muốn biết cô kia ngon cỡ nào mà anh Hoài Ân lại bỏ chị..” Chú Năm nạt ngang “im, lại nói nhiều rồi. Chuyện người lớn khỏi thắc mắc. Nhớ chưa”. Ông không yên tâm chút nào khi biết Phi đã nghe lén chuyện ông và chị dâu bàn bạc hồi đó. Cô hết lời công kích ông anh. Chính thế mà ông sợ tính nói thẳng bộp chộp của cô làm hỏng kế hoạch mà ông và chị dâu vạch ra. “Hoài Ân chưa cưới vợ mà Bình Minh thì còn đây. Còn nước còn tát. Chúng ta hãy tạo điều kiện cho chúng có cơ hội gần nhau. Biết đâu đấy.. Cô kia học cao chứ tính nết, xử sự thua xa Bình Minh”. Bà Thông nói chắc. Chú Năm hoàn toàn nhất trí. Hai người lớn sẽ âm thầm vun vén cho lũ trẻ bằng cách tích cực.. làm ngõ, cho chúng tự do tìm hiểu. Công việc mà đúng ra chúng nó phải làm trước khi có cái đám cưới

đau lòng năm xưa.

Hoài Ân mời anh em Thủy Tiên. Bình Minh chẳng mời ai làm Hoài Ân nhẹ người. Anh không thắc mắc Bình Minh cảm thấy thế nào khi chạm mặt Thủy Tiên nhưng anh khó chịu khi nghĩ tới Phong. Mà không có Phong, Hoài Ân cũng bức lắm rồi. Anh chàng Vĩnh Nghi kia bám theo Bình Minh như sam. Thật ra Hoài Ân đâu muốn mời anh ta làm gì. Chẳng qua anh nghĩ không nên mời Thủy Tiên tới một mình, sợ mọi người thắc mắc. Bề gì cũng là giỗ cha, mà chuyện anh và Bình Minh, theo mẹ nói, họ hàng chưa ai hay. Vậy phải giữ thể diện cho Bình Minh. Chỗ ngồi của cô cũng gần mẹ. Anh một bên cô một bên. Thủy Tiên kể Bình Minh. “ Đây là Thủy Tiên, bác sĩ, bạn cháu”. Hoài Ân giới thiệu với chú Năm. Chú cứ làm tỉnh cười nói như không. Cúng kiếng tiệc tùng êm xuôi, mọi người ra phòng khách dùng trái cây uống trà. Ông cận kia lập tức tới ngồi kế Bình Minh. Xi, bề gì cũng giữ ý chứ, muốn con gái chú ý tới mình, cách hay nhất là lờ cô ta đi. Hoài Ân nói nhỏ với Thủy Tiên. Thủy Tiên cười “ ảnh nói cứ nhìn cô ấy là bao nhiêu tứ thơ điệu nhạc tràn trề lại lảng. Ảnh không thể rời nguồn cảm hứng của mình được”. Hoài Ân trề môi. Tán gái kiểu đó tới già cũng thất bại.

Bình Minh bung một đĩa trái cây mời chú Năm. Cô ngồi lại bên Phụng Phi. “ Muốn cắt đuôi ông cận đó chứ gì. Ông không sợ anh Hoài Ân sao mà dám..” Phi ranh mãnh nháy mắt. Bình Minh hỏi thăm công việc của cô em họ mà cô rất mến. Phi bảo mình đang tìm một việc gì đó làm thêm để luyện tay nghề “ em chuyên vẽ, đồ họa hay kiến trúc gì cũng được, vấn đề là quen với thực tế” Bình Minh gật đầu “chị có thể giúp em. Bạn chị là kiến trúc sư, ảnh đang thiết kế một công trình. Hôm nọ chị nghe ảnh than công việc nhiều quá, chắc phải kiếm thêm người phụ. Nếu em chịu chị sẽ hỏi”. Phi vỗ tay “ được làm việc cho Kiến là nhất rồi, mà này, bạn chị bao nhiêu tuổi?” “ ba mươi” “ hơi già, thế.. có .. vợ chưa”. Bình Minh cười “ chuyện đó có quan trọng không?” Phi cười to “ rất quan trọng. Nếu có vợ rồi, sự hợp tác sẽ rất buồn tẻ” “ vậy em yên tâm. Phong độc thân”. Vĩnh Nghi la cà tới góp chuyện “ độc thân là chưa vợ nhưng người yêu thì chưa chắc”. Phi ra vẻ suy nghĩ “ ba mươi mà còn độc thân, chắc anh ta .. chảnh lắm hả”. Bình Minh cười, kín đáo dõi theo cái dáng cao cao hơi bị đẹp trai trong tấm áo sơ mi Arrow xanh lá có thêu một mũi tên đen trên túi. Bình Minh bĩu môi. Sáng xanh rêu, chiều xanh lá. Người đó mới chảnh!

“ Cô ba, hồi nãy có điện thoại tìm cô, họ nói chiều nay không thể tới sửa máy được, sáng mai chín giờ được không, tôi nói để tôi báo lại, có gì cô gọi lại cho họ” Bình Minh cảm ơn ông Tư rồi tiếp tục ăn cơm. Hoài Ân hỏi “ sửa máy gì? Minh” “ dạ, cái vi tính tự nhiên .. nhiều màu..” Hoài Ân bật cười “ chắc nhiễm từ, trong monitor có bộ phận khử từ, sao không khử?” “ em đâu biết khử từ thế nào” “ mời anh đi, anh sửa cho”. Bình Minh nhìn mẹ, mặt hơi đỏ “ thợ này em không dám mời” “ không mời anh cũng sang sửa thử, nếu nhiễm nhẹ sẽ hết. Còn không, anh .. mua cho cái mới”. Bà Thông giả bộ chăm chú húp chén canh artichaud, bụng rất hài lòng. Một lát sẽ gọi điện kể cho Chú Năm cái tin sốt dẻo này.

Hoài Ân chăm chú nhìn màn hình vừa sáng. Đúng là nhiều màu “đủ bảy sắc cầu vồng, thật đẹp!” anh đùa. Bình Minh ngượng ngịu cười nhẹ, nửa hồi hộp nửa chạnh lòng. Lần thứ hai, cô và người đó .. chung phòng! Hoài Ân nhấn một nút, thao tác “ nó sẽ run một hồi” anh nói. Đúng là đỡ ngay, anh lặp lại lần nữa, rồi tắt monitor “ chờ mười phút!” Anh đỡ ly nước Bình Minh vừa đưa, nhìn quanh. Căn phòng thật quen thuộc, bài trí giống y phòng anh hồi đó. Cái giường đôi khuất sau tấm màn mỏng màu hồng nhẹ như sương, bàn trang điểm màu cánh dán sáng bóng. Hơi xúc động, Hoài Ân nhìn Bình Minh, giọng khàn khàn “ em còn giữ cái gương này à?” “ dạ, cũng còn soi được”. Họ cùng quay đi, hình như không muốn người kia biết mình vừa nhớ gì. “ Đây, hết rồi, lại đây anh chỉ để mai mốt có bị thì khử”. Bình Minh ngồi kế anh. Hoài Ân tai quá nói nhỏ xíu làm cô phải kề sát anh, hơi thở nóng nhẹ, thơm tho, mơn man trên cổ Hoài Ân làm anh rờn rợn, ngứa ngáy, nhột nhột, chỉ muốn quay sang.. thở vào cổ cô một cái y như vậy. Anh quay qua, mặt cô thật gần. Mắt nâu! anh nhận ra, anh nhìn cô không rời, cổ tình đời cô cũng nhìn mình gần như vậy. Bình Minh đỏ mặt, cảm nhận được luồng mắt táo bạo ấy, khẽ quay đi “ em cảm ơn anh” “ anh về đây, chúc ngủ ngon.”

Sáng chủ nhật, Bình Minh thường tới đây bơi suất đầu tiên. Hồ còn vắng, cô nhẹ nhàng bơi dọc hồ, một vòng, hai vòng. Tự nhiên có cảm giác là lạ, như có ai theo dõi vậy. Cô dừng lại. Hoài Ân tựa dọc thành hồ miệng cười cười, giơ tay chào. Bình Minh hơi ngượng, đứng yên. Hoài Ân tới gần “ mình cùng bơi đi Minh”. Bình Minh nén niềm vui trong lòng khi nghe câu nói đầy thân tình của anh. Hoài Ân cười “ hay bơi đua đi, ba vòng thôi, người thua sẽ chiêu đãi bữa sáng nay, cho em bơi trước nửa vòng đó”. Nhẹ gật đầu, cô lướt êm trong làn nước. Hoài Ân bơi bên cạnh, từng sải tay khoẻ khoắn, chẳng khó khăn gì cũng theo kịp cô, vốn từng đoạt giải nhất bơi lội trong

trường. Cô tăng tốc ở vòng hai. Hoài Ân bơi ngựa theo thoải mái. Có khi còn lặn xuống, rồi trồi lên sát cô, rất nghịch! Bình Minh cười trong lòng. Chạm thành hồ, cô lật người, bơi ngựa. Hoài Ân lập tức cũng đổi kiểu, anh bơi bướm sát bên, từng động tác cứ như muốn vồ lấy cô. Cô bất ngờ dừng lại nửa chừng rồi bơi ngược lại. Hoài Ân ngậm nước phun một tia thật mạnh lên không, chúi xuống đáy hồ.. Bình Minh còn lúng túng chưa biết anh giờ chiều gì, định dừng lại. Hoài Ân nổi lên, ôm ngang eo kéo cô vào mình. Bình Minh đập nước la to “buông ra, buông em ra..” “ai biểu ăn gian..” Bình Minh vuốt mặt “vì anh đâu có đùa, chỉ theo quấy rối em” Hoài Ân cười “vì thắng hay thua anh cũng sẽ mời em ăn sáng với anh. Lên thay đồ đi, anh đợi ngoài xe”. Năng mai thật đẹp. Một ngày đẹp bắt đầu bằng niềm vui bất ngờ nho nhỏ mà sâu lắng.

Đại sảnh khách sạn đông đảo, nhưng khách được tiếp đón hướng dẫn thật chu đáo. Buổi giới thiệu sản phẩm được phía đối tác tổ chức thật trang trọng. Hoài Ân trong bộ veste xám đậm, sơ mi đen, cravate bạc bóng bẩy bước lên bậc cuối thêm cùng PR của mình. Mắt anh nhíu lại, chăm chú nhìn cô gái bước tới. Chính là Bình Minh. Cô thật lạ với gương mặt trang điểm nhẹ khéo léo, bộ jupe ngắn xanh cốm nhạt ôm lấy thân hình cân đối. Bình Minh tiến tới một cô trong ban, giờ Hoài Ân mới nhận ra, có tám cô cùng ăn mặc như cô đang hướng dẫn khách. À, ban tiếp tân. Hoài Ân chậm bước “Minh!” Bình Minh ngạc nhiên. Hoài Ân cười “không dẫn anh vào à”. Bình Minh trấn tĩnh, vẫy một cô “em dẫn anh hai chị vào”. Hoài Ân lắc đầu “em không có gì giải thích sao?” Bình Minh nói nhỏ “em nói sau, xin anh đừng.. nói gì với mẹ” “mười một giờ hội thảo xong, anh đón đi ăn trưa được không?” Bình Minh ngập ngừng “em không đi được”. Hoài Ân khoát tay “vậy sáng mai, thứ bảy, chắc em rảnh, anh đưa đi ăn sáng, sau đó nói anh nghe tại sao em làm việc này. Đừng bảo em làm thêm vì cần..” “anh hai!”. Giọng anh dịu lại “mẹ sẽ cảm thấy thế nào khi biết em phải đi làm thêm” Bình Minh cắn môi “nên em xin anh đừng nói gì, em sẽ giải thích..” Hoài Ân nhìn cô. Không biết có nên nói không? Minh, chính anh cũng ..đau lòng.

Chuyện Ba Người

- 7 -

Hoài Ân chở Bình Minh đi ăn sáng, uống cà phê. Cách xử sự thoải mái của

Hoài Ân khiến cô dễ chịu. Hoài Ân ăn mặc rất có gu, cá tính mạnh mẽ thể hiện qua những bộ trang phục đậm màu. Như hôm nay, sơ mi ngắn tay màu xanh metal, jean đen, nịt bó đen trắng, cái đồng hồ đen rất lạ trên cánh tay rám nắng, anh rất nổi bật bên Bình Minh váy lụa hạt dẻ đầm thắm. Cậu phục vụ cứ một điều anh chị, hai điều anh chị. Hoài Ân tủm tỉm cười hoài. Bình Minh không vui nổi, cứ lo lo.. Hoài Ân nhìn cô, khua nhẹ tách cà phê “thôi nào, tươi lên đi, khỏi giải thích gì cả, coi như anh không thấy chuyện hôm qua, thoải mái đi” Bình Minh nhẹ nhõm thở phào “vậy em sẽ tặng anh một món quà” Hoài Ân nheo mắt “định hồi lộ hả?” Bình Minh cười “không, hậu tạ thôi” “em giàu thế sao” “không giàu lắm, chút quà nhỏ tỏ lòng cảm ơn” “anh không từ chối đâu, chỉ nhắc em đừng chọn quà mắc quá, anh đáp lại một lần!” Cả hai cùng cười. “Nhưng phải nói một chút về công việc đó cho anh nghe đi” Bình Minh ngập ngừng “chúng em một nhóm, tìm việc làm thêm vừa trao dồi ngoại ngữ, vừa để quen công việc, quen giao tiếp trong môi trường kinh doanh, kiếm tiền là phụ thôi”. “Các em làm những việc gì” Bình Minh cười “gì cũng làm nếu thấy hợp. Ngoài việc tiếp tân, tiếp thị tụi em còn.. trình diễn thời trang. Anh đừng cười, bộ đồ em đang mặc đây là thù lao lần biểu diễn trước đây. Tụi em còn nhận làm MC, đưa đón khách cho những đám cưới với người nước ngoài..” “ngành học của em là gì?” “dạ, kiểm toán, em quen cô PR trong văn phòng anh hai đó”. Hoài Ân im lặng, uống cạn tách cà phê, cứ nghe Bình Minh gọi anh là anh hai, anh muốn mắc nghẹn. “Anh muốn nói với em cho rõ..quan hệ của hai chúng ta, em nghe không?”. Bình Minh chớp mắt, nhìn sững ly cocktail xanh lơ mang cái tên rất hot “lốc tình” trước mặt. “Chúng ta .. lấy nhau trong hoàn cảnh.. đặc biệt. Anh không nói nó không giá trị. Nhưng nó không do anh và em tự nguyện đến với nhau, nền tảng của bất kỳ cuộc hôn nhân nào. Sáu năm qua, chúng ta đã lớn, ra đời, anh không muốn hai ta, nhất là em, con gái, bị trói buộc bởi cuộc hôn nhân kỳ quặc kia. Nên.. anh nghĩ.. chúng ta.. trả tự do cho nhau là giải pháp tốt nhất. Nếu.. sau này..chúng ta..”, anh thấy hơi ngượng, bèn im. Bình Minh tê tái trong lòng, có cần anh phải nói ra không, điều đó em hiểu từ lâu rồi. Cô trấn tĩnh lại, đừng tỏ ra buồn khổ gì, dù chỉ một chút. Cô chậm rãi khua nhẹ ly nước, rồi cất giọng tỉnh táo “em đâu có tự nguyện trả tự do cho anh, anh đòi tự do cho mình đó chứ!”. Hoài Ân nhìn cô chăm chú, hơi nhú mày. Bình Minh cười nhẹ “em đùa một chút mà, nhưng sự việc đúng là như vậy. Em hiểu và thông cảm với cách giải quyết của anh. Nó hợp lý và càng hợp tình, vì chúng ta đều có những mối quan hệ khác. Trong thâm tâm, em cảm ơn anh, anh hai!”. Hoài Ân tự ái, coi bộ hành động mà mẹ lên án là gây đau khổ cho cô, thật ra là một cú đấm vào lòng ngoan mục. Anh nín lặng. Một nhóm khách ồn ào vô. “Chào hai anh em” thì ra anh cận thị. Hoài Ân mời Vĩnh Nghi chung bàn.

Anh chàng từ chối vì đi với bạn, quay qua Bình Minh, giọng ngọt như đường “ ngày mai anh có buổi diễn ở nhà hát, mời Bình Minh tới xem, anh gửi em vé mời”. Bình Minh từ chối “ mai tôi bận lắm, xin anh dịp khác”. Hoài Ân cười “sao không mời tôi”, Vĩnh Nghi sửa lại kính “ sợ cậu mắc kẹt với Thủy Tiên, thì giờ đâu mà đi nghe nhạc. Nay, hôm nọ ra mắt ông bà già, ba tôi khen cậu lắm, ông chăm cậu rồi đó!”. Vĩnh Nghi đi rồi, Hoài Ân liếc xéo “rõ dô diên!!”. Bình Minh che miệng cười dài. Bình thường Hoài Ân nói giọng Nam hơi cứng, nghe kỹ có pha giọng Huế. Lần này bực, anh kéo dài rất giọng miền tây, nghe tức cười hết sức! Anh cũng cười, hơi ngập ngừng “ anh với Thủy Tiên.. không có gì đâu, là bạn thôi, anh ..” Bình Minh thần nhiên “ em có hỏi gì đâu, anh hai không cần giải thích về các cô bạn đó, anh tự do, em cũng vậy!”. Hoài Ân nhìn cô, ánh mắt thật nặng nề. Bình Minh xoay xoay ly nước. Từ 33 tầng cao này nhìn xuống thành phố thấy hơi lạ, Bình Minh chăm chú thật lâu vẫn chưa định được những con đường bên dưới. “ Em ở đây mà chưa từng lên chỗ này, anh giỏi thật đấy!” Hoài Ân nói nhỏ “ lúc mới về nước, anh thấy thành phố lạ quá, con người cũng lạ, nhưng lạ nhất là em. Tới bây giờ anh cũng chưa quen được cảm giác là chúng ta đã từng là vợ chồng”. Bình Minh gờ tay “ em không muốn nói về chuyện này” Hoài Ân nhìn cô một hồi “ em giận anh lắm phải không?” Bình Minh cười buồn “ không giận, chỉ tủi.. một chút” Hoài Ân khẽ chạm tay cô “ anh xin lỗi, Minh, dù em không muốn nghe anh cũng nói để em hiểu ý anh. Anh không chê gì em. Anh chỉ phản đối cuộc hôn nhân mà cha mẹ hai bên đã ép buộc chúng ta sáu năm trước. Hồi đó, em còn quá bé, anh vì hoàn cảnh phải chịu ý..” “ thì bây giờ anh đã tự do rồi, đâu có gì ràng buộc. Anh cưới vợ lúc nào cũng được, mẹ đâu còn phản đối” “ còn em?” “ em càng không có ý kiến”. Hoài Ân im hồi lâu “ Minh, em bằng lòng quan hệ giữa chúng ta.. ngày xưa hay bây giờ?” “ anh định nói gì?”. “ sao hỏi khó anh vậy?” Bình Minh chưa chát “ tất nhiên em hiểu ý anh. Trong cả hai trường hợp quyền lựa chọn đã không thuộc về em”. Cô nhìn anh một hồi, nhỏ nhẹ “ Anh hai, từ hai năm nay, em quên em đã từng thuộc về một người. Mẹ đã cho em tình thương và ơn dưỡng dục. Ngày không còn là dâu của mẹ, mẹ đã nhận em là con, là em anh. Chắc mẹ có nói cho anh, phải không? Hiện tại em bằng lòng với cuộc sống của mình. Anh đã có cuộc sống của anh. Em cũng quen với cuộc sống của em rồi. Chúng mình về đi”.

Noel gần tới lại kể ngày sinh nhật cậu hai. Cây thông được giỡ ra lau chùi gắn thêm đèn, treo thêm đồ trang trí thật rực rỡ. Hoa đầy nhà, quà cáp đầy nhà. Đám nhân viên dưới quyền kết hợp mừng sắp chính thức nhậm chức Trưởng đại diện và sinh nhật thật rôm rã cách đây ba hôm. Vì đúng ngày sinh Hoài Ân muốn vui cùng gia đình. Anh bảo sẽ tự mừng mình một món quà, không thể tiết lộ, đến sát giờ G mọi người sẽ thấy. Bây giờ cả nhà tụ tập

trong phòng khách đợi anh từ xế chiều. Mẹ lo lắng “ Bình Minh à, Hoài Ân có nói đi đâu không?” “ dạ anh đi mua gì đó, chắc gần về rồi, xin mẹ yên tâm”, cô chum chim “ anh nói một món quà thật.. hoành tráng!” Hôm nay hình như ai cũng nhẹ nhõm vì không có.. anh em nhà bác sĩ!

Tiếng máy xe nổ ì ì làm cả nhà chú ý. Hoài Ân lái chiếc Custom 400 màu mới vào sân. Ông Tư theo sau trầm trồ “ đẹp quá mà .. ngộ nữa” Bình Minh cầm tay mẹ ra xem. Hoài Ân dựng xe “ mẹ, con mới mua để đi làm cho gọn. Đi cái Zace bất tiện quá, kẹt xe hoài. Minh, em thấy được không?” “ dạ đẹp lắm, xe cruiser phân khối lớn đang là một của giới trẻ bây giờ đây” Mẹ hỏi “ đây xe vô nhà vừa ăn vừa ngắm. Cả nhà chờ con nãy giờ”. Mọi người vào bàn. Khung cảnh ấm cúng thân mật. Bình Minh chỉ bật bốn ngọn đèn tường. Cây thông lồng lẩy sáng rực những dây đèn trang trí. Mẹ nói vài câu mừng Hoài Ân, vợ chồng ông Tư tặng cậu hai một ổ bánh kem cà phê nhân hạt điều cậu ưa từ nhỏ. Bình Minh ngượng ngập cầm chiếc phong bì màu đỏ “ mừng sinh nhật anh hai. Chúc anh trên cương vị mới đạt được nhiều thành công”. Cả nhà vỗ tay. Hoài Ân âm lòng, anh mở phong bì. Đó là phiếu may một bộ veste. Hoài Ân cười “ thật đúng cái anh cần. Cám ơn em, Minh. Nhưng hình như em còn nợ anh một món quà nữa..” “ em nhớ, nên cố ý đợi tới hôm nay tặng luôn một lượt, kinh tế hơn..” “ đúng tính toán của dân kiểm toán. Nhưng của cho không bằng cách cho. Em muốn làm anh vui hơn không?” “ Trời, anh hỏi vậy làm sao em dám nói không?” Hoài Ân gật đầu “ vậy đi tới tiệm may với anh”.

Vì đã cùng đi tới tiệm đặt may, cô lại tháp tùng anh đi thử. Phải công nhận Hoài Ân chọn đồ rất khéo. Bộ veste sẫm gần như đen, sơ mi màu gạch non, cravate đen chấm sao. Hoài Ân đẹp trai sẵn. Dáng đẹp, sườn thon do thường xuyên bơi lội. Ông Tư còn bảo thấy anh luyện võ. Khi anh đứng trước gương, cả tiệm trầm trồ. Bình Minh đỏ mặt ngó lơ khi bác thợ may khen “ông xã cháu đẹp trai như người mẫu”. Cô chọn cho anh thêm mấy chiếc khăn tay. “ Bộ sợ anh sổ mũi hả?” Hoài Ân nhăn mặt. Cô cười “ cần lắm, một ngày phải bắt tay nhiều người, gặp ông nào có mồ hôi tay thì phiền lắm. Phải có khăn. Kinh nghiệm của em đó”.

Hăm sáu tết rồi, cả nhà xúm xít làm kiệu, tía mứt. Nhà thơm lừng. Riêng ông Tư rầu rĩ lắm. Mọi cố gắng đắp gòn ẩm cho cây mai coi như thất bại, thời tiết thất thường quá, năm nay mai không nở. “ Cậu hai đón cái tết đầu tiên sau sáu năm xa nhà mà mai không nở!” Ông than thở liên tục. Hoài Ân cười “ thôi, để tôi đi mua một cặp” “ trời, buổi này mắc lắm, cậu mua làm gì” “

thì cũng có mai cho vui cửa vui nhà chứ. Minh, anh chở đi. Ông Tư, sửa soạn đi luôn”.

“ Ông ngồi trông xe, chúng tôi đi lựa mai”. Hoài Ân nói gọn. Ông Tư rất hài lòng với sự sắp xếp này, miễn nguyện nhìn hai cô cậu sóng đôi bên nhau. Cả hai men dọc theo lối đi chật hẹp. Bình Minh ngượng ngùng, hai tay thấy thừa thãi. Bỗng Bình Minh bị một người ngược chiều chen vào, suýt té vào mấy chậu Đuôi phụng. Hoài Ân nhanh tay kéo cô vào mình. Bình Minh thẹn quá cúi mặt. Hoài Ân nửa thật nửa đùa “ đi sát anh nè, anh tình nguyện bảo vệ suốt..” cô ngó lơ vờ không nghe nhẹ rút tay lại. Người xem thì nhiều nhưng mua thì chẳng bao nhiêu. Hoài Ân chọn một cây sai nụ “ Minh, cây này được không?” cô gật “anh thấy đẹp là được”. Anh lựa thêm một cây nữa cho đủ cặp. Đúng lúc đó có tiếng gọi “ Hoài Ân!”. Vĩnh Nghi đi với một bà đứng tuổi. Hoài Ân cúi đầu chào. Bình Minh cũng làm vậy. “ Mẹ tôi. Mẹ, đây là Bình Minh, em Hoài Ân” Vĩnh Nghi nhanh nhẩu giới thiệu. Bà niềm nở đáp lại lời chào của Hoài Ân, mặt lộ vẻ bằng lòng.. thẳng rể lắm! Vĩnh Nghi muốn bà chú ý Bình Minh hơn “ Bình Minh là sinh viên khoa Kinh tế, cô ấy giỏi lắm” Bà cười “ hai anh em đều đẹp cả, mẹ rất mến vẻ nhu mì của cô ấy”. Vĩnh Nghi nhìn cô, lộ lộ tình tứ! Bình Minh thẹn thùng liếc anh hai, mặt đỏ như hải đường! Hoài Ân cau mày “ thưa bác, bác cũng mua mai?” “ không, bác định kiếm hai chậu tắc..” “ vậy chúng cháu không dám làm mất thì giờ của bác, tụi cháu phải đem cặp mai này về”. Đi xa rồi, Bình Minh mới quay qua anh “ lẽ ra anh phải đi theo mua tặng nhà người ta hai chậu tắc để lấy điểm với..” Hoài Ân ngắt lời “ em thích theo thì theo đi!”. Bình Minh ngạc nhiên, tự nhiên anh quạu vậy. Hoài Ân nắm tay cô, dắt đi mau. Cô bước bên anh, hớn hớn “ anh chậm chậm, em muốn xiu..” Anh quay phắt qua, sắc gọn “ xiu đi, anh bồng!” Bình Minh giật mình giật mạnh tay, anh nắm chắc hơn. Cô kêu “ anh hai, làm gì như..dẫn độ em thế này” Hoài Ân không trả lời cứ đi một hơi tới xe. Ông Tư nhanh nhẹn nhảy xuống. “ Ông kiếm một chiếc ba gác tới chở hai cây mai đằng kia về, chúng tôi còn đi uống cà phê!”

Hăm chín, Hoài Ân chở Bình Minh ra chỗ Thơm mua hoa. “ Em lựa đi, mua cho cả nhà, ừ, chung cho phòng anh luôn”. Bình Minh vui vẻ cầm một lẵng hoa cát tường đủ màu thật đẹp, mấy người mua cũng trầm trồ. Lẵng này chung phòng khách. “ Chiếc lọ sứ vuông trong phòng anh hợp với tulip đỏ cam. Loại hoa dành cho người thành đạt” cô cười. Hoài Ân xao lòng. Lời ngọt lọt tới xương! Không phải chỉ mới một lần, anh say duyên cô. Cứ khen

mà như không khen. Vậy mà người không được khen rất thắm! Những câu nói rất tự nhiên lại đầy ý tứ, nghe mà sướng trong lòng! Anh ngắm cô gái duyên dáng hơn hoa đỏ, nôn nao một cảm giác là lạ.. Bình Minh lựa một bó bách hợp “ cái bình men lam trên bàn ăn cắm hoa trắng đẹp lắm” “ còn em chọn hoa gì?”. “ hoa hồng” Thơm chen vào “ và màu vàng!”. Bình Minh cười “ hôm nay không chọn màu vàng, tự nhiên muốn thay đổi..”. Hoài Ân tiếp ngay “ vậy màu đỏ. Anh chọn cho” Hoài Ân mau chóng lựa hai mươi đóa hồng nhưng. “Anh tặng em, Minh.”

Có một đêm không giống bất cứ đêm nào trong năm, đêm giao thừa. Bà Thông trang trọng thắp hương khấn vái. Ba mẹ con vào ngồi trong phòng khách. Pháo hoa rực rỡ trên tivi, Bà Thông lì xì cho Bình Minh trước “ mẹ chúc con một năm mới an lành” Bình Minh cảm ơn mẹ. Năm nào cũng vậy, cũng câu chúc đó. “Mẹ cũng chúc con một năm mới an lành, Hoài Ân” anh cảm động cảm ơn mẹ rồi quay qua Bình Minh “ Minh, chúc em một năm mới như ý ”. Bình Minh bối rối nhận bao giấy đỏ từ tay anh “ thật bất ngờ cho em. Rất cảm ơn anh hai!” ngừng một chút “ em không có quà gì tặng anh hai nhưng cũng xin chúc anh hai một năm mới nhiều hạnh phúc” Cô mở hộp mứt “ con mời mẹ”. Bà Thông chọn miếng mứt bí tằm. Cô lại mời Hoài Ân, anh cầm chiếc mứt dứa “ em làm phải không, coi như tặng quà cho anh rồi. Ngon lắm, anh rất thích” Cứ nhìn anh cười cô lại .. nao lòng, người đó vui vẻ trông thật quyến rũ!.

Chuyện Ba Người

- 8 -

Hết pháo hoa ba người vào bếp. Thật ấm cúng quây quần bên chén chè bốc khói thơm phức. Ăn chè sau cúng giao thừa là thói quen của nhà. Chè nấu bằng năm thứ đậu tượng trưng cho sự sum vầy. Hoài Ân cay cay mắt bồi hồi nhớ những đêm giao thừa cũ, còn ba, còn ông.. Như mọi lần ông, anh không ưa đồ ngọt, nhưng nhìn chén chè lúc này, anh thấy thèm và hơn nữa không khí đêm giao thừa hình như thích hợp cho mọi bày tỏ tình cảm. “ Nhớ những năm đón Tết xa nhà. Bạn bè cũng xúm nhau nấu nướng đủ trò, nhưng chưa bao giờ con quên chén chè của mẹ”. Bà Thông cười “ nói vậy chứ con đâu thích ăn, lần nào cũng la oai oái con không thích, không thích, đừng ép con..” Hoài Ân cầm tay mẹ “ đón Tết nơi quê người, con cứ nhớ những tối

giao thừa hồi ba còn sống, nghĩ nhiều về câu chúc an lành đơn sơ của mẹ” Bà Thông thở dài “ năm nào mẹ cũng chúc mọi người thân an lành. Người ta sống trên đời không gì bằng an lành. Có an lành là có tất cả. Sống ngần này tuổi rồi, mẹ thấy như vậy. An lành và sum họp. Bốn mươi năm làm vợ, ba mẹ sống bên nhau không nhiều, mẹ hiểu cái giá của sự sum họp thế nào. Hôm nay là lần đầu tiên Hoài Ân và Bình Minh đón giao thừa bên nhau. Chuyện cũ mẹ không nhắc lại, các con đang sống theo lựa chọn của mình, mẹ không có ý kiến gì khi thấy hai con mãi nguyện. Thành công trong trong sự nghiệp không có nghĩa gì nếu xa người thân.. điều đó chắc Hoài Ân hiểu rồi..” Hoài Ân bưng chén chè “ mời mẹ và em, và mừng gia đình sum họp”. Bình Minh cố nén xúc động. Một gia đình sum họp! Chẳng phải đã hàng ngàn lần cô mơ ước về cái gia đình sum họp thế này sao? Mẹ, cô và người đó. Bây giờ cũng vậy thôi. Mẹ, cô và người đó. Chỉ một chút thay đổi mà cuộc sum họp này đối với cô không còn ý nghĩa. Một chút thôi. Người đó là anh hai rồi!

Anh và Bình Minh lên lầu. Hoài Ân hỏi “ hồi anh vắng nhà, giờ này em làm gì?” Bình Minh cười nhẹ, chỉ sân sau “ em ra đó, ngắm trời ngắm cảnh, nhớ về kỷ niệm thơ ấu” “ vậy.. bây giờ anh mời em ra đó ngồi chơi, muốn nói chuyện cũng được, không thì cứ như anh chưa về, ngồi ngắm cảnh” Bình Minh ngạc nhiên, e thẹn một chút “ em ngại làm phiền anh hai” Hoài Ân khoát tay “ phiền gì đâu, đi với anh”. Thật lâu rồi cô không ra đây, từ ngày Hoài Ân về. Cô không thể đi qua phòng anh hai để ra sân. Cô ngại ngồi ngồi bên chiếc bàn thấp, Hoài Ân rót trà. Mùi trà sen thơm dịu hòa trong không gian thoang thoảng hương hoàng lan. Cô thở nhẹ “ thật dễ chịu”. Anh cười “ bà Tư nói hồi đó em hay ra đây nằm mơ mộng. Kể anh nghe một giấc mơ được không?” Bình Minh cũng cười “ mơ mộng gì đâu, chỉ nhớ nhà, nhớ quê.. Ồ, thật nhớ những buổi trưa lặng gió, có cánh cò bay chẳng bao giờ đáp xuống, như một chấm trắng huyền hoặc chuyển động trên bầu trời. Quê em toàn thơm. Giống thơm Hoàng hậu. Lá dài và gai góc. Chẳng có thứ cây nào không lung lay trong gió như cây thơm, cả thửa ruộng bất động từ khi gieo tới khi hái. Hoàng hôn xuống, trong ráng chiều đỏ thắm, hương thơm ngọt đậm của nó lan toả thật xa.” Hoài Ân nói nhỏ “ cuộc sống thật an lành nếu người ta chịu an hưởng những gì mình có” “ nếu ai cũng an hưởng, xã hội sẽ không phát triển” “ đúng, tư tưởng an hưởng hình như chỉ nảy sinh khi một người không còn mức phấn đấu. Nhưng trong khung cảnh yên bình này, tự nhiên anh cũng thấy ao ước một cuộc sống chẳng bon chen, bên người thân, mẹ.. và em”. Bình Minh thong thả uống trà. Đêm được thượng đế ban cho nhiều ân huệ. Mùi Hoàng lan đậm đà nồng nàn hơn.. Hoài Ân hít

thật sâu “thơm quá!”. “Anh hai, anh thích Ngọc lan hay Hoàng lan?” “Hoàng lan, hương thơm của nó sang hơn. Bên phương tây họ dùng tinh dầu Hoàng lan làm hương nền cho các loại nước hoa cao cấp. Thật ra, anh thích Hoàng lan từ lâu. Có một bài hát..” Hoài Ân ngâm nho nhỏ. Bình Minh cắn môi “hát em nghe được không?” Hoài Ân cười nhẹ, rồi cất tiếng “.. em ơi anh sẽ về. Anh sẽ về ra sau vườn cũ, trồng lại cho em cây hoàng lan thơm thật nhiều..” Anh dừng lại khi thấy Bình Minh chớp chớp mắt. Cô cười gượng “sao không hát tiếp” “anh thấy em xúc động..” Cô gật đầu “giọng trầm âm hợp với giai điệu thật buồn. Nó nhắc em nhớ một truyện ngắn của Thạch Lam, em sẽ đọc lại” “Dưới bóng Hoàng lan phải không? đọc xong cho anh mượn. Anh đọc truyện này hồi còn trẻ”. Bình Minh bật cười “làm như bây giờ anh già rồi vậy. Khuya rồi em xin phép về, mai còn dậy sớm đi chùa với mẹ. Cảm ơn anh về tách trà và cuộc chuyện trò êm ả.. Dạ, không cần tiễn em đâu”. Hoài Ân vẫn đưa cô về phòng “Minh, ngủ ngon và một lần nữa chúc em vui”. Tàn nhang trước cánh cửa phòng đóng kín, nghe xôn xao tiếc nuối một điều gì đó anh không dám thừa nhận. Đã hai lần rồi, với cô, anh đóng hai vai trò anh không hề muốn. Làm chồng khi anh chỉ muốn làm anh. Còn bây giờ, phải làm anh trong khi anh rất muốn là chồng!.

Bình Minh sốt ruột ngó đồng hồ, mười giờ khuya rồi. Hai hôm nay khách nhiều quá. Bạn hàng, bạn mẹ, bạn cô, năm nay thêm bạn Hoài Ân nữa. Bà Thông mệt nên đã đi nằm, cô phải chờ Hoài Ân về. Hồi sáng bạn bè cô tới nhà chúc Tết. Hoài Ân vui vẻ ga lăng, làm đám bạn mê tít, công khai tỏ lòng ái mộ, đã có ba cô đòi làm chị hai! Nghe Phong sẽ tới buổi chiều, Hoài Ân nói mình đi thăm bạn rồi nhảy lên chiếc Zace mát mát luôn tới giờ này chưa chịu về. Bình Minh tiêng tiếc. Khuya nay mà lại được ra sân hóng mát nghe anh hát sẽ về sẽ về nữa thì thật thích. Cô ảm ừ ngân nga theo giai điệu, chẳng biết đúng không nhưng cũng khá du dương.. Hồi chuông cửa ré lên cắt ngang giây phút sáng tác ngẫu hứng của cô. Cô nhìn lại đồng hồ. Mười một giờ.

Hoài Ân ngồi phịch xuống salon, mặt hơi đỏ. Bình Minh xanh mặt “anh .. anh say hả?” “chưa, uống chút.. xú say gì nổi.. cho.. cho anh ly đá lạnh đi” giọng anh kéo dài. Bình Minh vừa lo vừa tức cười “em làm ngay đây”. Cô vào bếp loay hoay pha chanh đường, định bỏ vài viên đá. Nhưng hình như sách nói giải rượu nên uống nóng.. Cô giật mình khi tay đặt trên tủ lạnh bị bàn tay to lớn của Hoài Ân đè lên. “Em làm gì vậy?”, cô gắng trấn tĩnh “anh say rượu nên em pha nước chanh..”. Hoài Ân ngắt lời “còn say tỉnh thì

làm thế nào?”. Bình Minh mất hồn, giật mạnh tay ra mà không được. Cô run rẩy khi Hoài Ân ghé sát mặt cô “không biết hả? anh dạy..” Anh kéo cô sát vào người mình, vòng tay mạnh mẽ siết chặt. Bình Minh rụng rời, ngửa mặt né xa khuôn ngực rắn chắc nóng rực của Hoài Ân, lộ ra từ chiếc sơ mi mở khuy.. “Minh ơi, làm sao cho anh hết say đây!” Anh lão đảo quay ra. Bình Minh chạy nhanh về phòng mình. Anh ấy say, anh ấy say mà.. Bình Minh, tỉnh lại đi, đừng.. mơ. Nước mắt chột trào. Cắn chặt môi, cô nén tiếng khóc. Anh say phải không? Say phải không? Ngày mai chắc anh quên mình đã làm gì, nhưng cảm giác rạo rực của cái ôm siết chặt còn lưu lại trên thân em lâu lắm. Hoài Ân ơi.

Những ngày Tết qua mau, mọi người trở lại nhịp sống thường nhật. Nhưng như một giai đoạn của cuộc sống đã qua. Công việc như cũ mà hình như cách nghĩ cách làm đã khác. Và quan hệ giữa con người với nhau cũng đã khác. Thủy Tiên nhét ống nghe vào túi áo, cảm một bệnh án lên rồi thả xuống. Cô không tập trung được. Ngần ngừ mãi mới bấm máy “anh Hoài Ân, em đây. Trưa nay đón em được không?.. Em biết rồi.. Chào anh”. Cô lơ đãng rót một ly nước, uống chậm chậm. Hoài Ân lại bận. Công việc của anh đâu có gì mà bận dữ vậy. Trước đây, trưa nào cô ở lại bệnh viện anh đều tới đưa đi ăn trưa. “Ăn trưa thân mật” anh nói. Rồi ngồi sát nhau trong xe ô tô yếm, tỉ tê chuyện trò, nhắm mắt một chút trước giờ làm. “ngủ trưa .. thân mật” anh đùa như vậy. Khi cô trực đêm, anh tới kèm chút quà cho cô ăn khuya, té nhị mua luôn cho cả kíp trực. Anh ân cần, rất ân cần. Nhưng điều cô muốn nghe nhất chưa xảy ra. Anh chưa nói yêu cô. Rất nhiều thời điểm thuận tiện trôi qua, vẫn không thấy anh có ý muốn nói. Đâu phải anh dè dặt hay kém lời. Lạy trời! Cộng đồng sinh viên người Việt bên Anh không nhiều. Chàng Hoài Ân đào hoa khéo nói ai mà không biết. Tết qua thật chua chát cho Thủy Tiên. Nếu một anh chàng sắp vào nhà người ta làm rể mà xử sự như vậy chắc phải coi lại anh ta còn ý đó không. Trừ lần tới tặng quà. Một núi quà không bù đắp nổi sự kém té nhị khi anh vội vã xin phép về. Và lần tới chúc tết tận mùng ba, anh chẳng gọi cho cô, nói gì đến cùng nhau đi chơi. Có một bóng hồng nào chiếm hết thời gian mà anh dành cho cô rồi sao?

Don Joan của giới doanh nhân!. Mọi người nhất là phái nữ gọi lên sau lưng Hoài Ân như vậy. Cô nào cũng biết và cô nào cũng hăm hở muốn cưa đổ chàng Don Joan ấy. Ai cũng tưởng mình thành công cho tới khi thấy Hoài Ân cặp kè cô khác. Nhưng lỗi làm việc của Don Joan khiến mọi người nề

nang. Chơi ra chơi làm ra làm. Mà làm ra trò! Công việc khếch trương thuận lợi đến mức Văn phòng đại diện dần trở nên hạn hẹp. Cục Thuế nhiều lần kiến nghị chuyển qua hình thức công ty. Hoài Ân phớt lờ cho qua. Chuyển làm gì cho rách việc. Lợi nhuận phát sinh không thuế ấy, tăng thu nhập cho anh em chẳng hay hơn sao. Ai cũng có công mà. Chùng nào không còn đường lách hăng hay. Hãy đợi đây!

Căn phòng bừa bộn không thể tưởng. Vào giai đoạn cuối mọi người tăng hết ga làm việc. Phong bút rút vò vò tờ giấy. Anh thèm thuốc, thèm lăm. Không dễ gì quên một thói quen thâm căn cố đế. Mỗi khi có gì căng thẳng anh rít thuốc vô hạn độ. Càng rít tư tưởng càng bay bổng.

Chuyện Ba Người

- 9 -

Có điều sau đó, đứng xa một mét cũng có mùi. Điều này không nên, một lát gặp Bình Minh rồi. Anh lột một thanh chewing gum, bọc bội nhai, nhặt lách! Vậy mà Phi tiểu thư kia thích, cứ mua để sẵn làm cả phòng ai cũng mắc tạt nhóp nhép. Phong nhăn mặt, chán phèo!

Phi quay quay cây viết chì trên tay, mắt nheo nheo nhìn boss. Hai kiến kia bò dài trên bàn vẽ, chăm chú đến quên khép miệng! Không khí xanh lè! Phải đùa một chút mới được. Cô nhai hai thanh chewing gum, cho nổ “bóc bóc, bóc bóc bóc” đúng nhịp Cha Cha Cha!. Cả phòng bật cười. Phong ngó nghiêng “giỏi, Phi à, anh tiếc cho em” “tiếc cái gì, sếp” “lẽ ra em nên đi tẩu hời”. Tiếng cười ha hả vang vang. Phi lại thổi cái bóc “em cũng tiếc cho anh”. Phong thủ thế “tiếc cái gì, nhỏ” “lẽ ra anh đã có vợ”. Tiếng cười hả hê lại vang lên. “Một điều”. Một kiến gõ thước. Phong khoát tay “như mọi lần, anh thua em. Thôi làm tiếp đi”. Phụng Phi quay cây viết một vòng “rõ”, cô cho nổ nhịp theo “và như mọi lần thua, bóc, anh phải mời em đi ăn tối, bóc bóc!”.

Sài gòn về đêm lãng mạn hơn bởi các cặp tình nhân. Trai thanh lịch hơn và các cô gái tình tứ hơn. Nhìn Phong và Phi ngồi sát nhau, ai cũng nghĩ họ là một đôi. Một đôi khá trầm mặc vì ngoài việc nháp cà phê, thỉnh thoảng chạm mắt nhau họ chẳng nói gì mấy. Phi hỏi nhỏ “sếp nghĩ về đồ án phải không?”

“ nói thế cũng được” “ vậy..có.. hy vọng gì không?” “ nếu không thấy chắc ăn, anh đã không tham dự” “ nghe sếp nói thế em rất mừng”. Phong thoải mái “ lúc này anh thích được gọi là anh”. Phi rung động, Phong từng trải và... rất hấp dẫn. Cô dựa vào tay anh “anh Phong”. Phong thở mạnh. Nhớ một người. Người đó chỉ gọi Phong, vậy thôi mà gọi bao nhiêu êm đềm.. Phong, Phong, anh thêm nghe biết bao. “ Ý tưởng trồng thơm trong sân và dọc lối đi rất hay. Theo em chắc đây là điểm nhấn toàn bộ công trình”. Phong gật đầu “ ý tưởng hay ho đó không phải do anh nghĩ ra, mà là Bình Minh. Đúng, có lần cô ấy tả cho anh nghe ruộng thơm dưới quê cô ấy. Vậy là anh xuống tận nơi..” anh khoát tay “ xuống một mình, em định hỏi thế chứ gì. Anh xuống đó một mình. Rồi ở tới chiều tối chưa muốn về. Anh hiểu vì sao Bình Minh nói muốn trồng cỏ năn trên sân thượng để mong ngày nào đó, lũ cò trắng khám phá ra, trưa kéo nhau sà xuống, thành phố sẽ rợp bóng cò. Trời! nên thơ lắm” “ Sao lại buổi trưa, em thấy chiều có vẻ êm ả hơn” “ cánh cò buổi trưa huyền hoặc hơn Phi à”. Phi nín lặng. Thật lâu mới e dè “ anh Phong, em thấy hình như.. anh đang yêu, chính xác là đang ở trạng thái hưng phấn vì..ai đó”. Phong nhếch môi “ nói rõ xem, sao em nghĩ thế” “ dễ thôi. Anh không bị.. áp lực phải .. kiểm tiền. Khoan, đừng cười chứ, để em nói hết. Anh tự do sống và.. tìm vui. Cái gì khiến anh trở lại cuộc sống bon chen. Nói gì thì nói, dự thi và mong đoạt giải là.. bon chen phải không?” “ anh không thích từ đó, nhưng anh công nhận em.. thẳng thắn. Tiếp đi” “ vì anh nói em thẳng thắn nên em mạnh dạn nói luôn. Chỉ khi đang yêu người ta mới có cái tâm trạng hưng phấn gọi là.. mong làm nên.. kỳ công gì đó để đẹp lòng đối tượng! Năng lượng tràn trề lại lắng ấy phải có nơi phát tiết, cho một đối tượng cụ thể. Ở đây, nơi phát tiết là cuộc thi. Còn đối tượng ..”. Phong xua tay. Phi cười nheo mắt “ phân tích như vậy sát sườn chưa?” “ sát lắm, nhưng anh mong em đừng nói cho cả quán nghe. Chúng chọc anh nhức xương!”. Họ lại lặng thinh. Mỗi người theo đuổi ý nghĩ của mình. Phi trầm ngâm “ nghĩ gì vậy, anh Phong”. Hơn bao giờ hết, Phong thấy thêm một điều thuộc, tỏa một làn khói mịt mù bao quanh..

Mỗi lần Bà Thông bệnh, Bình Minh rất buồn. Mẹ bệnh tất nhiên là không vui rồi, nhưng Thủy Tiên thường xuyên tới nhà làm cô càng không vui. Công bằng mà nói. Thủy Tiên cũng.. đáng mến. Cô săn sóc Bà Thông tận tình chu đáo. Đối với Bình Minh, cô hòa đồng, chẳng hề ra vẻ sắp là bà chị. Có điều, do đẹp lại giàu, cô bác sĩ này rất kênh kiệu và kém tế nhị. Hơn một lần, có mặt mẹ và Bình Minh mà cô nói tiếng Anh với Hoài Ân, chê bà Tư nấu món này thua bên.. Scotland. Hoài Ân trả lời bằng tiếng Việt làm cô phật ý. Nhưng nói chung tính cô vui vẻ. Cô còn đem ông anh si tình của

mình ra trâu. “Bình Minh này, anh Nghi si em lắm đó, em mà chịu đi chơi với anh là chị được hậu tạ. Chị em mình chia”. Hoài Ân ngó Bình Minh “em được chia bao nhiêu, anh bồi thường gấp đôi để em ở nhà chăm sóc mẹ”. Bình Minh cười “vậy em trả anh gấp đôi mức anh bồi thường em với cùng điều kiện như vậy”. Hoài Ân bật cười “đưa đây, anh chẳng chê tiền bao giờ”. Mẹ cảm động “hai đứa chịu ở bên mẹ, muốn cái gì mẹ cũng cho”. Thủy Tiên rất phiền lòng. Chẳng phải một lần, bà mẹ tỏ ra chỉ thích có hai con bên mình. Con? Con thế nào? Chắc chắn không phải anh em ruột. Anh em chú bác thật không? Bà con thật không? Chẳng biết phải hỏi ai. Chuyện hơi tế nhị mà Bình Minh lại kín đáo xa cách quá, còn Hoài Ân thì.. Có hỏi bằng thừa. Hỏi rồi. Con của bác sao lại gọi thím là mẹ? Anh chỉ cau mày rồi.. làm thinh suốt buổi.

“Đây, chị tặng em”. Thủy Tiên đưa Bình Minh chiếc giỏ xách. Cô đang đợi Hoài Ân xuống đưa về. “Đẹp quá, nhưng..” “Cứ cầm rồi cảm ơn anh hai ấy. Hồi chiều chị và anh đi sắm đồ. Đang chọn túi xách, anh cầm cái này lên, chị bảo không hợp với đậm dạ hội. Anh nói muốn mua cho Bình Minh. Chị nói vậy để chị biểu, phải có gì đó mừng.. bạn em đoạt giải nhất cuộc thi kiến trúc vừa rồi. Anh nói có gì mà mừng, em thích thì tặng đi”. Bình Minh im lặng mân mê lớp da mềm mềm. Túi cô vừa mới dứt quai hơi sáng. Thủy Tiên chạm tay cô “hồi quen anh Ân, anh chẳng khi nào nói về gia đình mình. Cho tới ngày về, chị mới biết anh chỉ còn mẹ. Mà anh cũng chẳng nói có em”. Bình Minh gượng cười. “Em với anh chàng Phong đó tới đâu rồi?” “dạ có gì đâu chị, tụi em là bạn” “bạn? theo em giữa nam nữ liệu có thể có một tình bạn .. sâu đậm và bền chặt không?” Bình Minh cười nhẹ “em nghĩ là có. Tình bạn có thể phát sinh ở bất cứ đối tượng nào nếu mình chân thành” Thủy Tiên cười “vậy làm sao phân biệt đó không phải là tình yêu?” Bình Minh nén tiếng thở dài nhìn lên khoảng trời chưa có trăng sao “tình bạn không làm người ta mất ngủ..”. “À” Thủy Tiên trầm ngâm “Bình Minh này, anh Hoài Ân.. kín đáo quá phải không?”. Bình Minh dè dặt “chị thấy thế à?” Thủy Tiên nói nhỏ, giọng như tâm sự “hồi bên Anh, anh cởi mở hơn nhiều, có lúc chị tưởng..” tiếng cô nhỏ xíu như thì thầm cho chính mình nghe. Bình Minh e dè, một lát lay nhẹ tay cô “chị, chị thấy bệnh trạng mẹ em thế nào? Gần đây bà hay làm mệt, em rất lo” Thủy Tiên nhíu mày, lưỡng lự hồi lâu “Theo chị, sức khỏe mẹ.. không có vấn đề gì. Ở tuổi bà, huyết áp nhịp tim có thể có những biến động nhưng đều kiểm soát được. Vấn đề nằm chỗ khác.. Ờ, theo chị mẹ.. quá lo nghĩ! Chị không biết điều gì làm bà suy tư. Nhưng chị cho rằng nếu bà.. bình tâm một chút, tim mạch không là vấn đề”. Bình Minh lo lắng “em sẽ lưu ý chuyện này. Cảm ơn chị đã khuyên

bảo” Thủy Tiên dẫn đo một chút. Nếu dám, tôi nói thẳng là ba người trong nhà này đều bệnh tim!.

Phòng làm việc bây giờ đã chiếm hết tầng trên quán mà vẫn chật chội. Chỉ thêm một cậu kiến mà sao chật chội. Không phải vì anh ta khiêm tốn chiều cao hào phóng bề ngang mà chính vì công việc quá nhiều. Phong đã liên hệ tìm một văn phòng khác rộng rãi bề thế hơn. Ít ngày nữa sẽ dọn, để quán trở lại đúng nghĩa là quán. Từ ngày đoạt giải, rất nhiều người tìm tới Phong. Cà phê sân vườn đang là mốt, nó đang là cái máy in tiền. Data đã được sửa sang lại giống đề án. Nó trở thành một kiểu mẫu về sang trọng và đột phá về trang trí trong giới kinh doanh quán xá. Đó là tấm danh thiếp sống của chủ nó.

Đơn đặt hàng bay về tới tập. Phong nhận hạn chế, anh không thích vui đầu kiếm tiền. Làm là làm. Chẳng công ty, ban bộ gì hết. Ban giám đốc gồm hết năm thành viên. Kiến chúa, hai kiến hời, do có vợ rồi nên bị Phi xếp vào kiến hời! một kiến lửa và một chí mền. Gắn bó qua một cuộc thi vật vả họ thành anh em. Cô em út chí mền Phụng Phi rất được cưng chiều. Cô bắt nạt ba chàng kiến kia đến nỗi Long kiến lửa tuyên bố quyết lấy cô làm vợ để..cẩn cho bỏ ghét! Nói vậy chứ nhìn cách anh ta hơn hờ khi bị bắt nạt cũng hiểu. Phong bảo nếu có em gái, anh sẽ làm mai cho, cứu anh ta khỏi một hậu vận thấy trước là cực kỳ u ám. Long gãi tai “ anh chỉ cần giúp em bắt chí là được. Chiều nay mời anh ra tay.. từng xẻo với em. Em hậu tạ trước”.

Sài gòn hai mùa mưa nắng nhưng Sài gòn còn có một mùa thi. Mùa thi là những ngày tháng khó quên trong nhịp sống Sài gòn. Chưa khi nào chuyện thi cử lại chiếm nhiều quan tâm của xã hội như bây giờ. Đối với lứa trẻ còn ngồi trên ghế nhà trường, mùa thi còn là mùa chạy marathon. Họ mở hết tốc lực chạy cho xong các môn thi cuối khóa. Lại mở hết tốc lực để đồng hành cùng Mùa hè xanh. Như mọi năm, nhận phân công từ Ban chỉ huy Đoàn trường xong, Bình Minh họp hết đội viên đội mình, toàn những chiến sĩ thiện chiến đã trui rèn qua hai ba mùa tình nguyện. Tuổi trẻ hình như chỉ mong có dịp cống hiến. Toàn ăn cơm nhà vác.. lều chống thiên hạ! Họ chính thức bước vào những ngày Tiếp sức mùa thi.

Long, Hải, Quỳnh, Yến chụm đầu trên tấm crô ki đầy chữ. Bên kia Bình Minh thoăn thoắt tô tô viết viết một hồi mới quay lại bàn “ các cậu có đủ danh sách nhà trọ chưa?

Chuyện Ba Người

Bổ sung ba ngôi chùa tình nguyện, vị chỉ hơn sáu mươi chỗ.. Ừ, tu thì tu chứ việc trần tục này các vị rất tích cực. Thật đỡ cho chúng ta. Thôi gút đi. Long, cái xế ngon lành chưa?” “rồi, xăng nhớt nhận đủ”. “Hải, các bằng tên và bản đồ đủ chưa?” “Rồi, sếp” “Yên photo các sổ điện thoại cấp cứu hết rồi chứ” “phát luôn rồi. Yên tâm” “Quỳnh, nhận đủ điện thoại chưa?” “rồi, em. Mà sáng kiến mời công ty điện thoại tài trợ máy cho chiến dịch Mùa hè xanh hay thật. Vừa làm việc thiện vừa quảng cáo tên tuổi nên các công ty rất sốt sắng. Công nhận em Bình Minh hay thật” Yên cười nhạo “gọi Bình Minh là em không biết ngượng, anh hai cho phép chưa?”. Quỳnh hất mặt “đâu cần ảnh cho phép, mình cứ gọi. Bình Minh ủng hộ mình mà, phải hôn em?”. Bình Minh gật đầu “ừ, thưa bà chị, kỳ này mà còn kêu không liên hệ được là tui xử bà chị, nhớ đấy”. Quỳnh cười ngất rồi chột xịu mặt “hôm trước gặp anh hai trước bệnh viện T, mình gọi riết mà ảnh không nghe, buồn năm phút”. Bình Minh buồn hơn, giọng ỉu xiu “chắc ảnh đi.. đo huyết áp!” “ủa sao vậy?” “ảnh bị ép tim!”

Hoài Ân nóng lòng ngó xuống cầu thang. Mấy cô cậu chuyên vác tù và kia chưa chịu về. Nghe bàn nầy giờ thì kế hoạch rủ mẹ và Bình Minh đi Nha Trang tắm bùn, nhảy dù coi như phá sản. Cô ấy chắc chắn không đi. Anh bật cười khi nghe Bình Minh châm chọc mình. À, chọc anh trước đây nhé. Anh xuống thang. Cả bọn đang cười đùa, đồng thanh “chào anh hai”. Quỳnh mau mắn thêm “anh khỏe chứ ạ?”. Hoài Ân tùm tùm “ừ, huyết áp bình thường”. Bình Minh cắn môi. Hoài Ân ngồi xuống bên cô “Minh này, chủ nhật đi bơi đi, anh biết một chỗ tuyệt lắm” “dạ, em bận..” Quỳnh láu táu “dạ, em.. không bận” mọi người cười vang. Hoài Ân sờ tay lên ngực “tự nhiên .. tim ép quá!. Anh đến bác sĩ đây. Thôi chào” Quỳnh ngó Bình Minh, hai cô ngượng theo, thấy ghét!

Sáng nay là ngày thi đầu tiên. Tổng hành dinh tại bến xe vẫn nhộn nhịp. Những sĩ tử cuối cùng được cấp tốc đưa ngay tới trường. Nhà tình nguyện, chùa tình nguyện đã chật cứng từ hôm qua. Các tình nguyện viên cũng đã đón một số về nhà mình. Hết chỗ rồi, chật cứng rồi. Bình Minh đặt bút xuống bàn. Tính sao bây giờ. Sáng nay, một cậu từ Bến Tre lên, hấp ta hấp tấp, không chỗ ở không người thân, tiền bạc bị móc túi hết. Long đã chở cậu

ta tới trường thi. Giở xách bỏ đây, thi ra tính tiếp. Bình Minh đã nghĩ tới chuyện cho cậu ta ở nhờ quán Phong rồi mà chưa dám. Bề gì quán xá cũng có cái phức tạp của quán xá, không nên liều. Nếu là gái Bình Minh rước nó về ở với mình rồi. Thật ra cả ngày các sĩ tử này ở trường, chỉ tới mới về nhà trọ. Phải có chỗ ăn ngủ đàng hoàng để có sức tiếp tục thi. Còn đợt hai nữa chứ. Hay.. nhờ Hoài Ân! Không chắc lắm nhưng cũng phải thử xem.

Bình Minh hấp tấp bấm số. “ Alô! anh nghe” “ em chào anh hai, em nhờ anh chuyện này được không?” “ gì vậy, có liên quan tới em không?” “ không, ơ mà ..có. Có một thí sinh nhà tận Bến Tre tới trễ quá. Chúng em đưa bạn ấy tới trường thi rồi, nhưng bây giờ các nhà trọ chẳng còn chỗ. Tụi em hết cách rồi. Anh.. cho nó về ngủ chung với anh.. hai đêm được không?” “ nó là.. con gái hả? anh chịu!” Trời, thật dễ sùng! Chưa khi nào cái giọng nửa nam nửa trung đó nghe .. trọ trọ như vậy, thấy ghét như vậy. “ Alô, sao làm thỉnh vậy, không nhờ nữa hả?” Cô hét “ tiếc cho anh quá, nó là con trai, vậy anh giúp không, trả lời mau”. Tiếng Hoài Ân cười to rất khoái chí “ được thôi, thi xong dẫn nó về đi, anh thu xếp cho nó ngủ.. với ông Tư”.

Sĩ tử Bến Tre tên Hiền này làm cả nhà cười nôn ruột vì những câu đùa tếu rất Nam bộ của cậu ta. Hoài Ân vốn miễn cưỡng với người lạ cũng vui lây. Chiều nay đang dùng trái cây tráng miệng, Hiền ngập ngừng xin phát biểu. Ông Tư cười “ hôm rày chú mày có cần xin phép nói đâu, sao bữa nay màu mè vậy”. Hiền rụt rè “ mời em cháu lên thi đợt hai, cháu xin để em cháu ở đây, cháu vào nhà tình nguyện”. Bà Thông cười “ thì hai anh em cứ ở đây, bác thu xếp được”. “ dạ cháu biết ơn bác, nhưng cháu không dám quấy rầy quá mức. Bên nhà tình nguyện đã trống chỗ, cháu xin ra đó, em Lành là con gái nên cháu muốn nó được ở đây”. Bình Minh liếc Hoài Ân, anh cũng ngó cô một cái nhanh như chớp! Cô kín đáo bấu môi “ Hiền à, cậu yên tâm, sẽ có người tình nguyện chăm sóc cô ấy hết sức chu đáo”. Hoài Ân gật gật đầu tủm tủm cười rất quái!. Hiền vội cảm ơn, cô xua tay “ không dám, không dám, cảm ơn anh hai ấy”. Hoài Ân bèn làm nghiêm, nhón miếng táo đưa Hiền “ cậu là người anh tốt đấy”. Hiền thật thà “ dạ, em thấy anh mới tốt”. Hoài Ân bật cười, ngó Bình Minh mà cười ngất, rót cả miếng táo trong miệng, cả nhà không hiểu gì cũng cười theo. Bình Minh sượng sùng cắn môi..

Bàn tay đặt trên mouse lơ đãng lướt qua các trang Web. Từng trang từng

trang lật qua mà anh chẳng thấy gì. Anh dừng tay, mở cửa ngõ sang kia. Phòng đã tắt đèn. Hoài Ân cười vu vơ.. Ngủ chưa Minh? Bây giờ mà có ai đó ở đây để chọc ghẹo thì thật.. sướng hết sức. Chà, đôi môi hay cắn ấy ngó thật.. ứa gan! Anh hai! Anh hai! nghe riết cũng quen, anh không thêm bực nữa! Minh ơi, Cái tự do mà anh trót đòi lại đó, giờ anh tự nguyện nộp lại cho em!. Anh cưới em rồi, em về nhà anh rồi thì em phải là của anh. Em cứ gọi anh hai cho quen đi, thì mai kia, khi yêu nhau rồi, cưới nhau rồi, em phải sửa, em mà không sửa được, anh sẽ cho biết tay! Anh chưa nghĩ ra hình phạt nào, nhưng cứ nhớ tới đôi môi hay cắn nhẹ ấy anh nôn nao. Anh nóng lòng chờ ngày Bình Minh không sửa được lắm.

Hoài Ân khoát tay cho cậu nhân viên ra ngoài. Anh biết mình đã nóng nảy vô lý. Anh biết nhưng anh không thể bình tĩnh. Qui chế văn phòng đại diện đâu cho phép trực tiếp kinh doanh. Dù thực tế văn phòng nào cũng kinh doanh. Tuy có công văn của bộ, nhưng nhận giấy khai thuế chẳng khác nào lay ông tôi ở bụi này. Lỗi chưa lấy gì nghiêm trọng nhưng có cái gì đó làm anh cứ bồn chồn muốn hét lên. Anh ngó laptop. Tháng này doanh số tăng đáng kể. Công việc suông sẻ. Vậy cái gì làm anh cáu kỉnh như thế. Anh ngồi phịch xuống ghế, xoay một vòng nhìn xuống phố xá, thở nặng nề. Hồi sáng lên tưới cây ông Tư nhận xét lúc này cậu hai ăn uống rất kém. Có khi quên luôn tách cà phê cử tối. Anh ậm ừ không trả lời. Không có tách cà phê đó anh cũng đã khó ngủ lắm rồi. Tay gối đầu, mắt sáng như sao dán vào bầu trời đêm, lòng bồi hồi, thắc thỏm.. Bình Minh vắng nhà hai tuần rồi. Đi hai tuần rồi, và anh.. nhớ cô gần chết rồi. Đó! Nguyên nhân đó. Anh vuột mắt. Minh.. yêu rồi sao? Hoài Ân kiêu căng lại yêu người mà anh đã bỏ sao? Anh bật dậy. Thất lòng thất dạ nhớ người ta thế này.. là yêu chưa? Chưa, chưa phải không?. Bàn tay đút trong túi chạm phải chiếc khăn mềm mại. Anh nhẹ rút ra và úp mặt vào. Minh, khăn này chưa từng thấm mồ hôi ai đâu, anh đâu nỡ làm thế..Anh.. nhớ em quá!”.

Mãi chín giờ Hoài Ân mới về. Mẹ và bà Tư ngồi trước tivi trong phòng khách. Từ ngày Hoài Ân về, anh sắm thêm cái tivi và đầu đĩa này. “ Nhà đã ít người mà cứ cơm xong người nào về phòng người ấy coi ti vi, buồn quá. Mua thêm một cái coi chung cho vui”. “ Con có chịu ở nhà đâu, mua tivi để đây làm gì?” mẹ căn nhắc khi thấy anh vô. Hoài Ân ngồi xuống bên bà “ bộ con là con gái sao ở nhà với mẹ hoài” Mẹ thở dài thườn thượt “ con gái cũng đâu có ở nhà. Ừa, con.. uống rượu hả?” “ à, một chút.. ngoại giao mà mẹ”. Bà Tư rót cho cậu ly nước lọc “ bà mới than không có cô ba ở nhà bà buồn

quá” Hoài Ân uống hết ly nước rồi mới dài giọng “ ai bảo mẹ cho cô ấy đi” “không cho mà được à, với lại nó làm chuyện có ích chứ có phải đi chơi đâu mà cấm” Rồi bà buộc miệng “ mẹ nhớ nó quá, năm nào cũng vậy tới hè là mẹ sợ” “ vậy mai một cô ấy lấy chồng mẹ tính thế nào” “ mẹ bắt rẻ”. Hoài Ân phì cười. Ông Tư vào, chỉ ngay lên màn hình “ kìa kìa, cái trường đó kìa” Hoài Ân quay lại “ gì vậy?” Ông Tư cười “ hè năm ngoái cô công tác ở trường trẻ em khuyết tật đó đó, ở tận Hóc Môn. Khi về cô ba học được kiểu nói bằng tay. Cô dạy bà và vợ chồng tui .. thiệt tức cười quá” ông đằng hắng “ coi nè, ăn cơm làm vậy.. uống nước làm vậy..ủa ..không phải, làm vậy.. ủa.. không phải, làm sao hả bà..” Ba người già sinh động hẳn lên, giờ tay loạn xị nhớ lại mấy động tác. Hoài Ân cũng làm theo chọc mẹ vui. Bà bỗng kéo tay con trai “ hay.. con chở mẹ đi thăm”. Đúng ý anh rồi, Hoài Ân làm bộ đắn đo “ mẹ không khỏe đi làm gì, để chủ nhật con xuống thăm. Muốn đem gì cho cô ấy thì sửa soạn trước đi. Thôi ông Tư cứ ở nhà cho con yên tâm. Con đi một mình”.

Bà Tư đập đập gối sửa soạn giường. Ông Tư ngáp rõ to “ nè bà, tui nghi lắm” “ nghi cái gì?” “ còn cái gì nữa, cô bác sĩ đó. Cổ mong.. bà bệnh để được cậu chở tới đây săn sóc..” “ í trời, ông nói oan cho người ta đó, bà bệnh thật mà” “ thì tui có nói giả đâu, nhưng..chắc chắc.. tui không ưa cô đó và cậu Phong kia chút nào” Đụng tới chuyện này ông bà không thể nhất trí. Từ ngày Bình Minh thành cô ba, là phụ nữ, bà Tư thương cảm hoàn cảnh cô lắm, thậm chí trách cậu hai bội bạc. Bà mong cô ba lấy được một tấm chồng ngon lành hơn cậu hai cho cậu sáng mắt ra. Nên bà đặc biệt có cảm tình với Phong. Phong rất ít tới nhà, mỗi khi anh tới, ông Tư lườm nguýt nhưng bà sẵn đón lắm. Còn Thủy Tiên thì.. tội nghiệp! ông không ưa mà bà cũng chẳng mến. Cô kênh kiệu quá! Chẳng phải một lần, Thủy Tiên tới ngồi cả buổi mà chưa ai bung nước mời. Hai ông bà làm bộ bận tay trong bếp, ngoài sân. Hoài Ân thì chẳng để ý. Lần đó Bình Minh thấy kỳ quá, vào rót trà. Ông Tư hơi ngượng “ cô ba, để tôi..” Bình Minh bình thản “ ông lên nói chuyện với khách đi, tôi bung nước cho”. Hai ông bà chợt dạ, từ đó mới thôi. “ Bà đỡ rồi mà cổ cứ nói cần theo dõi thêm. Xí, làm trưa nào cậu cũng đi đón..” Bà Tư nguýt chồng “ ông mới kỳ nghen, cậu thích cổ, bà không bệnh thì cậu cũng đưa rước người ta, đi ăn, đi chơi, không phải sao?. Xì, đàn ông các ông..” Bà leo lên giường kéo chăn trùm kín “ tôi chỉ mong cô ba lấy cậu Phong”. Ông Tư xua tay “ cậu ta không bằng cậu hai”. Bà tung chăn “ cậu Phong thì ông nói thua cậu hai, cô Thủy Tiên thì ông nói thua cô ba. Vậy ông muốn gì?” Ông Tư hứ một cái “ tui muốn giống bà muốn, giống bà chủ muốn. Có điều..” Bà Tư nằm xuống lăm bằm “ vái trời cậu lấy phải con nhỏ

phách lối làm bộ đó, kén chọn cho lắm vào. Đáng đời”.

Hoài Ân ngó lại lần nữa tờ giấy ghi địa chỉ ngôi trường tiểu học. Tổ thanh niên tình nguyện của Bình Minh đóng ở đây. Dạy toán cho trẻ em, dạy chữ cho người lớn, tân trang nhà đột cột xiêu và hình như kiêm luôn bác sĩ, y tá.. Anh nhún ga. Trên con đường này bảy năm trước, một chiếc xe hoa chở một chú rể mặt xụ mày cau đi đón dâu.. Bảy năm rồi. Đã bảy năm rồi. Duyên nợ của người ta do ai xếp đặt. Ông Tư chăng? Ông già lú lẩn ơi, hồi đó cái gì làm ông vội vội vàng vàng, se mối duyên chồng chênh vậy. Hoài Ân cười khan, tiếng cười khô khốc. Lối nào phải tại ông lão bạc đầu đó. Hoài Ân ơi tại mi! tại mi! Hoài Ân lắc mạnh đầu. Xe lướt thật nhanh qua những dãy nhà kho xưởng máy. Khung cảnh thật lạ lẫm. Chủ trương của nhà nước là đưa khu công nghiệp về các huyện ngoại thành. Vừa giải quyết vấn đề ô nhiễm vừa phát triển vùng ven. Lê Minh Xuân này là một điển hình. Nếu trước đây, qua con mắt rầu rĩ của chú rể Hoài Ân, nó thật nghèo nàn xám xịt thì bây giờ nhà cửa phố xá san sát. Những ngôi nhà lá thấp lè tè lẫn vào bụi cỏ xa xa biến mất. Thay vào đó là những căn nhà nhiều tầng sát lè. Chẳng còn biết lối nào vào ngôi nhà nho nhỏ có giàn mướp hồi xưa, mà cái cầu Bình Minh gì đó qua chưa anh cũng không để ý. Trời, ông Tư ơi, xin nghe lời năn nỉ của con. Ông phải ráng chuộc lỗi bằng cách .. se lại sợi tơ mà con trót cắt đứt..

Xe vừa quẹo vào sân các cô đã ủa ra nhao nhao chào anh hai. Mấy cậu trai nhanh nhẩu đỡ chiếc túi to đựng “ mời anh hai vô nhà ủa vô trường”. Hoài Ân ngồi xuống nhìn quanh “ Bình Minh đâu?”. Yến lễ phép “dạ thưa anh hai, Bình Minh vừa đi với anh Phong ạ”. Tim anh thắt lại. Sao không nghĩ ra Bình Minh có người khác lo lắng thăm nom chứ đâu phải chỉ mình anh. Hẳn nhanh hơn anh rồi. Quỳnh rót trà “ Tụi em mời anh hai ở lại dùng cơm rồi nghe em .. nghe chúng em hát. Anh Phong chở Bình Minh ra chợ mua đồ ăn. Trưa nay chúng em được nghỉ nên liên hoan cho vui”. Hoài Ân cầm tách trà nhắm nháp một chút rồi đứng lên “ cảm ơn Quỳnh. Tôi bận, nói với Bình Minh là mẹ gửi cô ấy cái này. Thôi chào các cô cậu. Chúc vui”.

Chuyện Ba Người

Anh quay ra. Còn nghe tiếng Quỳnh lạnh lớt ngâm nga “ người ơi người ở
đừng về! người ơi.. xin chờ em dzia..”

Chiếc Zace quẹo quẹo quay đầu rồi lướt đi như gió cuốn. Đi với Phong rồi, đi
rồi. Hoài Ân cau có. Thằng ấy chắc khởi hành hồi khuya! Anh chợt thắng rít
lại, ngó theo chiếc Majecty vừa lướt qua ngược chiều. Cô gái ngồi sau đội
nón tai bèo, cái dáng thân thương ấy còn lẫn với ai được. Nói chuyện gì mà
say sưa đến nỗi chẳng nhận ra xe anh hai. Nóng quá, máy lạnh trong xe
không thể hạ hỏa trong lòng, anh hậm hực mở kính xe. Gió vù vù tạt vào
mặt, xót, không bằng nỗi xót buốt tim. Thật đau cho anh. Bao giờ anh và cô
ấy cũng chẳng cùng chiều. Bao giờ cả hai cũng không gặp nhau. Ngay cả khi
đã vào chung một phòng! Di động réo hồi hả. Anh bực bội liếc qua rồi bấm
mạnh “...” “ anh hai, em Bình Minh đây” “ biết rồi, có việc gì không?” “
sao.. sao.. không đợi em một chút” “ đợi làm gì?” “ trời, anh hỏi thế em biết
trả lời thế nào” “...” “ mẹ.. mẹ khỏe chứ?” “ khỏe” “ anh .. cũng khỏe chứ?”
“...” “ anh hai.. anh.. sao vậy?” “ Minh, mẹ nhớ em, lo em thiếu thôn mới
bảo anh đi thăm. Tuy không gặp nhưng thấy em đi chơi, chứng tỏ em mạnh
khỏe vui vẻ. Anh sẽ báo như vậy cho mẹ yên lòng”. Tiếng Bình Minh nghèn
nghẹn như sắp khóc “ em không đi chơi, em.. em..” máy bip bip. Cô cúp rồi.

Ai cũng bảo mưa đêm buồn. Nhưng Bình Minh biết, ở quê, mưa ban sáng
mới thật dịu hiu. Không gian xám ngắt buồn thiu. Hôm nay coi như nghỉ.
Các bạn vừa nhai khoai vừa rộn ràng ca hát trong tiếng ghi ta thùng bập
bùng. Bình Minh mân mê tấm chăn. Chắc mẹ lo như năm ngoái, bão rớt mà
cô chỉ có tấm chăn đơn. Cầm chai Ensure plus vị chocolate mà cô rất thích.
Mười hai chai đóng gói này chắc chắn của anh. Lòng thắc thỏm nhớ thương.
Sao không đợi em một chút, em nhớ anh biết chừng nào, em đâu biết anh tới
mà chờ.. Mưa dai dẳng, dai dẳng. Tiếng hát tiếng đàn ngưng từ lâu. Cô vẫn
ngồi bên giường. Hai ba bạn đội mưa ra chợ mua bắp về luộc. Trưa nay
không nấu cơm. Ăn bắp trừ bữa. Cô nhìn đồng hồ. Mười giờ kém. Có tiếng
ai giống tiếng bác bảo vệ. À, bác hỏi có ai gửi mua gì không, bác đi Sài gòn.
Bình Minh vùng dậy “ cho con quá giang về nhà” Phải nói cho anh biết
Phong chỉ tới thăm rồi về. Phải nói..

Con bão tạt ngang đem đến thành phố những ngày lạnh hiếm hoi, và mưa.
Con mưa như một nỗi day dứt dây dưa. Thấm đẫm, dầm dề, dầm ìa, ướt át.

Bà Thông ho mấy ngày rồi. Cứ trưa, Hoài Ân tới bệnh viện đón Thủy Tiên. Thâm tâm anh không muốn phiền Thủy Tiên nhiều quá, chưa là gì của nhau. Nhưng cô tỏ ra rất mát tay với mẹ. Người già như cây khô chẳng còn chút nhựa. Cái gì cũng có thể bám vào gây hại. Mẹ bảo không sao nhưng anh không dám coi nhẹ. Thủy Tiên chạm tay anh “thời tiết này, em nghĩ chắc mẹ lâu khỏi” Hoài Ân không nói gì. Lòng chùng xuống bởi một nỗi nhớ khôn nguôi. Dưới kia.. chắc lạnh lắm! không biết có chịu ở nhà hay leo lên lợp cái mái lá dột, trèo xuống chống cái cột xiêu! Trời, làm phong trào anh biết lắm, cứ nhìn bà con nghèo nản khôn khó chẳng ai có thể cầm lòng. Trai gái gì cũng cật lực lẫn lộn vô. Vậy mà.. hôm đó anh còn làm cô khóc.. Anh bóp chặt tay, môi nóng bỏng một lời yêu không sao thoát được. Tới nhà rồi, anh chẳng buồn bóp kèn gọi cửa. Thủy Tiên hỏi nhỏ “sao anh buồn vậy?”. Hoài Ân lơ đãng, nhìn mông lung.. “Mẹ cũng buồn, hôm qua em nghe bà than nhớ Bình Minh quá” “Ờ, cả nhà.. nhớ cô ấy lắm” giọng anh buồn tênh. Thủy Tiên gượng cười “Bình Minh..” Hoài Ân chợt ôm siết cô, đè nghiêng lên đôi môi hơi hé một cái hôn sâu, đầy yêu thương, hờn trách, thấm đẫm khát khao... Thủy Tiên quá bất ngờ, sung sướng lịm người. Ôi, biết bao lâu rồi họ không hôn nhau.. Anh buông cô ngay, ánh mắt xa xăm làm Thủy Tiên nhói buốt. Anh hôn mà chẳng nhìn cô. Như một nụ hôn xa, dành cho người nào đó mà anh khoắc khoải nhớ nhung..

Bình Minh chết lặng đứng sững bên đường. Mưa tạt ướt mặt, trần trần nhìn hai người say đắm trong xe. Tái tê không còn cảm xúc, không biết mình lê chân đi khỏi bằng cách nào. Cô thần thờ “minh về đi bác, chắc không có ai ở nhà đâu”.

Công việc của một Trưởng văn phòng đại diện không nhiều, chỉ phức tạp ở công tác sự vụ. May mà dàn nhân viên toàn trẻ và năng động. Đôi khi họ làm Hoài Ân ngạc nhiên vì tính sáng tạo trong công tác và sự liêu lĩnh trong tham mưu. Thật lòng, Hoài Ân tự nhận anh chỉ hơn họ ở cái bằng cấp cao ngất chứ thực tế anh thua xa họ ở máu chịu làm và chịu liều! “Do tụi tôi lẫn lóc trong môi trường kinh doanh rất sớm, khi còn ngồi ghế nhà trường” Cô PR giải thích. Ờ, Bình Minh cũng thế, lanh.. thấy ghê! Bọn con trai tồ tồ vậy chứ nghe lời cô răm rắp. Anh bóp nhẹ nhẹ chiếc khăn tay trong túi, thở ra thật dài, nhớ nhớ cái miệng.. Di động rung. Ờ, ở nhà gọi. “Alô!” tiếng ông Tư hồi hả “cậu về ngay, đi với bà vô nhà thương. Cô ba bị tai nạn.. nghe nói té từ trên cao xuống..”.

Hoài Ân chạy như bay ra khỏi phòng. Đám nhân viên xôn xao.. Chưa khi nào thấy sếp thất sắc như vậy. Chuyện gì vậy? Công ty mẹ bên Anh sập tiệm hay bị bọn khủng bố bùm rồi! PR nghiêm nghị “ hay vụ lên công ty?”. Mọi người nhìn nhau. Có thể lắm. Lên công ty, chính xác là chuyển hình thức hoạt động từ văn phòng đại diện thành công ty, đang là chuyện nóng sốt. Bộ đã có văn bản về vấn đề này. Công bằng mà nói, văn phòng sau năm năm hoạt động đã ngày càng phình to. Từ chỗ có hơn hai mươi nhân viên, giờ con số đã gần một trăm. Từ chỗ chỉ có ba phòng nay đã chiếm gần trọn một tầng ở cái cao ốc sang trọng này. Lên công ty là xu hướng tất yếu. Nhưng Hoài Ân cứ quyết duy trì. Không thể bảo anh vì quyền lợi của công ty mẹ, bên ấy chính thức cho phép chuyển từ lâu. Mặc dù họ biết giữ nguyên hình thức văn phòng đại diện rất có lợi. Lãi ròng chuyển về công ty mẹ nhiều hơn, không đóng thuế thu nhập doanh nghiệp cho lợi nhuận phát sinh.. Nhưng tuân thủ pháp luật là yếu tố hàng đầu nếu muốn làm ăn lâu dài. Càng không thể bảo anh sợ địa vị mình lung lay. Ai cũng biết chức Giám đốc điều hành nằm chắc trong tay anh. Vậy cái gì làm anh hao tâm tổn trí nghĩ cách lách lưởi luật pháp. “ Đừng vội vàng quyết định điều gì. Có thể ngày mai sẽ ôm hận điều mình quyết định hôm nay. Kinh nghiệm xương máu của tôi đó” Hoài Ân tuyên bố. Cục Thuế phối hợp Sở xuống làm việc nhiều lần. Bằng cái đầu tỉnh táo, anh vận dụng hết sức khôn khéo những quy định lắt léo nhưng khá lỏng lẻo của qui chế. Những quy định mà anh nghiền ngẫm đến thuộc lòng, thuyết phục họ. Cho tới hôm nay anh thành công. Thế nhưng dù khẳng khẳng văn phòng mình nhỏ, Hoài Ân vẫn cho tiến hành những đợt khuyến mãi lớn lao, những hoạt động tài trợ thiết thực, những hình thức quảng cáo táo bạo mà hiệu quả, đẩy doanh thu lên ào ào. Thu nhập anh em tăng đáng kể. Họ đồng lòng đứng sau lưng sếp trong cuộc chiến này. Cuộc chiến mà Hoài Ân dốc hết tâm trí và kinh nghiệm của một MBA xuất sắc, trái tim lạnh băng và liều lĩnh của người chơi canh bạc cuối, dấn thân vào. Các công ty khác ganh tỵ cá nhau “ để xem bao giờ thằng Don Joan ấy đầu hàng”. PR chép miệng “ tôi thật không hiểu tại sao sếp lại muốn đi trên dây, trong khi hoàn toàn có thể lái xe bon bon trên đại lộ”

Hoài Ân phóng như điên trên đường. Hôm nay anh đi Custom. Tay siết ga chân đạp thắng liên hồi. Trời ơi! Té từ trên cao. Tại sao lại té, bây giờ cô ấy thế nào rồi? Anh móc di động, định bấm số. Một chiếc xe hơi vút qua rất sát, anh lạng tay lái.. Hú hồn! Tóc dựng đứng, mồ hôi chảy dọc theo sống lưng lạnh buốt. Minh, Minh ơi, thế nào.. cũng phải chờ anh tới. Anh muốn nói một câu. Tim đập thình thình muốn vỡ toang lồng ngực. Không làm gì đó

chắc anh cũng nổ tung. Anh ngửa mặt, hét lên “ Minh, anh yêu em, chờ anh..”

Mùa hè thế là chấm dứt với Bình Minh. Rất may, chân chỉ bị rạn xương do mưa dầm mấy bữa làm đất mềm và rơi xuống nhằm một vạt cỏ. Bạn bè ít lui tới thăm vì Hoài Ân rất khó chịu. Anh hai vui vẻ ga lăng ngày xưa biến mất tăm. Bình Minh không muốn bạn bè tới. Càng không muốn Phong tới. Cô chỉ muốn một mình. Một mình dày vò mình trong cơn đau cay đắng. Mùa hè xanh cuối cùng rồi. Hè sau đã ra trường, bắt đầu cuốn vào vòng xoay kiếm việc kiếm tiền. Quảng đời sinh viên vô tư khép lại.. Bị thế này là đáng kiếp lắm Minh à. Đã tự nhủ phải quên, cố quên vậy mà cứ.. Cô nhắm nghiền mắt.. Sáng đó.. lúc đó.. không hiểu sao cô sơ ý như vậy. Chân chuyền qua mấy cây đà tre còn xanh, đầu óc trống rỗng như đóng băng. Chỉ còn xôn xang trong mắt một nụ hôn của ai kia.. Minh ơi, mi biết rồi mà đau lòng làm gì hả Minh. Cô cười chua chát. Lúc này mỗi khi đối diện với lòng, cô gọi mình là Minh, cụt ngắn trống không như ai kia gọi. Nghe xác xác mà.. thiết thương làm sao. Anh cúi xuống và áp môi.. Anh cúi xuống và áp môi.. Ôi, thà rằng không thấy, thà rằng khuất mắt.. Mắt cô hoa lên. Một tiếng kêu to nhắc nhở, nhưng không kịp rồi. Bình Minh bước hụt, cô buông tay chơi với.. còn thấy anh cúi xuống và áp môi..

Mẹ cao huyết áp từ hôm Bình Minh bị tai nạn. Thủy Tiên ngày nào cũng tới chăm nom luôn cho Bình Minh. Cô rất tận tâm và chu đáo. Hoài Ân biết ơn thâm tình đó. Nhiều hôm, sau khi đưa cô về anh uống rượu để quên hoàn cảnh trái khoáy của mình. Và khuya, anh qua bên kia, đứng ngoài hành lang nhìn qua khung cửa, lặng ngắm dáng người thương cô đơn trên cái giường đôi, mà lẽ ra phải có hai người trên đó từ lâu.

Khuya nay, như mọi khuya, Hoài Ân tựa vào lan can ngó qua giếng trời. Dàn kim đồng trống đầy hoa vàng, dịu dàng đung đưa nhẹ bên tán lá xanh ngắt, những tua nhụy đỏ e ấp lắt lay bên trong cánh hoa ngọc nữ trắng tinh khôi. Kim đồng và Ngọc nữ, tình ý thật thâm trầm mà kín đáo. Giờ anh mới thấm mình đã bội bạc với người ta tới mức nào. Minh ơi, anh xin lỗi em. Minh ơi, anh xin lỗi em. Chân cứ lần bước qua bên kia. Cô ấy nằm nghiêng trên giường, tấm chăn đắp trên người hơi động đậy. Cô ấy còn thức! Hoài Ân định gõ cửa. Đúng lúc Bình Minh trở mình quay lại. Cổ anh như bị siết đến nghẹt thở. Di động áp tai, miệng hơi cười, người ta đang tâm sự với

người yêu đó Hoài Ân ơi!

Thời gian như dòng sông trôi xuôi. Thân phận con người như hòn sỏi lắng chìm dưới đáy, như rong rêu lơ lửng theo dòng. Dù êm ả hay dậy sóng, bằng phẳng hay ghập ghềnh. Dòng nước vẫn chảy và cuốn phăng theo nó những lo lắng, những suy tư. Nó bào mòn những đòn đau sắc nhọn, nhấn chìm những cảm xúc dâng trào và đóng khít mọi hạt hắc công chên. Trong ngôi nhà tưởng chừng bình yên đó, hai trái tim non trẻ đầy ứ yêu đương ngày đêm bị kềm nén, lấn át, bóp nghẹt.. Cũng gặp nhau cười nói, cũng mừng nhau quá cấp trong những ngày kỷ niệm riêng chung, và.. cũng giấu mình đằng sau chiếc mặt nạ vô cảm nhằm che đậy những đòi hỏi bức bối không sao thỏa mãn. Nhưng ngọn lửa tận đáy lòng dù chỉ còn le lói, nó vẫn thừa sức cháy bùng. Chỉ cần một làn gió nhẹ thoảng mùi Hoàng lan trong đêm, một giai điệu buồn buồn của bài ca đang dở, đủ gợi lên một nỗi nhớ lịm người..

Bà Thông sắp đi Hội An, họ hàng có chuyện. Nhân thể ra Huế thăm quê bà. Lâu rồi bà chưa về quê. Đi về mất gần tháng trời. Chiều tan học, Bình Minh tới trung tâm mua sắm, cô muốn mua cho mẹ áo ấm khăn quàng mới. Bước ra thang cuốn, Bình Minh rẽ phải và.. thấy Hoài Ân. Anh không đi một mình, có một cô xinh đẹp chân dài bên cạnh ôm tay anh thăm thiết. Bình Minh tấp ngay vào một quầy quần áo trẻ em, chờ họ đi qua. Lòng chột chùng xuống, cô tới quầy định tới, cầm chiếc áo định mua, đầu óc trống rỗng. Tới khi cô bán hàng đựng nhẹ tay, cô mới tỉnh lại, hạ giọng xin lỗi. Cô lựa cho mẹ chiếc khăn quàng cổ bằng len màu rượu chát, áo ấm kiểu pardessus cùng màu, đang hỏi giá thì Hoài Ân và cô gái kia vô. Hoài Ân sững người khi thấy Bình Minh. Cô quay mặt đi, nghe cô chân dài riu rít ướm thử áo này áo nọ và hỏi ý anh xem đẹp không. Bình Minh không mặc cả, cô trả tiền ngay, chỉ nhìn anh một cái. Anh tránh cái nhìn xa lạ như người đứng đó. Cô đi qua anh, thản nhiên nhưng trong lòng dậy sóng. Cô muốn khóc, khóc ngay và khóc thật lâu..

Bình Minh gần như lao vào quán. Phong đón cô ngay cửa, dẫn lên lầu. Cậu phục vụ quen ý, nhanh nhẩu dọn ngay cả phê đen cho ông chủ, kem sôcôla cho bạn gái ông chủ. Cô ấy tới thì ông chủ vui lắm, lát nữa sẽ nghe tiếng cười trầm trầm đục đục của ông vang vang, bù lại cả ngày không nhếch mép!.

Chuyện Ba Người

- 12 -

Nhưng hình như hôm nay có gì trục trặc, mãi chẳng nghe ông chủ cười!. Ba người phục vụ lén nhìn lên, kinh ngạc. Bạn gái ông chủ khóc! Không nghe tiếng khóc nhưng gương mặt đẹp của cô ướm lệ, thật tội. Chẳng thấy ông chủ nhúc nhích, thật lâu vẫn dứng ngồi như vậy, chắc ông đau lòng lắm. Ai mà không biết ông chủ rất yêu cô ấy! Vì cô mà ông từ thuốc lá, món bất ly thân của ông. Những tưởng nó sẽ theo ông xuống mộ, hay nói đúng hơn, nó sẽ làm ông xuống mộ, vậy mà cô ấy chỉ nói không thích, ông chủ đành.. chia tay hoàng hôn với nó. Cuộc chia tay đầy.. níu kéo dây dưa! Ông chủ còn từ nhiều thứ nữa mà không tiện nói ra. Họ đi đi lại lại bùng bê phục vụ khách nhưng vẫn thì thảo bàn tán. Lâu thật lâu mới thấy cô ấy nín, ông chủ đích thân đi lấy khăn riêng của mình trong phòng, đắp nước cho cô ấy lau mặt. Lâu thật lâu vẫn không nghe hai người nói gì, chỉ thấy ông chủ vỗ nhẹ lên tay cô như vỗ về em bé. Lát sau cô đứng lên đi về. Ông chủ đưa cô ấy ra như thường lệ, khi quay vô nét mặt ông làm mọi người giật mình. Nó vừa xót xa vừa đau đớn, lồ lộ vẻ giận dữ cho sự bất lực của mình. Cả con người lầm lì ấy nguy hiểm như một thùng thuốc súng, không biết sẽ bùng lúc nào, khôn hồn thì tránh xa ông ra!

Hoài Ân chưa về, Bình Minh thấy nhẹ nhàng hơn. Bà Thông vui lắm, hỏi ý bà Tư xem khăn quàng này đi với bộ áo dài nhung đen của bà có trẻ quá không, về quê không nên màu mè. Bà Tư khen cô Ba khéo tay không ngót. Cơm dọn rồi mà bà chưa vào bàn, cứ nhẩn nha nói chuyện, chắc muốn chờ Hoài Ân. Bình Minh xin phép mẹ lên phòng, vì đã ăn lật vật với bạn rồi. Bà Thông đang vui gật ngay. Có tiếng còi xe, Hoài Ân về. Bình Minh vội vã lên lầu. Cô không muốn nhìn mặt người đó nữa.

Khuya rồi, Bình Minh không ngủ được, cô tắt đèn phòng, chỉ có ánh sáng từ toilet hắt ra lờ mờ. Phong gọi tới hỏi cô còn buồn không, chủ nhật đi chơi cả ngày với anh được không. Cô nhận lời, mốt mẹ đi rồi, ở nhà có còn ai đâu. Cô tắt di động, thần thờ nhìn lên tường, chỗ khoản trắng trắng, hồi xưa có một khung hình ở đó. Hồi xưa, nghe xa thật xa. Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Bình Minh nín thở. Im một chút, tiếng gõ mạnh hơn, dứt khoát hơn. Tim đập dồn dập nhưng cô vẫn làm thình. Bên ngoài im lặng, chắc anh đi rồi. Anh đi nhưng chỉ một lát, tiếng chuông điện thoại vang lên chói lói. Bình Minh giật mình. Anh làm cả nhà dậy mất. Cô giận lắm, cũng không nhắc máy, Tiếng bật đèn, rồi tiếng ông Tư thì thảo bên ngoài “ cô Ba ngủ chưa, có điện

thoại”, ông nói thêm khi thấy cô ló ra “tôi nói khuya rồi có gì mai gọi, nhưng người đó nói có chuyện gấp lắm”. Ông xuống ngay. Cô ngó qua bên kia. Hoài Ân đã ra ngoài, tay cầm di động, chẳng thèm giấu mặt. Cô quay vào, muốn cầm máy lên đập một cái thật mạnh cho đã tức. “Tôi nghe đây”, “Minh, em chưa ngủ phải không?” giọng anh mềm mỏng. “Em đã ngủ rồi nếu như anh không gọi” “em ra ngoài, anh muốn .. giải thích chuyện hồi chiều”, “không cần đâu anh, em thấy...” “anh không muốn nghe em nói mà muốn em nghe anh nói. Em ra đi!”, “không. Em không muốn nghe nên em không ra”, cô gát máy. Tiếng reo vang lên hầu như tức thì, Bình Minh nhắc máy bỏ qua một bên. Tựa lưng vào tường, cô khóc.

Bình Minh đang ăn sáng thì Bà Thông ra, bà hỏi phải hồi tối cậu Phong gọi không. Cô ậm ừ. Bà nhắc cô mai một bảo cậu Phong khuya đừng quấy rầy, cô còn ngủ để mai còn đi học. Bình Minh ghen lời, đành dạ. Hoài Ân cũng nghe vì anh xuống tới cầu thang rồi. Anh chào mẹ, nói có việc gấp phải đi sớm. Không nhìn Bình Minh, anh đi ngay. Bình Minh không vội, cô hỏi mẹ chuẩn bị chuyến đi xong chưa, còn thiếu gì cô sẽ mua. Mười lăm phút sau, cô mới lái xe ra khỏi cửa. Linh cảm không lừa cô, vừa queo qua khúc đường một chiều, cô thấy chiếc xe kênh cang của Hoài Ân đậu bên đường. Cô đi, Hoài Ân theo sau, và thật nguy hiểm, anh vọt xe lên ép cô vào lề. Người đi đường cũng hoảng sợ, có tiếng la lên. Bình Minh xanh mặt run rẩy nhìn anh như con mồi trước họng súng thợ săn. Cặp mắt vằn tia máu kia đột nhiên dịu lại “Minh, anh xin lỗi vì làm em sợ, anh không muốn vậy đâu, em không sao chứ!”. Bình Minh gật đầu, cổ họng khô khốc. Cô ngồi yên trên xe, cho bình tâm lại. Hoài Ân đi rồi, cô gọi cho Quỳnh, nhờ xin phép nghỉ hôm nay. Cô muốn về phòng, đóng cửa lại, khóc tới chết, cho quên đi ánh đau xót trong đôi mắt người đó. Hoài Ân ơi, sao làm khổ em như vậy!.

Hoài Ân đưa mẹ ra phi trường, bà ra Huế trước. Tối qua, bà gọi Hoài Ân, Bình Minh, ông bà Tư vào phòng, dặn dò rất kỹ. Cửa hàng giao Bình Minh. Việc nhà giao ông Tư, bất cứ việc gì cũng phải hỏi ý Bình Minh rồi mới làm. Hoài Ân cười “vậy con có nhiệm vụ gì?”, “con không đi sớm về khuya là mẹ mừng rồi. Bình Minh quản lý anh con thật chặt nhé, có gì về nói mẹ, mẹ sẽ xử nó”. Vì lời dặn dò đó, Hoài Ân giỡn mặt với cô. Buổi sáng, anh “thưa cô Ba, tôi đi làm!” Chiều “thưa cô Ba, tôi mới về!” Tối, dễ ghét hơn “thưa cô Ba, tôi đi chơi đây, mời cô theo.. quản lý!”. Ban đầu vợ chồng ông Tư còn cười, sau thấy mặt cô hình sự quá, họ im. Hôm nay cũng vậy, trên bàn ăn, họ luôn tay ra hiệu cho Hoài Ân đừng đùa. Tiếng Hoài Ân vẫn vang vang “Hồi nãy cô Thu ngoài cửa hàng gọi tới xin nghỉ ngày mai đưa con đi khám bệnh, tôi nói lát nữa gọi lại”, “sao anh không trả lời luôn, đợi em làm gì?”, Hoài Ân từ từ “mẹ dặn như vậy!”. Mặt cô đỏ lên, anh điều cô chẳng?. “Hồi nãy anh tổ trưởng dân phố tới quyền tiền, nói trong tổ có người khó

khăn qua đời, bà con trợ giúp, tôi nói lát nữa sẽ đóng”, “trời, sao anh không gửi tiền cho người ta ngay, đợi em làm gì?” Hoài Ân từ từ “mẹ dặn như vậy!”. Tới đây thì dù gắng mấy, ông Tư cũng phì cười, bà Tư chúm chím liếc cô ba. Bình Minh đỏ gay, cô ngó anh. Hoài Ân tỉnh ruồi, ngó lại cô, rồi hơi ..hoảng thấy mắt cô đỏ lên, chớp chớp và rướm lệ. Như mọi lần ông trên đời, Hoài Ân tiêu tan dững khi đôi mắt với nước mắt con gái. Bình Minh buông đũa, ra khỏi phòng. Hoài Ân nhanh hơn, chặn cô lại ở đầu cầu thang “đùa một chút thôi mà, làm ơn đừng giận”, “em biết anh đùa, em không giận”, “vậy trở lại ăn hết bữa cơm đi”, “em không ăn nữa”, cô lách qua anh, lên phòng. Hoài Ân nhìn theo cho tới khi cô khuất, anh trở vô, thở dài “thôi ông dọn đi, tôi nuốt hết nổi”. Ông Tư cười “cậu đừng lo, cô không giận dai đâu, một chút hết liền hà”. Hoài Ân nhăn nhó “ông biết gì, có phải tại mấy câu nói đó đâu!”. Anh lên rồi. Ông Tư thở dài nhớ lại buổi sáng ông Thông qua đời. Ông chủ run run nắm tay cậu hai vợ hai trong tay mình, hỏi Hoài Ân “con sẽ thương yêu Bình Minh suốt đời chứ?”. Tiếng Hoài Ân rành rọt “thưa ba, con sẽ thương Bình Minh suốt đời!”. Ông chủ gắng sức vuốt tóc vợ, vợ khóc “chú ơi, đừng đi, con sợ lắm!”. Ông chủ cười “gọi ba là ba”, ông khép mắt trong tiếng gọi ba nhen ngào của vợ, môi còn động nụ cười. Cứ mỗi lần nhớ tới ông Tư lại ảm ức. Tại sao mọi việc lại thành thế này, hai người này có gì thay đổi đâu sao bỗng thành người dưng!. Tiếng kèn xe âm âm trôi lên cái bài quen thuộc Le jour le plus long một hồi, Hoài Ân lại đi chơi rồi.

Phong ở nhà chiều nay, anh dọn dẹp nhà cửa, chạy vội ra siêu thị mua mấy món cần thiết. Cuộc sống vợ chồng lục đục hồi xưa và cuộc sống độc thân bây giờ khiến Phong rất có kinh nghiệm về nội trợ. Mai anh sẽ trở tài, dù biết Bình Minh chẳng cầu kỳ gì, nhưng để làm cô vui, cực một chút anh cũng bằng lòng. Mai anh sẽ đưa Bình Minh về đây, người con gái đầu tiên vào nhà này. Sau ly hôn, anh sửa lại nhà và trang trí theo ý mình. Anh nằm dài ra sàn mới lau sạch bong, nhớ Bình Minh. Tại sao hôm đó cô khóc nhỉ?. Anh đang trên đường tới quán sau giờ làm thì nhận được điện của cô “Phong ơi có ở quán không, em tới đó bây giờ, em muốn khóc!”, anh chưa kịp hỏi han cô đã cúp. Phong biết Bình Minh không nhõng nhẽo, cô nói muốn khóc tức là có gì làm cô đau lòng quá, muốn khóc thật đấy. Chỉ gặp nhau vài lần Phong nhận thấy Bình Minh nghiêm túc quá, cô thiếu hẳn sự hồn nhiên của tuổi hai mươi và tính ưa làm duyên làm dáng của một cô gái đẹp. Là út cưng của một bà goá giàu có, anh hai đang học bên Anh. Cô đẹp nhưng cô quá nghiêm nghị, và đặc biệt có sở thích như một .. bà già. Tất nhiên anh không nói cho cô biết điều này, cô mà giận không thêm tới nữa thì giữa thế kỷ hai mươi này sẽ có người chết vì bệnh tương tư mất!. Phong tương tư, đúng thế. Đêm thì khỏi phải nói. Phong nhớ cô khi vừa thức dậy.

Phong nhớ cô khi lướt tay trên bảng vẽ và Phong càng nhớ cô khi quán vắng. Anh ngồi đó, tưởng tượng cô đang trước mặt, ôn lại trong đầu cô nói gì, làm gì, anh nói gì, làm gì. Lúc đó, có .. đánh lộn dưới quán anh cũng kệ. Nhân viên biết ý, lúc này hôn ông chủ phảng phất bay tới bên cô bé hay ăn kem rồi. Hôm đó sao cô khóc nhỉ? Ước gì chính anh làm cô khóc !. Phong khẽ cười, lẩn qua với tờ báo, nhưng không đọc. Phong sợ nước mắt phụ nữ kinh hồn!. Ngày xưa Tuyên đã cho Phong biết thế nào là phụ nữ khóc! Cô khóc như mưa, ồn ào kể lể, âm ỉ dầy dầy. Lúc đầu Phong hoảng lắm, năn nỉ dỗ dành, vài lần thành chai. Còn Bình Minh khóc mới động lòng làm sao! Im lặng chảy nước mắt, nhìn thật đứt ruột!!. Phong nhắm mắt tưởng tượng. Nhắm mắt tưởng tượng là niềm vui của Phong từ ngày yêu Bình Minh. Xem nào, Bình Minh khóc vì bị chính Phong ..ăn hiếp!. Phong sẽ để cô khóc một chút, cho nước mắt tưới trái tim anh mềm đi rồi mới bế cô vào lòng, ôm cô trong tay mình, hôn cho khô lệ, năn nỉ cô đừng khóc nữa, hứa sẽ chỉ bắt nạt cô một tháng một lần thôi, vì anh cần những giọt nước mắt đó cho trái tim cần khô của mình tươi lại.

Chuyện Ba Người

- 13 -

Phong cười với niềm vui không thật của mình. Anh thấy nhớ cô không chịu nổi. Bà mẹ đi vắng rồi, mình tới nhà bây giờ có phiền gì không?. Anh hai không biết có khó như mẹ không?. Phong biết rõ không phải bà mẹ Bình Minh khó, chẳng qua bà thấy Phong không phải là đám tốt cho con bà. Phong thờ dài, chính anh cũng thấy mình không xứng với Bình Minh. Anh già quá so với cô! không phải chỉ vì anh hơn cô tròn mười tuổi mà chính cuộc sống anh trải qua khiến anh xa cô tới hai mươi năm. Bình Minh là đứa trẻ, một đứa trẻ có sở thích của bà già. Phong bật cười, đắp tờ báo lên mặt. Bé, anh yêu em!.

Bình Minh đã dặn ông Tư là mình đi chơi cả ngày, Hoài Ân có nghe, nên sáng nay, anh dậy sớm ngó qua kia, thấy Bình Minh vẩy hoa nón lát xuống lầu. Anh lẩn ra giường, băng khuâng nhớ một đôi mắt. Không phải đôi mắt khuất dưới vành nón liếc nhanh về phía phòng anh hôm nay. Cũng không phải đôi mắt rướm lệ hôm kia, mà là đôi mắt sợ hãi hôm kia!. Đôi mắt đó, đúng hơn, tia nhìn đó, như băng giá làm ngọn lửa gây gỗ bùng cháy trong

anh lại tất. Đó là cái nhìn sợ hãi của cô dâu Bình Minh mười bốn tuổi khi chú rể Hoài Ân hai hai tuổi bước vô phòng hoa chúc. Anh lặn qua, sau đó sao nhỉ? Ồ, anh nhất định đi Anh, mẹ khóc lóc mãi rồi cũng cho anh đi. Mẹ dẫn con bé ấy đưa anh ra sân bay. Con nhỏ bám chặt tay mẹ sợ lạc, nhìn đám đông chung quanh, mắt tròn xoe. Hoàng Kim cũng ra, ôm lấy anh khóc nức, mặc kệ sự có mặt của mẹ và vợ anh, giờ cô ấy đã yên phận rồi. Hoài Ân ôm mẹ, ngó con nhỏ một cái trước khi vào phòng cách ly, nó ngược nhìn anh thật ngưỡng mộ, trong mắt nó, anh cao vời như núi!. Từ đó nó biến mất khỏi đời anh. Hoài Ân bứt rứt lẫn một vòng, nắm tay xuống nệm. Không thể trách anh được, hồi đó cô ấy....Tiếng reo cắt ngang hồi ức của anh. Thủy Tiên gọi, nói ba má đi vắng cả, mời anh tới chơi, cô nấu bún bò đãi anh. Cũng được, anh ô kê. Tới Thủy Tiên còn hơn ngôi nhà nhai cơm, nghe ông Tư cần nhân việc anh chọc nằng công chúa của ông giận. Trời, phải chi nằng chi giận..

Phong đưa Bình Minh đi ăn dim sum Hồng Kông, ghé một quán đậm phong cách Nam Mỹ uống cà phê. Hai người ngồi bên nhau, nghe yên bình, chỉ nhìn nhau cũng đủ hạnh phúc rồi. Có một nhóm khách ồn ào tới, rồi một người tách ra, tới bàn “chào Bình Minh!” Chính là chàng nhạc sĩ cận thị, anh Thủy Tiên. Bình Minh đứng lên, cô giới thiệu “ Phong, bạn Bình Minh”, và quay sang Phong “ Vĩnh Nghi, anh của bạn gái anh hai của em!”. Hai chàng bắt tay nhau, cùng cười bởi vẻ trịnh trọng pha hài hước của cô. Phong giơ tay “xin mời!”. Vĩnh Nghi ngồi đối diện Bình Minh “ bộ tôi không thể là bạn Bình Minh sao mà phải dài dòng là anh của bạn gái anh hai”. Bình Minh chỉ cười. “ Hoài Ân bận lắm không, ít thấy cậu ấy ghé nhà”, “ dạ anh hai bận lắm ạ”, “ chuyên lời tôi mời hai anh em tuần sau tới Y nghe nhạc, uống cà phê, tôi sẽ diễn ở đó”. Phong quan tâm “ anh chơi nhạc Flamenco à, tôi muốn tổ chức ca nhạc vào tối chủ nhật cho quán của tôi, có thể nhờ anh giúp được không?”. Hai người trao đổi, đồng ý sẽ gặp lại, Phong đưa Vĩnh Nghi địa chỉ quán. Vĩnh Nghi nhắc lại lời mời, mời cả Phong, rồi mới trở về với nhóm mình. Phong và Bình Minh ngồi một chút nữa rồi về.

“Bình Minh đoán xem anh đưa em đi đâu?” Phong hỏi. “ Chắc về quán”. “Không, về nhà!”. Quen nhau đã hai năm, chưa nghe Phong nhắc tới nhà riêng bao giờ, nên Bình Minh tưởng Phong ở luôn tại quán. Ngôi nhà yên tĩnh trong cư xá. Tấm bảng nhỏ bằng đồng gắn phía trước. Hồ Triệu Phong, kiến trúc sư, Hội kiến trúc... vân vân. Cô khen “ đẹp và rất hợp!” Phong cười “ cái gì vậy?”, “ cái tên, đẹp lắm, hợp với con người cứng rắn như thép

của anh”. Câu nói thật vô tư, nhưng nó làm Phong thoáng.. rạo rức, gờn gợn cái cảm giác thật cảm động của đàn ông. Phong nhìn cô nhỏ, thở mau, mắt dừng lại ở cặp môi tươi tắn hồng hồng. Phong lắc mạnh đầu, mở cửa bên hông, dắt chiếc Majesty vô, vòng cửa sau vào nhà, mở nước ào ào, cần phải rửa mặt thật lâu, cho cái đầu lạnh lại, cho trôi đi cái ý tội lỗi thoáng qua. Anh trở ra. Cô cười “ em thích phòng khách kiểu Nhật này, đẹp quá”. Phong dẫn cô đi một vòng quanh nhà. Cô khen dàn máy nghe nhạc bố trí thật khéo, khen gian bếp nhỏ thật xinh, hành lang thật mát, thò đầu ngó vào phòng ngủ anh một cái, khen thật ấn tượng, thật hợp..!. Phong lại thở gấp. Anh theo cô ra phòng khách “ em ngồi đây. Anh mở nhạc, em xem sách báo hay nghỉ một chút cũng được, anh sẽ nướng bún chả đãi em trưa nay”. Bình Minh kêu “ Ôi, hồi sáng bữa điểm tâm lạ miệng làm em no quá mức rồi thêm ly kem to tướng nữa, em không ăn uống gì nổi đâu” “ không ăn nhiều cũng ăn ít, công anh sửa soạn cả chiều qua”. “ em ..ngó qua để ghi nhận công anh được không?” Cô cười nhẹ “ Phong, em chỉ muốn ngồi bên anh, nói chuyện, nghe bất cứ bài nhạc nào anh thích, cho tâm hồn bình lặng. Em..em cần lấy lại thăng bằng cho tâm hồn mình”. Cô ngồi trên tấm nệm dưới sàn, chân xếp đoan trang. Phong nhìn cô khe khẽ kéo lại tà váy cho kín đáo, dễ thương làm sao! Cô tì tay lên bàn, lần dở cuốn sách chữ Pháp, lại nhìn anh, mắt trong veo “ sao đứng vậy, ngồi xuống đây đi, làm như anh là khách, còn em mới là chủ nhà ấy”. Phong đành quay đi “ anh mời em trái cây vậy! ”. Phong vào phòng mình, ngồi phịch xuống giường. Cái gì vậy Phong? cái gì làm mi như gà mắc tóc vậy, mi lồi đời chứ có phải là thằng sinh viên chưa biết mùi đời năm xưa, mê gái như mê ma túy. Mi sẽ xuống địa ngục nếu làm vẩn đục cô bé trong sáng ngoài kia. Một lúc lâu anh mới ra, đặt đĩa trái cây lên bàn. Cô đỡ cây nĩa có ghim miếng lê anh đưa “ Mẹ nói Tết sẽ sửa lại phòng em, em sẽ trang trí như căn phòng Nhật này”, “ mẹ thương em quá, còn anh hai thì sao, chắc cũng cưng em lắm!”. Cô im lặng. “ Anh hai tên Hoài Ân à? Tên hay lắm..”. Đột nhiên nổi xúc động ngút ngàn trào dâng, bất ngờ, ào ạt, khiến cô muốn nghẹt thở, cái tên Hoài Ân mà Phong vừa thốt ra đó, mới thân thương làm sao!. “Em sao vậy? muốn..khóc như hôm nọ phải không?”. Cô run run đặt chiếc nĩa xuống bàn, “Phong, em ..em muốn kể một câu chuyện, anh có muốn nghe không?” “ có liên quan tới dòng sông nước mắt hôm trước không?” “liên quan cả đến Hoài Ân!”, giọng cô tựa như một hơi thở. Phong ngồi song song bên cô, hai tay trên bàn song song hai tay cô, nhìn phía trước y như cô, nghe câu chuyện khó tin giữa cái thời đại văn minh này. Bây giờ thì Phong hiểu tại sao cô không có cái hồn nhiên của tuổi trẻ. Hồn nhiên sao được khi tám tuổi đã lo toan nội trợ, quán xuyến việc nhà, chăm sóc cha bệnh tật, thay cho mẹ vừa qua đời. Hồn nhiên sao được khi hằng ngày đối mặt với thiếu thốn cơm áo thuốc thang. Hồn nhiên sao được

khi mới mười bốn tuổi đã lên xe hoa về nhà chồng, trong cái đám cưới chạy tang vợ vãi, để chịu sự vắng chồng ròng rã sáu năm. Bây giờ thì Phong hiểu vì sao cô nghiêm nghị quá như vậy, có sở thích như bà già như vậy. Bên cạnh bà mẹ chồng chỉ chăm chăm cải tạo nàng dâu thành người hoàn hảo để sau này hầu thằng con bà. Bà già người Huế đó có thơ nhạc, vui chơi gì đâu, chỉ biết đi chùa, xem cải lương. Cô đối với bạn gái thì giữ ý, vì có chồng rồi, đối với bạn trai thì càng xa lánh, vì đã có chồng rồi. Sống với hai bà già một ông già, còn biết cười đùa với ai. Phong nắm tay cô. Cô ngơ ngàng nhìn anh. “Anh thương em biết bao, cuộc sống gò bó em trải qua làm anh càng thương em. Chồng em, không, Hoài Ân đã trả tự do cho em, anh ta đâu phải là chồng em nữa, em quan tâm tới cuộc sống của anh ta làm gì, để rồi buồn khổ, em ..yêu Hoài Ân phải không?”. Bình Minh khóc, cô không giấu được lòng mình. Phong xót xa nhìn Chúa trên cao. Tình yêu Chúa ban cho con người huyền diệu làm sao mà cũng nghiệt ngã làm sao!. Bình Minh gạt nước mắt “em không khóc vì anh ấy không yêu em, điều đó em biết từ lâu, em chỉ giận mình sao không quên được hình ảnh anh ấy trong lòng em đã bao năm qua!” “cái gì cũng cần có thời gian, đừng dần vặt mình, em tin anh không?”, “sao anh hỏi vậy?” Phong nhẹ nhàng chạm nước mắt cho cô “em không yêu Hoài Ân đâu, em yêu kỷ niệm một tối động phòng còn đọng trong ký ức. Hoài Ân bằng xương bằng thịt đã xuất hiện trước mắt em. Anh ta có người khác rồi. Ký ức đó sẽ phai mờ theo thời gian, tình cảm kia không được nuôi dưỡng sẽ chết”. Thật lâu, Bình Minh bình tĩnh lại, cô cười “em tin anh nói đúng, em thấy nhẹ trong lòng. Phong, em cảm ơn anh”. Phong lắc đầu “cảm ơn anh làm gì. Bây giờ anh muốn em vào phòng anh nghỉ một chút, anh nằm ngoài đây”. Bình Minh để tay mình lên tay anh “Phong, anh tin em chứ?”. Phong cười “biết rồi, không muốn vào phòng anh chứ gì, vậy anh vào, khoá cửa lại, em tự do ngoài đây”.

Phong đâu có nghĩ, hết đứng lại nằm, nghe ngóng. Không biết Bình Minh làm gì ngoài đó. Bài Imagine vừa hết, cô thích bài này, anh cài nó làm nhạc chuông cho điện thoại anh tặng cô. Bài Yesterday đã qua, Those were the girls, Let it be, And I love her cũng qua, rồi hết đĩa, không thấy Bình Minh gọi tắt máy. Phong nhẹ nhàng mở cửa, và chết lặng. Bé yêu dấu của anh ngủ rồi. Nàng ngã đầu trên chiếc bàn thấp, má áp trên hai bàn tay đan nhau, vẫn dáng ngồi đoan trang, vớ tã váy trải rộng chung quanh. Phong chống tay lên tường, lặng lẽ ngắm nàng. Thật lâu Phong ngược lên tượng Chúa, lòng đầy đức tin, anh nguyện cầu “lạy Chúa lòng lành, Chúa nhân từ đã đưa nàng đến quán của con, cho con được gặp nàng. Xin Chúa ban phước lành cho con lần nữa, nàng đã vào nhà con, đã ngủ trong nhà con, thì xin cho chúng con có

nhau trọn cuộc đời này, Amen!”.

Hoài Ân và Thủy Tiên đang vui vẻ thì Vĩnh Nghi về. Hoài Ân chào anh ta, không niềm nở lắm, tưởng anh ta sẽ lịch sự biếu cho em gái tiếp khách. Nào ngờ anh ta ngồi lại, đối diện Hoài Ân, vẻ mặt đầy bí hiểm “ cậu biết tôi vừa gặp ai không? thật không thể tin được!” Hoài Ân cười “ gặp người yêu đi với chàng khác chăng?”. Vĩnh Nghi gật gù “ thật đáng buồn là đúng như vậy, gặp Bình Minh”, hạ giọng “ với bạn trai!”. Thủy Tiên reo “Bình Minh đẹp thế chắc người yêu cũng được lắm” Vĩnh Nghi nói ngay “ một anh chàng rất đẹp trai và phong độ, không thua gì Hoài Ân đâu!”. “ Phong phải không?” Thủy Tiên há hức. Hoài Ân hơi cau mày. “ Đúng, nhưng anh ta không xứng với Bình Minh!” Hoài Ân ngạc nhiên, nhưng anh không nói gì. Thủy Tiên đập tay anh “ ông mê Bình Minh muốn chết nên ganh tỵ với người ta chứ gì?”, “ anh mà ganh tỵ với mấy thằng đó!” Vĩnh Nghi đưa Hoài Ân tấm card “ Phong là chủ quán này. Tôi biết. Quán đẹp lắm, chuyên trị nhạc Beatle. Hẳn mời ban nhạc tôi biểu diễn Flamenco để thay đổi không khí mỗi tối chủ nhật. Mấy cha chủ quán này lắm tiền chứ bỏ bịch lung tung, cặp với mấy cô tiếp viên, nay cô này mai cô nọ, Bình Minh lấy hẳn chỉ có khổ! Bây giờ nổi tiếng hẳn còn bê bối nữa”. Thủy Tiên cười “ Vĩnh Nghi mê Bình Minh từ ngày đầu gặp nàng. Cứ đòi tới nhà rủ cô ấy đi chơi. Em nói cô ấy đẹp vậy coi chừng có người yêu rồi đó, phải hỏi kỹ đã, tới rủ rê bậy bạ người ta từ chối ê mặt lắm. Giờ mới biết đúng là có chàng rồi. Hèn gì..”. Cô dùng lời “ anh đừng kể cho cô ấy nghe nhé, cô ấy đoan trang nghiêm nghị như.. như có chồng rồi vậy”. Hoài Ân muốn nói toạc ra “ đúng, Bình Minh có chồng rồi, ông ngồi đây nè!”, nhưng anh nín kíp. Anh ngó Vĩnh Nghi, quyết làm cho thằng cha cặn lắm chuyện này sáng mắt “ Tôi chưa gặp Phong nhưng mẹ tôi khen cậu ấy lắm, được bà khen không phải dễ, Bình Minh là cục cưng của bà đó!”. Nhìn mặt Vĩnh Nghi dài ra Hoài Ân hả dạ lắm, anh đứng lên từ ghế. Thủy Tiên kêu “ vội thế, ở lại ăn bún bò với em”, “Anh bận quá, không thể ở lâu được, ngồi với em một chút anh thấy thoải mái”. Thủy Tiên đưa anh ra xe, dè dặt chạm đôi môi lạnh giá lên má anh. Hoài Ân se lòng, cầm tay cô một chút “ em vô đi, coi chừng bị nắng!”. Anh nhún ga cho xe vọt lên, tự nhiên bực bội, nhà hết rượu rồi, phải đi mua một chai!.

Phong gạt chống xe dừng trước cửa. Bình Minh bấm chuông rồi quay sang anh, tươi tỉnh “hôm nay thật vui, em cảm ơn anh”. Phong chỉ cười, anh không yên tâm khi biết hiện giờ, trong ngôi nhà này, có một mối đe dọa mờ hồ nào đó cho Bình Minh, cho anh. Ông Tư mở cửa, lạnh nhạt chào Phong.

Phong về. Bình Minh nhìn theo một lúc. Ông Tư kéo tay thì thào “ cô vào ngay, có chuyện..”, ông ra hiệu cho cô đừng hỏi, kéo cô ra thẳng sân sau, ngó lên. Theo mắt ông, Bình Minh thấy một..đôi giày bắt chéo trên lan can, giày của Hoài Ân.

Chuyện Ba Người

- 14 -

Ông theo cô vào nhà “ cậu ngồi gác chân như vậy từ lúc đi chơi về, lúc ba giờ tôi làm bộ lên phòng dọn dẹp, mới hay cậu uống rượu”. Cô giật mình, “ tới năm giờ tôi lên thấy cậu cũng ngồi y như vậy, chai rượu voi quá nửa, thấy cậu lim dim, tôi định cất cái chai đi, bảo cậu đi nằm một chút vì cậu say rồi, cậu nói..”. Bình Minh ngắt lời “anh ấy uống rượu gì?”, “whisky với đá, trời ơi, dễ say lắm! ”. Nhìn ông già lo lắng, cô cười “ ảnh uống hết thì phải thôi, ông lo làm gì?”, “trời ơi, uống hết chai đó, cậu chết mất!”. Ông làm Bình Minh cũng lo theo “bảo bà Tư pha nước chanh giải rượu đi, ông đem lên, nói cô ba bảo cậu thôi đi, cô sẽ mét bà đấy”. Ông Tư phì cười “ cô tưởng tôi chưa đem bà ra dọa sao, cậu nói tháng nữa bà mới về” Bình Minh cười “ vậy ảnh đâu có say, thôi kệ.. chứ ông bảo tôi làm sao?” , “vợ tôi nói cô lên khuyên cậu một tiếng đi, cậu mà không nghe, cô..cô khóc!.. cậu sợ lắm!”. Bình Minh vào bếp “ tối rồi, dọn bàn đi, rồi mời ảnh xuống ăn cơm, nói tôi ..đói lắm, đang đợi.. Thì cứ làm vậy đi, xem ảnh thế nào rồi tính tiếp”. Hai ông bà nhanh chóng làm theo. Bình Minh rửa tay, ngồi vào bàn trước. Ông Tư xuống, mặt tươi rói “ cậu xuống liền, cô ba thật có uy!”. Hoài Ân xuống thật, nhìn anh khá chinh tề, cô bớt lo. Đợi anh ngồi xong, cô mới nhỏ nhẹ “ bà Tư nói hồi sáng mẹ có gọi về, mẹ có nhắn gì không?”. Hoài Ân làm bầm “ mẹ hỏi cô đâu, tôi nói cô.. còn ngủ, mẹ hỏi tôi có ..

vâng lời cô không, tôi nói có, vẫn đi thưa về trình, mẹ vừa ý lắm, cúp máy!”. Bình Minh cố nín cười “ vậy thì anh hai trình báo đi, sáng nay đi đâu hả?” giọng nghiêm nghị. Hoài Ân ngó cô một cái, ngó ông bà Tư một cái, nhếch một bên mép.. Hai ông bà chúm chím, để xem cô cậu làm gì đây. Bình Minh che miệng, cô nhip đũa, tiếp tục “ em hỏi anh đi đâu?”. Hoài Ân bật cười “ anh cũng hỏi sáng em đi đâu, trả lời mau!”. Bình Minh le lưỡi “ ấy thôi, xin tha cho em” Cả bốn người đều cười, không khí dễ thở ngay. Bà Tư nhanh nhẩu đưa Hoài Ân ly nước chanh, anh uống hết. Ông Tư hỉ hả thấy cậu hai ăn nhiều mà cô ba ăn cũng nhiều hơn mọi ngày. “ Hồi sáng em gặp

Vĩnh Nghi phải không?”, anh ngừng một chút “hắn mê em lắm đấy! mê từ ngày mới gặp..”, rồi anh buông đũa “ lát nữa rồi, ông Tư lên dọn phòng dùm, tôi đi đây một chút”, quay sang Bình Minh “ mười giờ về!”. Bình Minh tới luôn “ không, chín giờ phải về!”. Hoài Ân nhìn Bình Minh, anh dần hết sức để không .. hôn lên đôi môi tươi mát đang cắn nhẹ trêu anh, một lát mới nói, giọng nhỏ xíu “ thì chín giờ về”.

Vĩnh Nghi nhiều chuyện lắm, chắc kể cho Hoài Ân nghe về Phong rồi, Bình Minh hơi lo lo, nhưng ngay bây giờ, nếu biết Hoài Ân đi đâu, chắc cô đứng tim mà chết!. Anh đi tìm Phong!. Đó là kết quả sau bốn tiếng đồng hồ suy nghĩ bên chai rượu. Nếu Phong là người như mẹ nói “..chững chạc, có sự nghiệp đang hoàng..” Hoài Ân mừng cho cô, và Bình Minh sẽ chỉ còn trong những giấc mơ đầy nuối tiếc của anh. Nhưng nếu Phong “..lắm tiền, bỏ bịch lung tung, nay cô này mai cô kia..” như ông bốn mắt tham lam, vừa muốn làm anh vợ, vừa muốn làm em rể kia nói thì với tư cách anh hai, Hoài Ân sẽ cho thằng cha chủ quán kia biết thế nào là lễ độ. Ba năm luyện Karaté bên Anh sẽ được dùng lúc này!. Yên chỗ rồi, Hoài Ân nhìn quanh, trong cái đám đông đảo này, biết ai là chủ. Hoài Ân công nhận quán trang trí rất độc đáo. Hàng thorn với những trái be bé hình thù kỳ lạ hai bên lối đi thật ấn tượng. Dưới ánh đèn sáng dịu, nó toát ra vẻ sang trọng kiêu kỳ mà lại ấm cúng. Rất có nghề. Có người tới ngồi sau quầy. Hoài Ân nhún vai, thằng cha lùn tịt, bụng bự, đầu hói như cái trứng ngỗng này không thể là Phong được. Anh nhâm nhi ly cà phê, nhạc quán dịu dặt, có phải Beatle hay không anh không biết, chỉ thấy.. buồn ngủ. Hồi lâu Hoài Ân nhìn đồng hồ, gần chín giờ rồi. Thôi về, vì uống nhiều buồn ngủ quá, chứ không phải vì vâng lời Bình Minh đâu.

Bình Minh còn dưới phòng khách khi Hoài Ân về, cô đang bàn chuyện nhà với ông bà Tư. Đồng hồ điểm chín tiếng cùng lúc tiếng còi xe bin bin in ỏi. Ông Tư hoan hỉ chạy ra, hiếm khi cậu về sớm vậy. Bình Minh hồng hồng đôi má, cười một mình. Hoài Ân vô, lại chờ Bình Minh xong việc, để cùng lên lầu. Bình Minh thật tình không thích. Có thể anh vô tâm, nhưng cô chạnh lòng. Cả hai cùng bước chung trên chiếc cầu thang ngắn, để rồi tới bậc cuối cùng, Hoài Ân rẽ phải, Bình Minh rẽ trái. Khi nào vui, anh chúc cô ngủ ngon. Nhưng đa phần, họ lẳng lặng ai về phòng nấy. Có lần sau khi nhận lời chúc của anh, cô cũng chúc anh hai ngủ ngon. Anh quay lại, tia mắt anh làm cô bối rối, nó như đau đau tiếc tiếc cái gì đó “ em nghĩ anh ngủ ngon sao?”, không đợi cô trả lời , anh đi ngay. Cô ít dám lên lầu một lượt với anh, vì sau

đó chính cô không ngủ được. Xao xuyến, bồi hồi, ray rứt đến buốt tim. Hồi xưa, trong một ngày, họ đã cùng chung nhau nhiều thứ. Cùng đứng trước bàn thờ mẹ cô. Cùng lạy cha mẹ hai bên. Cùng đeo nhẫn cho nhau. Cùng ngồi trên một xe hoa. Cùng vào chung phòng. Nhưng có một thứ chưa chung, chung giường. Để bây giờ hai người thành hai người đứng. Điều chưa chung đó đủ để mỗi người rẽ lối theo cuộc sống riêng của mình. Ngõ chỉ bên này bên kia giăng trời. Nhưng thật sự họ đã cách xa nhau một đời!.

Bình Minh chăm chú nhìn màn hình, có sáu thư trong box. Có một thư gửi từ địa chỉ lạ, thusau. Cô mở lần lượt năm thư kia, trả lời một hồi rồi ngần ngại rê chuột tới bức thư lạ. Phong tạo hộp thư mới chẳng? Không nghe anh nói. Hay hỏi anh trước, nhưng nếu anh muốn tạo bất ngờ mà mình hỏi thì đâu còn thú vị. Cô nhấp ngay, một bức thư khá dài, khá lạ.

“ Khi người mở thư này, tôi với người chắc ..có duyên. Vậy trước khi xoá nó đi như một thứ spam, người hãy đọc tâm sự của tôi. Hãy làm người tình không quen của tôi, vì tôi chẳng biết bày tỏ với ai những xao động trong lòng mình. Người ơi, người có yêu ai chưa?. Trên đời này không gì làm người ta khốn đốn bằng yêu!. Cũng như tia nắng, có ai nhìn vào mặt trời đâu nhưng ánh sáng của nó vẫn bao trùm mọi vật. Cũng như cơn gió, có ai biết nó đến lúc nào đâu mà nghe mát rượi thể xác nhẹ nhõm cả tâm hồn. Tình yêu cũng vậy. Mình không muốn nhận là mình yêu thì.. người tình ơi, con tim vẫn thổn thức một nỗi nhớ không nguôi, lòng vẫn bất chợt vui buồn, và môi vẫn héo úa bởi những tiếng thở dài không duyên cớ. “ Từ khi tôi gặp nàng, tôi không còn yên tĩnh” Ông triết gia nào đó đã nài nỉ than như vậy. Còn tôi, tôi than thở như thế hằng đêm. Yêu mà không dám nói còn đau hơn thất tình nữa. Vì tôi biết nói ra, người đó cười tôi!. Tôi đành thương nhớ một mình. Người ơi, tôi mong người chưa yêu ai. Hãy để thú đau thương đó cho một mình tôi..”

Bình Minh nhú mào, của ai nhỉ?. Phong đâu có văn vẻ như thế!. A! chắc anh ta rồi. Hồi học Photoshop, có một anh ngồi kế Bình Minh, suốt khoá học, không thấy anh ta có biểu hiện gì ngoài việc.. hay rung đùi, miệng nhóp nhép nhai chewing gum liên tục. Anh ta có xin địa chỉ mail để liên lạc cho vui, bạn bè mà, Bình Minh cho. Buổi học cuối, anh ta dúi cho cô một bức thư tình lâm ly, bày tỏ nỗi lòng thương nhớ, biết rằng cô chỉ xem anh ta như bạn, nên anh ta chỉ mong cô nhận tấm lòng yêu cô tha thiết của anh ta bằng

cách đọc những mail mà anh ta sẽ gửi cho cô. Cô không cần trả lời, anh ta thổ lộ được lòng mình là mãn nguyện lắm rồi. Cô tò mò đọc được đúng một trăm thư thì anh ta ngưng, không biết tại sao bây giờ lại.. Nhưng có đúng anh ta không hay là.. Vĩnh Nghi? Hoài Ân có nói hắc mê em lắm đấy, từ ngày mới gặp.. Ông cận này chỉ cần hỏi ..em rề là biết địa chỉ mail của cô ngay. Nghĩ tới đây, cô giận lắm, rê chuột nhấp delete thật mạnh.

Lúc này Hoài Ân chịu ở nhà, không đi chơi khuya, không chọc Bình Minh khóc nữa, nhà cửa êm ấm hẳn lên. Bình Minh cũng vui, đi học về, cô mua một bó hoa đồng tiền đủ màu chưng phòng khách. Ông Tư vui mừng nhìn cô cậu cười nói uống trà ngoài sân, ông tể nhị lui, để cô cậu tự nhiên. Lúc này Hoài Ân siêng lấy lòng cô lắm “ có khi buồn chỉ muốn nói chuyện với em, mà em vô phòng rồi tắt máy nữa, anh chẳng biết làm sao”, “ sao anh hai không gõ cửa?”, “không dám đâu! ”. Bình Minh cắn nhẹ môi “ anh gõ rồi đấy thôi!”, “ thì em không ra đấy thôi!”. Cả hai cùng cười. “ Minh này, chủ nhật em rồi chứ?”, Bình Minh lúng túng “em..em bận, có gì không anh hai?”, “anh muốn chở em đi chơi xa, em bận thì thôi, mình vô đi, tối rồi”.

Bình Minh háo hức khi thấy có mail của Vĩnh Nghi. Ông cận này coi bộ kiên nhẫn. Nhớ hôm gặp ở quán Phong lần trước, anh ta tự nhiên mắc cỡ chút chút. Đối với Phong hơi không tự nhiên. Phong hỏi sao không lấy vợ đi, ở một mình tới già khú rồi còn ai thèm nữa. Vĩnh Nghi xua tay “ khỏi xiên xỏ quanh co. Ông yêu kệ ông, tôi yêu kệ tôi! Tôi vẫn ái mộ và làm nhạc tặng nàng thơ của tôi. Chừng già, tôi sẽ kiếm một em tên.. Hoàng Hôn để lấy”, “ nè, rùi không có em Hoàng Hôn?”, Vĩnh Nghi tỉnh bơ chỉ cây ghi ta “ thì tôi lấy nó!”. Phong và Bình Minh cùng cười, nhìn anh chàng lim dim, thả hồn theo suối âm thanh réo rắc tuôn ra từ những ngón tay lả lướt trên phím đàn. Cần gì đợi tới già, bây giờ nó đã là người tình sớm tối không rời của anh ta rồi.

“ Người tình không quen oi, người có hay thức đêm không?. Hãy thử thức một lần, mắt nhìn bầu trời đầy sao, lòng âm thầm nhớ thương ai đó, tuyệt lắm.

Chuyện Ba Người

Tôi không thích ngắm trăng, có vẻ như ánh sáng của nó sáng quá, soi rõ tâm hồn mình quá, làm kém đi sự nên thơ bí ẩn của tình yêu. Bầu trời đêm như một tấm vải đen khổng lồ bị găm rách!. Đúng thế! một tấm vải rách lấp lánh bởi ánh sáng rực rỡ của những vì sao, xuyên qua lỗ rách điểm tô cho nó. Trong năm ngàn ngôi sao ta thấy được hằng đêm, sáng nhất, đẹp nhất, không phải ngôi sao mang tên ta, mà chính là ngôi sao mang tên người đó..”

Một lần nữa, Bình Minh lại tự hỏi, đúng là của Vĩnh Nghi không? Nếu vậy, anh ta không chỉ chơi nhạc mà còn có thể viết văn được lắm, ít nhất cô đọc cũng thấy hay hay. Nhưng dù có là của Vĩnh Nghi hay của ai khác, cô cũng thông cảm cho tâm sự của người này. Hồi xưa, cô đã từng ra sân sau, lúc sân còn chưa bị Hoài Ân chiếm mất, ngồi đó nhìn trăng nhìn sao, ước ao ai kia ở tận tít mù xa, cũng đang nhìn trăng nhìn sao nhớ mình. Cô bật cười khan, thuở đó qua rồi, bây giờ người đó ở ngay đây mà còn không thêm nhớ mình nữa là.. Người tình không quen ơ, Hình như người cũng giống tôi, yêu phải một kẻ vô tình.

Phong lại đưa Bình Minh về nhà mình, cả hai bận bịu trong gian bếp nhỏ. Phong tuyên bố cô cứ ngồi chơi, nghe nhạc, anh nấu lẩu hải sản đãi cô. Cô xin làm phụ bếp cho anh. Họ ít nói, chỉ muốn im lặng tận hưởng cảm giác hạnh phúc. Lâu lâu Phong nòng nân nhìn cô, đợi cô cảm nhận ánh mắt đó cũng nhìn anh, nụ cười nhẹ của Bình Minh làm anh xao lòng. Phong muốn nói yêu, nhưng sợ cô chưa sẵn lòng đón nhận, hẳn cô chưa dứt được Hoài Ân. Anh phải đợi thôi, đừng vội vàng. Đêm nào anh cũng nguyện cầu. Hàng bao năm nay, anh không nguyện cầu, nhưng bây giờ anh sẽ chăm chỉ bù lại, Chúa sẽ nhớ lời cầu xin của anh mà cho anh toại nguyện. Rốt cuộc, phụ bếp đích thân pha chế nước chấm, nêm nếm nước dùng, rồi ra lệnh cho bếp trưởng dọn lên. Hai người ăn trưa bên nhau, ngồi nghe nhạc bên nhau, hứa sẽ không ngủ. Nhưng, bên Chúa nhân từ, họ dựa vào nhau ngủ say, khi dậy cùng trêu nhau xấu quá, ngủ gục!. Trên cao, Chúa cũng mỉm cười!. Gần mười giờ Bình Minh mới về, vì Phong còn đưa cô đi phố, ghé một quán thật yên để lại cận kề nhau. Ông Tư im lặng mở cửa cho cô. Cô hạ giọng hỏi anh hai về chưa. “ Cậu ở nhà cả ngày”. Lại đây, Hoài Ân mà chịu ở nhà cả ngày. Chủ nhật anh không gọi thì mấy em cũng gọi cho anh, chuông réo liên

tục tới khi Hoài Ân đi khỏi, nhà mới yên. Cô nhẹ nhàng lên lầu, giật nẩy mình thấy Hoài Ân trong hành lang tối “ anh hai chưa ngủ à?”. Hoài Ân không trả lời. Cô đi, Hoài Ân..đi theo. Bình Minh hơi sợ. Cô gắng bình tĩnh, đứng trước phòng mình, giọng run run “ chúc anh hai ngủ ngon”. Tiếng Hoài Ân cộc lốc “ Gọi là Hoài Ân, tôi không phải là anh hai của cô!”, anh cúi gần cô đến nỗi hơi thở nóng hổi của anh phả vào gáy cô. Bình Minh không kìm nổi quay phắt lại, bao nhiêu uất ức trào ra không dần được “ vậy anh là gì của tôi, anh nói đi”. Hoài Ân lầm lì “là chồng!” Cô vừa giận vừa thẹn, mặt đỏ bừng “ không biết ngượng!”. Hoài Ân đã mạnh bạo áp sát.. Bình Minh quá bất ngờ, đứng sững.. hứng trọn cái hôn cuồng khát, chất ngất khát khao! Hai tâm thân hùng hực! người này bắt được tiếng tim đập điên loạn trong ngực người kia. Mắt giao nhau choáng ngợp. Im lặng. Rồi tiếng anh rất nhỏ “ nếu tôi không biết ngượng, liệu cô có thoát khỏi tay tôi không?” Anh buông cô, lảo đảo quay đi. Bình Minh mắt không chớp ngó theo. Rồi như một kẻ mộng du, cô nhẹ nhàng vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, lướt nhanh tới chiếc gương cũ cuối phòng, ngồi xuống, nhìn trân trân vào gương. Người con trai trong giấc mơ hằng đêm đã hiện ra, không chỉ chải tóc cho cô mà còn hôn cô! Thật kỳ diệu! Tay run run chạm nhẹ môi. Cảm giác áp sát nồng nàn của đôi môi người đó còn rất đậm. Anh chải tóc cho cô trong mơ, nhưng anh vừa hôn cô là thật. Một nụ hôn. Nụ hôn đầu tiên cũng là.. một nụ hôn ép buộc!. Hoài Ân ơi, anh đâu cần làm thế!. Bình Minh im lìm như hoá đá, mặc cho nước mắt tuôn rơi!.

Chiếc Majesty lướt nhanh qua các con đường lớn, ra xa trung tâm thành phố. Rồi rẽ vào một con đường nhỏ thật yên. Phong mới nhận quán này. Khu vườn có tám cây nguyệt quế tán lá đều như những chiếc ô nở đầy hoa trắng thơm lừng. Đẹp đến nỗi lúc mới nhìn nó Phong có ý ngay “ Làm một lối đi dài xiên chéo qua vườn len lỏi qua những gốc cây. Hàng hiên và hành lang bao quanh bằng gỗ. Quán đặc sắc ở chỗ còn nguyên những gốc cây. Bố trí quây ngay dưới tán cây sơ ri cuối vườn. Bàn kê dọc theo lối đi và hành lang lọt ngói nâu”. Chủ quán vốn là bạn Phong ô kê lia lịa. Tổng quan là như vậy, phần trang trí thì đến nay anh vẫn chưa tìm ra ý tưởng nào thật độc. “ Ông cứ giữ chìa khóa vườn, cứ đến đây thường ngoạn coi chừng bật ra ý gì hay. Tôi không hỏi ông đâu, cứ từ từ. Miễn.. ác liệt hơn quán ông là được”. Phong đến đây bao lần rồi với mấy cậu kiến kia mà chẳng thu hoạch được gì. Chỉ vì lên đó cảnh đẹp, gió mát. Mấy ông bày ra nhậu “ để đầu óc sáng ra”. Khi bê thui, khi gà đi bộ cho tới khi ngất ngưỡng ra về. Chiều nay. Phong bảo Phi đi với mình. Mấy chàng kia lao xao “ sếp, đừng đi với chị! Lần này tới phiên kiến hôi chiêu đãi kỳ đà, sếp quên rồi sao. Ủi cha, kỳ đà

nhân nhi với Rémy phê chết bỏ!” Phong phẩy tay “đừng dụ anh. Hôm nay quyết không nhậu. Phi, đi em”.

Phong gõ gõ điều thuốc rất hiếm khi thấy trên tay. Phi hớn hờ, nó chứng tỏ anh đang buông thả. Làm việc bên nhau lâu, Phi biết khi nào anh vui, khi nào anh bức, khi nào cao hứng.. tóm lại, mọi trạng thái cảm xúc. Nhưng chỉ khi anh muốn buông thả, anh mới hút thuốc. Lúc đó Phi.. nao lòng. Nếu mỗi người có một cách, dù vô tình, hút hồn người khác. Thì với Phong chính là lúc anh buông thả. Nụ cười khinh bạc thấp thoáng trên đôi môi trẻ nãi ngậm điều thuốc. Ánh mắt thiếu kiềm chế ẩn hiện điều gì đó đắm say và ..hư hỏng! Vừa âm thầm vừa giục giã khơi gợi. Vừa ồm ồm vừa táo tợn lôi kéo. Nửa như mời mọc, nửa như dẫn dụ cùng đắm chìm vào miền lạc thú rất đổi riêng tư.. Cô ngồi bên anh, ngoan như con mèo muốn cọ vào chủ. Rất từ từ cô ngã vào vai anh. Phong cười nhẹ “không sợ anh sao?”. Phi lười biếng lắc đầu. Tóc chạm vào mặt nghe buồn buồn. Lòng Phong chột êm dịu. Làn khói trắng thơm thơm.. “Em rất thích nhìn anh hút thuốc, tiếc là ít khi nào được thấy”. Giọng khàn khàn của Phong trở nên thật khàn “có người không thích”. Phi bật khỏi vai anh “ai vậy?” “..”. Phi lại nhè nhẹ tựa vào, giọng thật hiền “sao không yêu em, anh Phong?” “em hỏi anh anh biết hỏi ai” Phong tỉnh rụi. “Anh biết em yêu anh mà”. Phong rít một hơi, giọng kéo dài “anh không biết, thề đó..” Phi nhìn anh thật gần “nếu dám, em đã hôn anh”. Ánh sáng hui hắt không đủ soi gương mặt Phong khuất chìm trong bóng tối. Chỉ thấy đốm lửa lập lòe rồi tắt ngấm. Họ lại im lặng. Phi khoanh tay đến tựa vào lan can. Trời mưa lác rác. Phong châm điều nữa, nhớ thật nhớ một giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng đầy tin cậy. Ồ, giá có người đó ở đây, lúc này. Anh rít thuốc, rít thật sâu như một cái hôn dài.. “Cỏ năn thật mỏng, một bụi cỏ nắm gọn trong bàn tay con nít, gặm nhặt nhặt.. Vậy mà cỏ rất ưa. Phong, em thích có một sân thượng rộng trông cỏ năn. Chiều chiều những cánh cỏ sà xuống vườn treo..”. “Vườn treo! đúng rồi”. Tia chớp lóe lên, mưa xiên ào ào cùng lúc anh bật kêu. Phong hấp tấp ném điều thuốc, anh phóng ra giữa sân “Phi, có rồi, vườn treo”. Phi cười dòn dã, nhìn người đàn ông cô yêu trong mưa. “Chơi lọ gôm, toàn hình mặt nạ da đỏ. Trồng cỏ, trồng toàn cỏ. Cỏ nhung, cỏ chỉ, cỏ hạt dưa.. Và Đậu, dây đậu quấn quít leo quanh các cột, trái đậu lủng lơ treo dọc hành lang và hoa đậu sẽ khoe sắc trong mùi hương nguyệt quế..” ý tưởng cuộn cuộn theo bước chân Phong dầm tung tóe trong mưa. Phi lao ra theo anh “treo một lọ ở đây, đây nữa”.. Hai người lớn cuốn vào cái trò chơi tắm mưa trẻ con.. Ngược xuôi, qua phải, sang trái.. Tiếng hét tiếng cười nhỏ dần.. họ đối diện nhau dưới hàng hiên hồi nào không hay, nhìn nhau. Gần một chút và gần hơn, gần hơn nữa.. Tầm thân trẻ trung của Phi lồ lộ

dưới mưa. Phong cũng vậy, anh ướt.. Một thoáng thèm muốn về một đưng chạm ấm áp, nóng bỏng hơn, và rùng rục làm anh rùng mình. Phong sờ nhẹ đôi má mịn màng lạnh lạnh của cô gái trước mặt. Đôi mắt ấy chậm khép, thuận lòng.. và.. phó thác.. Phong không kiềm chế nổi, cúi xuống.. Môi lướt nhẹ hàng mi ướt đầm, xuống một chút, phớt qua đôi môi hơi rung.. dừng lại lâu hơn, lâu hơn trên đôi môi ấy.. Rồi anh áp thật sát “ Bình..” tiếng gọi mê thoát qua hơi thở hừng hực.. Phi lạnh giá, người cô cứng lại. Phong bừng tỉnh, sững sờ.. ngỡ ngàng.. “ Phi, anh..” Phi giờ tay. Quay đi rồi thật nhanh cô nhìn tận mặt anh “ thật không?”. Phong nuốt khan. “ Anh Phong, nhìn em đây, thật không?” “ anh xin lỗi, anh chỉ có thể nói thế”. Phi chậm chậm bước đi. Phong kéo tay cô “Phi, mong em hiểu anh không hề có ý làm em tổn thương. Anh.. anh lỡ lời. Mai, ngày mai, khi bình tĩnh lại, chúng ta sẽ .. quên. Về thôi”.

Bà Thông gọi về nói ngày một đón bà lúc bốn giờ. Ông Tư nghe điện rồi mà không biết trình báo với ai. Cậu hai đi suốt. Sáng, không ăn sáng, vội vàng đi mất. Chiều, không ăn tối, vội vàng đi mất. Khuya hết sức mới về, tay ra hiệu không muốn nghe ông nói. Cô ba còn rầu hơn, cô ngồi thần thờ bên bàn ăn, gầy gầy đưa cho xong bữa, ông nói, không biết cô có nghe không, lâu lâu lại hỏi ông nói gì. Trời ơi, có chuyện gì hệ trọng xảy ra mà ông không biết, rồi bà về ông ăn nói thế nào đây?.

Chuyện Ba Người

- 16 -

Sáng nay, vừa mở cửa Hoài Ân thấy ông Tư đứng trước phòng “ bốn giờ bà về rồi, cậu tính sao để tôi còn sửa soạn”. Hoài Ân hất mặt về phía phòng Bình Minh “ sao không hỏi cô ấy?”, ông Tư rầu rĩ “ cô ba bệnh hay sao ấy! cứ như người mất hồn, tôi có nói mà cô không nghe ra, cứ hỏi tôi nói cái gì vậy”. Hoài Ân cau mày, bảo ông xuống đi, anh sẽ lo. Hoài Ân trở vô phòng, ôm đầu. Em làm sao vậy hả Minh. Tối đó, anh có xúc phạm em, vì anh phát điên khi thấy em đi với người khác, anh tự nhủ không ghen, nhưng.. Hoài Ân mớ di động, anh bấm số “ Minh, đừng cúp, bốn giờ chiều nay mẹ về, em có nghe anh nói không?”. Cô tắt máy nhưng anh còn kịp nghe tiếng nấc của cô. Anh lao qua, đập cửa thật mạnh. Tiếng Bình Minh nghèn nghèn “ anh đi đi, em nghe rồi, em sẽ sắp xếp”. Hoài Ân tựa vào cửa “ anh muốn

thấy em. Minh, em ra đi, anh muốn thấy em, nếu không anh không đi!”. Im một chút rồi cửa hé mở. Hoài Ân xót xa nhìn cặp mắt đỏ hoe, đôi môi nhợt nhạt. Anh giơ tay kéo cô ra ngoài. Cô không cưỡng được, yếu ớt như cành sậy. Hoài Ân khó nhọc “ anh.. xin lỗi, anh ngàn lần xin lỗi, chỉ vì.. chỉ vì.. ” anh không biết phải giải thích thế nào, “ em..như thế, anh đau lòng lắm!” anh quay đi ngay. Nếu còn đứng đó, chắc anh sẽ lại siết cô vào lòng mà phạm tội nữa!

Bình Minh xuống sau khi Hoài Ân đi. Ông Tư nấu riết, cô ba đẹp như tiên của ông xuống sắc thế này, bà chủ phiền ông lắm. “ Cô ba, cậu nói ba giờ cậu về chở cô cùng đi đón bà, cô xin nghỉ buổi chiều được chứ?”, “ tôi đã xin nghỉ một ngày. Bây giờ bà Tư đi chợ nấu những món này, tôi sẽ mua hoa và dọn dẹp tươm tất phòng mẹ. Trưa nay gọn nhẹ, ăn gì cũng được”. Ba giờ Hoài Ân về. Anh thay sơ mi, yên lòng thấy Bình Minh trang điểm nhẹ, xinh đẹp như xưa. Nhà cửa sáng hẳn lên nhờ bộ rèm mới, lọ hoa cắm chường đủ màu sắc sỡ. Anh đến gần ân cần “ em khỏe chứ, mình đi được chưa?”, “ dạ”. Hoài Ân thở dài, cô lại xa cách với anh rồi!. Tuy lòng nặng trĩu, nhưng thấy mẹ, Bình Minh mừng lắm, cô cần bà biết bao, bà sẽ che chở cho cô. Bà Thông ngồi trước, vui vẻ hỏi thăm việc nhà, cửa hàng, hỏi Hoài Ân có nghe lời cô không?. Bình Minh nói nhỏ “ anh ấy không nghe lời còn.. bắt nạt con”. Mẹ cười “ lát nữa mẹ xử nó!”, “ dạ thôi ạ, lỗi ấy con .. ghi trong lòng!”. Hoài Ân nghe như có ai vuốt tim mình một cái đến rợn người. Anh nhìn qua kính xe, cô đang nhìn.. gáy anh, cắn nhẹ môi. Anh yêu.. đôi môi ấy biết chừng nào!. Bà Thông xuýt xoa “ Hội An giờ đẹp lắm, mẹ có thăm sông Hoài, con sông mà Hoài Ân mang tên. Ban đêm nó thật lộng lẫy bởi những đèn lồng sáng lung linh, không gian như trở về thế kỷ mười bảy với những người Hoa gánh chè mè đi trên phố, phố Hoài”, bà ngừng một chút “ có dịp, con và Hoài Ân nên đi một chuyến. Hội An cũng là quê cha của Bình Minh ”

Gần hết giờ học, Bình Minh nhận điện do ông Tư gọi, bảo bà chủ một từ trưa, không ăn gì, hồi nãy bà sốt, nói đau cổ lắm, lại ho, xin cô về gấp. Bình Minh phân vân. Chắc ông không báo cho Hoài Ân đâu. “ Vì cậu sẽ chở cô bác sĩ đó đến” có lần ông nói như vậy. Cô rất đồng tình với ông vụ này. Ở chắc mẹ viêm họng thôi, trời se lạnh bà hay viêm họng. Cô ghi vội mấy thứ thuốc bác sĩ cho hồi bà bị viêm lần trước ra giấy, chắc mua thêm chút thuốc bổ cho bà. Cô ghé vào nhà thuốc tây lớn trên đường. Do vội và mãi suy nghĩ, cô không thấy xe Hoài Ân đậu dưới lè, chỉ khi gạt chống bước xuống

cô mới nhận ra, hơi ngạc nhiên, anh mua thuốc cho mẹ chẳng? Hoài Ân quay đi ngay khi thấy cô. Bình Minh hiểu, anh chờ người đang mua thuốc trong kia. Cô vào và nhận ra Hoàng Kim, người tình đầu của anh. Hồi anh mới về nước cô ta có tới nhà chơi, Bà Thông không ưa gì lắm. Cô biết chuyện Hoàng Kim do tình cờ nghe ông bà Tư thì thầm to nhỏ. Hoàng Kim tái xanh tái xám khi thấy Bình Minh, chẳng đáp lại lời cô chào. Cô ta cất vội hai viên thuốc, trả tiền rồi ra ngay, cũng không dám lên xe mà đi bộ như chạy trên lề. Không nỡ nhìn, cô lấy giọng thản nhiên, cười dễ thương hỏi bà bán thuốc chị tôi mua gì mà có vẻ muốn giấu tôi. Bà bán lấy giọng bí hiểm “thuốc ngừa thai loại ..đột xuất”. Bình Minh bàng hoàng, vừa xấu hổ vừa chua xót. Cô đưa giấy mua ba ngày thuốc cho mẹ, thêm hộp thuốc bổ có sâm. Ông Tư mừng quá khi thấy cô về. Cô chạy vội vào. Bà Thông dựa mình bên gối, gương mặt mệt nhọc. Cô cho mẹ uống thuốc, bảo bà Tư đem nước ấm, cô lau mặt, chải tóc cho bà, thay cho bà chiếc áo nhẹ bằng tơ, ép bà uống ly cam vắt mà bà Tư đem vào, bà tươi tỉnh một chút. Tiếng còi xe gấp gấp ngoài cổng. Bình Minh xin phép lên phòng thay đồ nói mình ăn vặt rồi, sẽ xuống thăm mẹ sau. Cô vội vàng lên lầu, nghe tiếng chân Hoài Ân phóng theo phía sau. Không muốn tỏ ra yếu đuối, cô quay lại, bình thản nhìn anh. Hoài Ân dội ngay khi gặp bộ mặt lạnh lùng của cô. “Anh vào thăm mẹ đi, mẹ bệnh”. Cô nín bật, chậm chạp về phòng, nếu còn đứng đó cô chắc mình sẽ té quỵ, sẽ khóc vì ánh mắt tuyệt vọng khôn cùng của anh thôi.

Bình Minh làm bài thật chậm, cô lẩn lộn lung tung, khi xong đã tám giờ. Cô muốn xuống nhưng sợ anh chưa lên phòng. Cô nhắn cho Phong tối nay cô không chat với anh được, mẹ ốm, cô phải săn sóc. Cô tắm nước nóng xong xuống thăm mẹ, Hoài Ân còn ở đó. Bà Thông đang sung sướng vì Hoài Ân chịu khó ở đây xem phim hài cho bà vui. Cô hỏi mẹ đỡ chút nào không, cho bà uống thuốc cũ tối, tay run chặt vật một hồi bẽ không nổi ống thuốc bỏ. Hoài Ân im lặng tới gần đỡ ống thuốc bẽ giùm. Cô lau lại mặt mũi chân tay, búi lại tóc cho bà, bảo Hoài Ân ra ngoài cho mẹ thay áo, rót nước vắt màn cho mẹ thật cẩn thận mới ra. Cô vào bếp nấu gói mì cho mình, thường ăn trái bữa thế này cô tự làm. Cô chống dũa khi thấy Hoài Ân vô. Hình như anh muốn nói với cô, nhưng không mở lời được, mặt đỏ gay, anh ngượng. À, anh còn biết ngượng. Hoài Ân tần ngần một chút cũng đi. Cô thở ra, anh cũng biết đừng quấy rầy cô bằng những lời xin lỗi hay giải thích mà cô không muốn nghe nữa. Chỉ có cô là đại đột, thấy anh xin lỗi đã vội tha thứ, sự tha thứ không ai cần, vì sau đó, anh đáp lại còn tồi tệ hơn nữa, cô nghẹt thở quá, phải về phòng thôi.

Bình Minh giơ tay định tắt máy. Cô giật nảy như cái máy vừa nảy lên “ Anh thật xấu hổ không dám nhìn em. Chỉ cảm ơn em đã săn sóc mẹ. Anh ngàn lần cảm ơn số phận đã cho mẹ có người con như em. Hoài Ân”. Có cái gì trầm trọng trong lời nhắn này. Có vẻ như anh chấp nhận thực tế là cô là con mẹ. Anh không xưng tên khi nhắn tin bao giờ, vậy mà... Hoài Ân!, cô lặp lại. Hoài Ân!. Cô tự nhủ là mình chỉ lặp lại lời nhắn của anh, chứ không phải cô gọi tên anh, như bao đêm cô đã gọi thầm!.

Ông Tư thăm thì khi mở cửa cho cô, cậu hai đi công tác ngoài Hà Nội, hồi nảy về lấy đồ đi rồi, cậu nói tại công việc quá gấp nên phải đi ngay, cậu gửi lời chào cô. Bình Minh khẽ hỏi “ đi bao lâu?”, “ một tuần”. Bình Minh vào thăm mẹ. Bà than thở “ ba giờ mới bay, mẹ bảo ở nhà nghỉ ngơi, ăn trưa rồi ra sân bay cũng được mà nó nói phải họp hành gì nữa, không có thời gian. Họp xong đi luôn, sẽ ăn ngủ trên máy bay. Công việc gì dữ vậy. Hoài Ân không thương mẹ, mẹ đang đau mà nở đi xa”. Cô an ủi “ anh hai đi một tuần rồi về chứ có phải năm sáu năm như hồi đó đâu”. Bà Thông cười “ con nói y như nó, nó bảo giá hồi đó đừng đi du học, bây giờ đâu có khổ vậy!”.

Bình Minh lên phòng. Lăn ra giường rồi vùng dậy ngay. Bước chân gấp gấp theo nhịp suy nghĩ lóe nhanh trong đầu. Ba giờ, còn hơn một tiếng nữa.. Nắm chặt túi xách, cô lao ra khỏi phòng. Phải nói cho anh ấy biết là cô không giận, không bao giờ giận. Đừng đi mà không nói với cô một lời như bảy năm trước vậy.

Phong gạt mớ giấy một bên, ngó cái bàn trống của Phi. Cô xin nghỉ vài ngày, chẳng nói lý do. Phong cho ngay, không dám hỏi vài ngày là mấy ngày. Cô ấy cần bình tâm sau khi nhận vết thương trí mạng anh gây ra. Anh không ngớt sỉ vả nguyên rủa mình, chỉ hy vọng Phi vốn cứng cỏi sẽ vượt qua. Rồi cô ấy lại vui tươi như trước, lại nhai Chewing gum cho nổ bóc bóc theo đủ các điệu nhảy chọc cả phòng như trước. Anh bỗng nhớ ngày đầu tiên Phi tới. Thật tình, Phong nhận cô chỉ vì Bình Minh giới thiệu chứ họa viên thì.. Cô gái ấy bước qua cửa, hai bím tóc tung tăng theo bước chân lên cầu thang. Nhìn ba người trong phòng, rồi dừng lại ở Phong lâu hơn như để đánh giá, cất tiếng trong trẻo “ chào anh Phong, em là Phụng Phi”. Phong gật đầu “ chào” chỉ cái ghế “ em ngồi làm việc ở đây”. Phi hơi bất ngờ “ anh không ..ờ ờ.. phỏng vấn hay.. thử tay nghề gì sao?” “ khỏi, làm luôn” “ thì làm”.

Phi buông túi xách xuống ghế. Kể từ phút ấy, cô thành chỉ huy! Tất nhiên ý tưởng, phác họa là của Phong. Nhưng ngoài việc đó, mọi thứ cô đều xếp đặt theo ý mình. Hai cậu kia xếp re, răm rắp vâng lời. May mà cô rất ngăn nắp. Nếu chuyên môn cô chẳng bằng ai thì về vi tính cô vượt xa. Cô bảo Phong sắm một máy tính, một scanner. Phòng làm việc bỗng có vẻ .. hiện đại. Bao nhiêu bản vẽ bản nháp cô đều scan, quản lý bằng AutoCAD nghiêm chỉnh. Phong cần gì, cô gõ xạch xạch. Nhanh, chính xác. Vắng cô mấy bữa, mọi thứ rối tung như bất cứ văn phòng nào chỉ toàn đàn ông. Anh vươn vai, về thôi.

Phóng xe vắng mạng là thói quen của Phong. Vừa rẽ vào con đường một chiều Phong thoáng thấy Bình Minh phía bên kia vòng xoay. Anh lập tức quay xe. Máy xe sau vừa tránh vừa chửi. Phong định vượt lên ngang cô chột nghĩ lại, theo sau.. sướng hơn! Phong bám sát Bình Minh. Ồ, tránh đừng nhìn vào gáy người ta, người ta sẽ không có cảm giác bị theo dõi. Kinh nghiệm bao năm trời theo đuôi gái đẹp! Cô ấy đi đâu giờ này kìa. Chắc chắn không phải đi học rồi.. À, Phong nhú mày, ra sân bay. Ra sân bay làm gì? Tiễn ai hay đón ai? Anh bắt giắc chạy chậm, theo nữa hay thôi? Anh thắng xẹt lại. Rủi Bình Minh thấy thì ngọng đó. Nhưng mà.. anh chắc lười. Theo!

Giờ thì Phong biết chắc, Bình Minh không đưa đón ai hết. Cô cũng rình rập y như anh! Chắc chắn. Phong lẩn vào đám đông bên ga quốc tế dõi theo Bình Minh bên ga quốc nội. Vị trí thật bất lợi. Tuy không sợ cô thấy mình, nhưng lại không biết được cô rình ai! Bình Minh đứng khuất bên cột. Im lặng. Kiên nhẫn. Phong nhói đau. Chắc là Hoài Ân. Chỉ có thể là Hoài Ân mới làm cô khổ như vậy. Hắn đi hay về?. Hắn là ai trong đám người đông đảo này. Máy chàng trẻ trẻ đẹp trai cười vui bên các cô ăn mặc rất hợp một bên trái hay máy chàng doanh nhân bóng bẩy đom dáng vừa đùa vừa alo liên tục. Thời gian trôi qua. Người đi đã đi, người tiễn đã về. Những người công nhân qua lại quét dọn. Nhà ga vắng dần. Một tiếng rồi hai tiếng.. Anh không chịu được định tới bên cô bỗng thấy cô quay lại. Phong nhanh chóng rời chỗ.

Cô đi như người mộng du, cứ quay người rồi đi tới đi tới.. Hoài Ân đứng đó bên hai đồng nghiệp, một trai một gái. Cô gái kia có vẻ thân mật với anh quá.. Khuất sau gian hàng cô vẫn thấy anh, cao vọt lên trong đám đông. Rồi cô kia.. ôm anh một cái. Cô chôn chân nhìn anh qua cửa cách ly. Không kịp

nói rồi, không cần nói nữa rồi. Anh có áy náy chút nào đâu.. Nhà ga yên tĩnh lại, những người phục vụ sân bay dần tản đi hết. Lâu lâu một hai người đi trễ vội vàng vàng băng qua khung cửa. Rồi các bàn, các quầy cũng vắng lặng. Hôm nay chắc không có bay đêm. Hàng xe đẩy sau một ngày oằn mình chuyên chở niềm vui giờ xếp gọn thành một dãy dài, chia những cái cang cứng cáp rất lý tưởng cho một đôi chân mỏi rã rời. Bình Minh ngồi lên đó, lơ đãng nhìn lên trần. Những ánh đèn cao áp toả ánh sáng vàng dịu dịu. Nhà ga sáng sủa và ấm cúng. Chắc để an ủi những người ở lại nguôi nỗi đau chia ly. Cô cúi mặt, buồn rười, mệt mỏi.. Ai mà cứ đi qua đi lại rồi đứng trước mặt cô hoài vậy? Cô ngước lên. Phong.

“ Về thôi.. Đừng nói gì nếu em muốn im lặng. Nhưng phải về, sao em không thương xót mình hả Bình Minh”. Bình Minh nhìn hàng cột điện thẳng tắp chia lên bầu trời, thần thờ “ Anh ấy đi rồi, đi rồi..” Phong nắm tay cô, đau xót “ Bình Minh, anh.. hai đi rồi về chứ có đi luôn đâu, đừng buồn. Anh đưa về”. Thật tức ngực quá, anh đâu muốn nói như thế. Câu anh muốn hét lên là đi đi, đi luôn đi, mi đi luôn như sáu bảy năm qua đi, về làm gì để khổ cho nhiều người vậy. Chúa sẽ trừng phạt mi”

Chuyện Ba Người

- 17 -

Bình Minh không nhận mình nhớ anh, nhưng đêm đêm cô nhìn qua bên kia, lòng chất ngất yêu thương. Phong nói dạo này cô gầy quá, cô chỉ cười. Phong thật đáng quý, anh không hỏi han gì, ngồi với cô khi cô cần, an ủi cô khi cô buồn, mà cô buồn vì người con trai khác. Bình Minh chưa xót. Cô đã cố ép mình nghĩ tới Phong nhiều một chút, hãy gọi tên Phong thay tên con người hư đồn kia hàng đêm. Nhưng tình cô dành cho chàng trai cau có năm xưa hình như bén rễ trong tim cô rồi. Tình yêu ấy được nuôi bằng buồn tủi hồi anh đi xa và bằng đau đớn ghen hờn khi anh về. Anh càng làm cô đau cô càng nhớ anh. Cô yêu và tha thứ cho tới ngày vỡ tim một lần nữa!. Trong tình yêu cô yếu đuối quá!. Hình như có câu gì đại khái là khi tình yêu đến, sự khôn ngoan cuốn gói ra đi. Đúng lắm, cô thờ dài, một anh mới về, cô đã đếm từng ngày.

Ngày sinh nhật hai mươi mốt sắp tới. Nó sẽ trôi qua như mọi ngày khác thôi. Phong hỏi sinh nhật cô nhiều lần nhưng cô không nói. “ Em chẳng tổ chức gì vào ngày đó, như ngày thường thôi nên cũng không nhớ”. Nói vậy chứ năm nào cô cũng âm thầm kỷ niệm ngày sinh bằng một hoa hồng vàng. Có một người đứng ra phải nhớ ngày sinh của cô mà người ta không nhớ. Cô thở ra thật dài khi bấm chuông. Mai, mai người ta sẽ về. Cô lại thấy cái răng dư, lại nghe giọng nói nửa nam nửa trung khi người ta cười cười chúc cô ba ngủ ngon. Mai người ta về rồi. Cô cười băng quơ, nhẹ lòng.. Cửa mở toang. Hoài Ân!. Như một làn gió mát ủa ra bao trùm lấy cô. Bình Minh sống người. “ Anh dẫn xe vô cho”. Cô xuống xe như cái máy. Theo anh vào nhà như cái máy. “ Em chào anh hai, mai.. anh mới về mà” “ ờ anh về sớm, em không thích sao?” Anh cười tươi rói, coi bộ quên bèn mấy lời ăn năn hồi hận rồi. Bình Minh nhăn mặt, cười không nổi. Cả nhà đang nhộn nhịp. Mẹ ngồi trước đồng quà, toàn đồ ăn xứ Bắc, đang tính cái nào biếu ai. Cô ngồi bên mẹ, góp ý. Anh lên lầu rồi xuống, cầm theo một gói thắt nơ hồng. “ Minh, tặng em, mừng sinh nhật”. Đó là một xấp lụa Hà Đông óng ánh, màu mơ nhạt. “ Thật đẹp, cảm ơn anh hai.” Giọng cô run run cổ nén xúc động. Bà Thông rất vui. Không có quà của con nhưng bà rất vui. Ông bà Tư cũng vui. Họ mau chóng dọn bàn. Bữa tiệc mừng sinh nhật cô ba do đích thân cậu hai gọi từ Hà nội về sắp xếp và cả nhà đồng lòng giữ bí mật. Bữa tiệc đầm ấm như một bữa cơm gia đình. Bên lọ hồng vàng và món quà quý như báu vật của người đó. Món quà sinh nhật đầu tiên cô được tặng. Không bày vẽ, không chúc tụng. Không có ai ngoài những người thân. Những người thân cô chẳng hề muốn xa rời. Hạnh phúc giản đơn mà to lớn làm sao. Ước chi Hoài Ân đừng lấy vợ, cô sẽ.. không lấy chồng, cứ sum vầy bên mẹ. Ước mơ ấy có quá hảo huyền không?

Bình Minh mở máy, cô nóng ruột lắm, người tình không quen quen cô rồi, hai tuần rồi không thấy mail. Đọc riết thành ghiền, vắng thư người ta cô thấy thiếu thiếu. Không biết thusau là gì nhỉ, thu sâu chăng? Thế thu sâu là ..traí hay gái? Cô linh cảm người đó là trai, yêu một cô nàng vô tình nào đó. Một mối tình cam giống cô. A, mắt cô sáng rõ, có rồi.

“Người tình không quen ời, lâu rồi tôi không tâm sự với người, vì tôi thấy mình bỗng một mới, già nua, khốn khổ. Nhớ! chỉ một từ ngăn ngui, nhưng nó hủy hoại người ta ghê gớm. Có lần sau khi bắt tay một khách hàng, đột nhiên tôi nhớ người đó vô cùng, nổi nhớ ngút ngàn bất ngờ trào dâng khiến tôi ngộp thở, mắt rung lệ không sao ngăn được. Tôi vào phòng, úp mặt vào tay, và rơi nước mắt. Chưa bao giờ tôi yếu đuối bi lụy như vậy. Những giọt nước mắt ấy đã đặt dấu chấm hết cho mọi hành động chống lại thứ tình cảm

cứ ào ạt xâm chiếm tim tôi ngày đêm, bùng bùng lớn lên từng giây từng phút. Tôi đầu hàng! đầu hàng thứ tình cảm chi phối toàn bộ trí não tôi. Thứ tình cảm mà tôi e dè gọi nó là tình yêu, tôi sợ nó xiết bao. Vì tôi hồ thẹn, tôi hồ thẹn khi đối diện với tình yêu đó.. Nhưng tình yêu linh thiêng của ta ơi, cho dù cuộc tình đem lại cho ta hạnh phúc hay đớn đau, con tim dù tươi nguyên hay héo úa, cuộc đời có tình yêu vẫn đáng sống. Nếu được chọn lựa thứ tình đơn phương, tôi chọn yêu người. Được người yêu là tuyệt vời, nhưng biết yêu người còn tuyệt vời hơn. Người tình không quen ơi, có đồng ý với tôi vậy không?” .

Đêm thật khuya, Bình Minh đọc lại một lần nữa. Cô thở dài. Người ơi, sao tâm sự người giống tôi vậy, tôi với người ta có tình có yêu đó, nhưng không là tình yêu. Yêu, tôi yêu người ta. Còn tình, người ta đối với tôi đâu phải vô tình. Nhưng cái tình bất đắc dĩ dành cho một cô em gái trên trời rơi xuống, hoặc tệ hơn, thứ tình anh cho các cô gái anh vẫn cặp kè vì vụ ấy, tôi không cần. Bình Minh lại thở dài. Cuộc tình đơn phương này tôi cũng là kẻ yêu người. Người tình không quen ơi!. Cô buồn bã nhìn lên khoảng trắng trắng trên tường. Chiếc di động trên giường nhấp nháy sáng, chắc Phong. Cô chậm rãi bấm máy, tim thắt từng nhịp theo dòng chữ như nhảy múa trong mắt cô. “ Chắc em chưa ngủ cũng như anh không ngủ được. Minh ơi, anh nhớ em. Em ra ngoài một chút, đứng trước phòng cũng được. Anh muốn nhìn em, một chút thôi, anh nhớ..Minh ơi..”. Bình Minh nhắm nghiền mắt, lệ hoen mi, em cũng rất muốn thấy anh mà, Hoài Ân. Cô run rẩy mở cửa. Hoài Ân im lìm bên kia, dáng cao gầy, cô đọc. Anh đi nhanh tới bên cô. Họ nhìn nhau thật lâu. “Em khỏe chứ! ” giọng anh buồn buồn. Cô chỉ gật đầu, không thể mở miệng được, cô sẽ khóc trước mặt anh mất. Thật lâu vẫn chưa dứt khỏi mắt nhau. Giọng anh thật nhỏ “ Phong.. vẫn tốt với em chứ?”. Cô rất muốn gục vào ngực anh, khóc thật to, nói thật nhiều, nhưng cổ họng đau buốt. Cô run lên, gió lạnh quá! Anh thở dài “ em vào đi”. Bình Minh ép vào cánh cửa nhìn dáng anh bên ngoài, tủi hờn khóc.

Cứ hết giờ làm. Hoài Ân tới đây. Bar nằm trên con đường một chiều rợp bóng cây. Giữa thành phố mà lại khá yên tĩnh. Anh thích cách trang trí quán. Giống giống những quán cà phê cổ bên Anh với cổng vòm bằng gạch, cứng cáp vững chãi như pháo đài. Rượu mạnh, nhạc Country réo rắt. Từng cặp từng cặp bận bịu cho việc rất riêng tư của mình. Ở đó còn có một cô tiếp viên trẻ măng, dáng nhỏ nhắn như vừa qua tuổi con nít, nhưng biết dạ mỗi khi anh gọi Minh ơi.

Có lần Hoài Ân hỏi cô tên gì. Cô ấy cười, nụ cười thật lòng chứ không phải cái cười điêu luyện nghề nghiệp làm Hoài Ân thấy mến. “ Anh không cần biết tên em. Dĩ nhiên em không phải tên Minh. Chỉ vì nghe anh gọi nhiều lần như vậy nên.. em .. thấy thương! Em.. em nghĩ.. nghe em dạ chắc anh nhẹ lòng. Anh đừng quan tâm. Em chỉ muốn san sẻ”. Cô là người duy nhất ở đây được ngồi chung bàn với anh, vốn xưa nay chỉ uống rượu một mình, để nghiền ngẫm để suy tư, để day dứt để day nghiền, để day xéo không thương xót vào vết thương lòng ứa máu. Thì có khác gì đâu. Cô gái đó, buông mái tóc dài chấm eo ngồi cạnh. Lặng thinh. Nhẫn nại. Chờ.. Anh tự rót, tự uống, tự kể lể.. và khắc khoải gọi Minh ơi!. Lâu dần thành quen. Mọi người trong quán chẳng lạ gì cảnh một chàng trai mà nhìn bề ngoài tưởng anh ta xưa cũng không hết con gái bu quanh, ngồi uống rượu, lâu lâu lăm bắm gì đó, không cần ai nghe, không cần ai trả lời và gục xuống sau tiếng dạ buồn buồn, nghèn nghẹn như than..

Hôm nay vừa rót ly đầu tiên, một người ngồi xuống đối diện anh. Thủy Tiên! Hoài Ân sững sốt. Thủy Tiên không nhìn anh, chăm chăm vào cô gái trước mặt. Cô nhỏ lúng túng đứng lên vào trong ngay khi chạm ánh mắt vừa soi mói vừa khinh khi đó. Hoài Ân gượng gạo “ sao biết anh ở đây?” “ anh Nghi nói. Ảnh bảo thấy anh tới đây hoài mà em không tin. Nay mới rõ..” Hoài Ân đứng lên “ ước gì em cứ không tin. Thủy Tiên, ra ngoài nói chuyện. Nơi này không hợp với em” “ Vậy sao nó hợp với anh? Anh Hoài Ân, em không ngờ..” Hoài Ân cắt ngang “ chúng ta ra ngoài đi”.

“Anh gọi tắc xi cho em nhé”. Hoài Ân xuống giọng ân cần, rõ ràng muốn lảng tránh. Thủy Tiên không thôi “ anh không giải thích gì với em sao?” Anh ngó ra xa âm ừ một hồi “có gì đâu, anh.. chỉ muốn.. đỡ buồn một chút..” “...” “ xin lỗi vì đã làm em bận lòng, mai kia..”. Thủy Tiên nói mau “đừng xin lỗi, em không muốn nghe những lời kiêu cách ấy. Anh Hoài Ân, có chuyện gì phải không? Có chuyện gì mà không nói với em được. Em không là gì của anh sao?” giọng cô run rẩy, thương tổn.. “ em.. em.. không bằng.. mấy con đó sao?”. Hoài Ân khỏ sở xua tay, mặt lạnh ngắt. Thật lâu bàn tay cô lạnh giá chạm nhẹ vào tay anh, giọng lạc đi tưởng như ai nói “ anh Hoài Ân, em .. em cũng có thể.. chịu anh mà..” Cô ứa nước mắt, xấu hổ, bẽ bàng.. Hoài Ân tức thở như vừa bị ai đập vào ngực, anh nắm tay cô, mặt nhăn vì đau xót “ đừng nói thế, Thủy Tiên, đừng nói thế. Anh tôn trọng em. Nếu..

nếu ngày nào đó anh phải lấy vợ. Người anh chọn là em. Cho nên đừng so sánh mình với..” Anh nuốt khan, dừng lời. Thủy Tiên chết lặng.. Dáng vẻ đầy mệt mỏi chán chường bất lực buông xuôi này cô chưa từng thấy. Đây không phải là Hoài Ân bản lĩnh trên thương trường, uy phong trên tình trường mà cô từng biết. Anh tôn trọng em!. Anh ấy nói anh tôn trọng em chứ không phải anh yêu em. Anh ấy nói tới ngày anh lấy vợ, phải lấy vợ mà tưởng chừng nói tới ngày tận thế. Cô còn muốn nghe, muốn thấy điều gì nữa?

Trời nắng dịu, màu nắng vàng như mật làm cảnh vật như mới hơn, con người bớt vội vã hơn. Cuối mùa mưa không khí dễ chịu quá. Bình Minh rẽ vào trạm xăng. Ai đó vừa đâm vào tim cô một nhát!. Hoài Ân kia, anh ngồi trong xe chờ đồ xăng và lại .. không một mình, có một cô mắt xanh trẻ măng kề bên. Áo veste của anh vắt ngang đùi cô ấy!.

Chuyện Ba Người

- 18 -

Vậy mà.. vậy mà..mới hôm nào còn.. nói thương nói nhớ, chỉ có cô là con ngọc mới nghe lời, rơi nước mắt mà tin lời. Cố nuốt cơn giận bùng lên trong lòng cô thản nhiên gật đầu chào anh. Hoài Ân thẳng người, hình như anh quá bất ngờ, chưa biết phản ứng thế nào. Bình Minh xong trước. Chiếc Nouvo phóng như mất thăng trên đường. Vọt qua ngã tư vừa chớp đèn đỏ thật nguy hiểm, cô rẽ vào một con đường nhỏ, dừng xe, cô nhắn cho Phong “ em không tới quán mà ghé nhà anh, anh về ngay với em!”.

Bây giờ, Hoài Ân với cô cách xa như chưa từng quen nhau, anh đã đi qua đời cô. Anh không buồn xin lỗi hay giải thích. Dù biết đó chỉ là lời dối trá, nhưng cô mong anh dối trá, để cô còn có hy vọng, ít ra anh còn lưu ý tới buồn giận của mình. Đi học về ghé Phong và tối tối đọc lại thư của người không quen kia làm cô nguôi ngoai. Phong vẫn nồng nàn với tình yêu chưa thổ lộ của mình, cô biết anh chờ, cô mang ơn anh biết bao vì thái độ cảm thông đầy an ủi đó. Phong cũng nhận ra lúc này cô bị thương, tại sao anh không biết, nhưng cô buồn mà không khóc, hình như nước mắt chảy ngược vào tim rồi. Cô ngồi bên anh hằng giờ, không nói, giống hồi đó thôi. Nhưng

đôi mắt xao xuyến với tia nhìn xa xăm như tìm kiếm cái gì thì xa lạ với anh, không phải cặp mắt trong veo ngày xưa dù đang đỏ lệ. Anh bắt lực nhìn nằng chìm ngày càng sâu vào môi tình vô vọng!.

Bà Thông sững sốt khi nghe Bình Minh xin phép cho cô đưa Phong về nhà, chính thức giới thiệu anh như người yêu của mình. Bà đau buồn như vậy cô không thấy sao mà còn xát thêm muối vào lòng bà. Hoài Ân thường xuyên vắng nhà, trên bàn ăn chỉ còn bà, Bình Minh và hai người tớ trung thành. Bà biết Hoài Ân bận gì mà không ăn cơm nhà. Bà buồn khôn xiết, giá như nó còn bên Anh cho khuất mắt bà, nó giống tính ai vậy. Chính bà cũng hai lần thấy anh, mỗi lần là một cô khác kè kè, vậy mà nó cứ nói đi làm về trễ vì bận họp. Mà hình như nó chẳng có ý tránh né ai, cứ ngời ngời xuất hiện chốn đông người. Chú Năm vừa nói nhỏ với bà là con chú bắt gặp Hoài Ân đi với bồ hoài “ con Phi tới chào, bắt quả tang để sau này khỏi chối, nó tính bơ nói đây là đồng nghiệp”. Bà thông cảm với Bình Minh khi cô không gán đời mình với một người như vậy, nhưng lúc này... Bà bảo bà đồng ý cho hai đứa tìm hiểu nhưng việc Phong tới nhà chưa thích hợp. Bà thở dài. Bình Minh thương mẹ lắm, bà đã lùi một bước khi chấp nhận Phong, vậy cũng quá sức bà rồi. Cô đỡ bà nằm xuống bóp chân tỉ tê nói chuyện, cùng bà xem một băng tấu hài. Tám giờ cô lên, cô hẹn với Phong trên mạng, cho anh biết kết quả và cùng nói chuyện, cùng nhìn nhau. Cô chat với anh nhưng mắt vẫn đau đáu liếc chiếc di động, cô mong nó sáng lên biết bao! Cô không hiểu mình mong đợi điều gì!

Hoài Ân ngày càng tệ, có khi cả ngày cô không thấy anh. Sáng cô đi, anh chưa dậy, tối cô vào phòng, anh chưa về. Bà Thông khuyên không được, héo hon buồn rầu. Chủ nhật, Bình Minh đi chơi với Phong, cô bảo anh cho mình về sớm, chiều qua mẹ mệt chỉ ăn cháo. Phong muốn vào thăm bà. Bình Minh thất kinh, anh vào chắc mẹ lên tăng xông. Ông Tư mặt khẩn trương, chờ Phong đi khỏi, kéo Bình Minh qua một bên, thì thầm “ cậu trong phòng bà, bà khóc từ trưa tới giờ... chưa ai ăn gì..”. Sáu giờ rồi. Bình Minh bối rối “ làm sao bây giờ”, “ cô vào đi, thì ..cô cứ vào đi, ít ra cũng biết tình hình thế nào, bà đóng cửa tui tôi không biết trong ấy ra sao”. Bình Minh vô nhà, cửa mở, chỉ có mẹ trong phòng, chắc Hoài Ân lên rồi. Cô muốn chảy nước mắt nhìn mẹ dờ dẩn ngó lên hình ba trên tường. “Mẹ!”, cô gọi. Bà chỉ gật đầu. Cô ngồi kế bà “ ông Tư nói mẹ chưa ăn gì. Không, nếu mẹ thương con, thương anh hai, mẹ phải giữ gìn sức khỏe, lúc nào chúng con cũng yêu mẹ, cần mẹ”. Bà bật khóc “ Bình Minh ơi, mẹ chỉ muốn chết đi cho vơi lòng

nó”. Để bà khóc một lúc, Bình Minh nhẹ nhàng lau nước mắt, đỡ bà nằm xuống. Cô ra, điện cho nhà hàng gần nhà đặt món, bảo bà Tư dọn hết thức ăn cũ, bảo ông Tư lên báo cho cậu hai nửa tiếng nữa xuống ăn cơm. Cô lấy trong túi xách ra một túi nylon, món rau câu sữa này cả nhà đều thích, bỏ vô tủ lạnh, xong cô mới lên phòng thay bộ đồ nhà, không dẫn được, ngó sang kia. Phòng Hoài Ân vẫn đóng chặt, cô không thấy anh hai ngày rồi.

Bà Thông ăn cháo. Bình Minh kể bên bà, dù rất no cũng cố húp chén súp cua. Hoài Ân bên kia, làm li múc từng muỗng súp, làm li ăn hai chén mì xào, cô gọi nhiều cho cả ông bà Tư cùng ăn. Thấy Hoài Ân định đứng lên, cô cười nhẹ “ anh hai, em có mua rau câu sữa, em biết cả nhà đều thích”. Bà Thông nói để lát nữa bà ăn, Bình Minh lắc đầu “ mẹ không ăn con và anh hai đồng tuyệt thực. Ông bà Tư cũng vậy phải không?”. Hai ông bà cùng gật đầu. Bà Thông cười, tiếng cười của bà làm mọi người như trút gánh nặng ngàn cân. Ông Tư đứng dậy rót trà, mặt tươi tỉnh, lâu lắm rồi mới có một bữa ăn đầy đủ cả nhà, không vui vẻ lắm nhưng bà chủ đỡ thấy rõ. Bà Tư dọn cho mỗi người một đĩa, đủ màu đủ kiểu. Bình Minh nhỏ nhẹ “ em mời anh hai” rồi kéo phần của mình lại gần, do dự, cô no lắm rồi. Hoài Ân bỗng nói, từ đầu tới giờ, anh chưa nói gì “ em no thì thôi, đừng cố!”, rồi anh chạm nhẹ tay mẹ, cười làm lành “ giờ mẹ ăn hay chờ con qua ép?”. Mọi người cùng cười vui vẻ. Bình Minh bồi hồi, muốn nhìn cái răng khểnh của anh khó làm sao!.

Tối cô xuống thăm mẹ. Mười giờ, trước khi ngủ cô xuống thăm bà lần nữa. Bà đang khóc, thấy cô, bà chậm vội nước mắt bảo không sao, cô cứ đi ngủ. Bình Minh không nấn ná lâu, cô sợ mình cũng khóc theo bà. Cô ghé vào bếp, xem qua một lượt. Ghé qua phòng ông bà Tư, định dặn bà nấu một món ăn bổ dưỡng cho mẹ, cô hơi chậm bước khi nghe tiếng bà Tư “ bà mà gả cô ba đi rồi, chắc bà khóc hết nước mắt..”. Tiếng ông Tư nóng nảy “bà có hết nước mắt không tôi không biết, nhưng cậu hai thì chết chắc!”. Cô giật mình, phải dựa vào tường “ đêm nào cậu cũng uống như vậy, không chết sao được, hồi nãy tôi lên bảo cậu thôi đi, bà buồn rầu như thế cậu chưa vừa lòng sao, cậu xua tôi xuống đi, cậu không muốn nghe”. Bình Minh lần từng bước về phòng mình. Vậy là anh đang uống rượu. Anh đâu phải là người không biết suy nghĩ, anh làm mẹ gần chết như thế chưa đủ sao, ai mà chẳng có nỗi buồn, nỗi đau, phải giấu kín, phải chịu đựng chứ, một mình với mối tình vô vọng như cô còn cố sống được. Anh buồn chẳng? anh buồn cái gì khi bên mình cô tóc đỏ cô mắt xanh. Cô vào giường, nằm một lúc, trở mình, không

biết anh dứt chưa, mười một giờ, trở mình, không biết anh ngủ chưa, phải.. ra xem sao.

Hoài Ân ngửa người trên ghế, áo phanh ngực, tay cầm chai Hennessy, chân mang luôn giày gác ngang mặt bàn, bộ bàn ghế thấp đẹp tuyệt mà cô chọn cho anh với biết bao yêu thương buồn tủi, giờ anh kéo nó ra sân, bỏ lẫn lóc ly tách, cái đồ cái nghiêng. Anh kinh ngạc thấy cô “ông Tư bảo cô ra chứ gì?”, rồi xua “cô đi ngủ đi, tôi không nghe đâu”, “em đâu có nói gì, chỉ muốn xem anh uống rượu”. Hoài Ân đứng lên, nhếch môi “uống rượu có gì mà xem”, rồi anh cười “hay cô.. làm thử một ly”. Cô đỏ mặt, cắn nhẹ môi, chắc phải về phòng thôi, anh ấy..cô cô tôi tôi thật xa lạ. Hoài Ân tiến sát cô “Minh, ra đây làm gì?”. Bình Minh hết hồn “chỉ vì em thấy mẹ..” anh cắt ngang “tôi cũng thấy!”. Bình Minh nuốt khan, chắc phải về phòng thôi. Hoài Ân quay đi “cô lo cho mẹ, bộ tôi không lo sao?”, “à, anh lo, anh lo mà ngày thì cô này cô nọ, tối thì uống rượu hét nhè, có ai lo cho mẹ vậy không?”. Hoài Ân im lặng. Bình Minh tới sau anh, thật gần “anh hai, mẹ chỉ có mình anh. Những năm anh vắng nhà, mẹ chỉ buồn.. Chuyện cũ đã qua em không dám nhắc. Nay anh về anh lại làm bà thêm khổ. Tuổi già mẹ chỉ mong anh êm ấm gia đình, bà có cháu bé. Ước mong đó đâu phải lớn lao mà anh không làm mẹ hài lòng.” Hoài Ân quay phắt lại, cặp mắt sáng quắc dưới lọn tóc xoà xuống trán “ý cô là chỉ cần tôi cưới vợ là mẹ vui!” Bình Minh yếu ớt “không chỉ vậy, anh đừng.. uống rượu.. nhiều và.. và..” Tia nhìn dữ dội chiếu thẳng vào Bình Minh làm cô nín bật, phát run.. Anh có vẻ khoái khi thấy đối phương sợ hết vía! gật gù “hiểu rồi, cô muốn tôi bỏ bỏ bịch rượu chè chứ gì? được thôi” anh búng vào chai rượu “đây sẽ là chai rượu cuối cùng của tôi, tôi đã uống một nửa, còn một nửa ..cô uống!”. Bình Minh không vững, cô lùi lại như vừa bị một cú hích thật bạo tàn. Hoài Ân cười nhạo “không dám chứ gì, cho nên cô về ngủ đi”. Cô nuốt khan, ngó.. chai rượu, nửa chai rượu là..là mấy ly nhỉ?. Bắt được cái nhìn của cô, Hoài Ân hơi khựng, anh khoát tay “cô về đi”. Bình Minh bước đi chậm chạp, còn nghe tiếng anh bực bội “tự nhiên tới làm người ta mất hứng!”. Cô quay lại, Hoài Ân đã đưa chai rượu lên miệng, cô nói nhanh “em uống!”. Hoài Ân sừng sốt, cô lặp lại “em uống”, “đừng đùa, bấy nhiêu đây tôi còn quy hướng chi cô, thôi về đi”. Cô lại nuốt khan “nếu em .. em.. uống hết.. bấy nhiêu, anh ..có hứa sẽ..”, cô không còn sức nói tiếp. Anh cười “tôi sẽ vâng lời cô suốt đời”, “không cần thế, anh sẽ vâng lời mẹ suốt đời”. Hoài Ân cắn chặt răng, nghe hàm buông buốt, không nhìn cô, anh giờ chai. Cô cầm, ngồi xuống, khe khẽ lật một cái ly, rót đầy. Chút lương tri còn lại của Hoài Ân giục anh hành động gấp, anh ngăn cô “thôi, anh đùa đấy, em đừng uống, về

phòng đi, anh cũng đi ngủ, em bằng lòng chưa?”, “ còn mai?”, “ ờ, mai..tính sau”. Cô không nói nâng ly dốc cạn. Hoài Ân choáng váng, trừng trừng nhìn Bình Minh run run rót đầy ly, run run nốc cạn. Anh giật ly đặt mạnh xuống bàn “em muốn chết sao? anh dìu em về”. Cô lắc đầu, sờ sờ mặt, sao mặt mình dầy vậy kìa? anh nói cô muốn chết hả, đúng, cô muốn hét lên “ thà em chết còn hơn thấy anh kề cận người khác!”. Hoài Ân đỡ cô, cô đẩy ra, lại rót đầy ly, nhanh như cắt cô uống luôn rồi gục như cái cây bỗng bị chặt ngang thân. Hoài Ân thận trọng gỡ cái ly ra, anh bế người con gái anh yêu hơn cả đời anh lên tay, lặng lẽ vào phòng mình!

Bình Minh tỉnh dậy, đầu nặng như treo đá, kêu ong ong, nhưng cũng đủ để cô nhận ra cái cung điện sang trọng mà cô từng chăm chút cho người đó. Cô chết lặng, bỗng thấy mình như đông cứng không nhấc nổi tay. Cô ngủ đây, vậy người đó.. ngủ đâu? Cô nhảy xuống giường, lảo đảo muốn té, cái giường chật chội này...Cửa phòng tắm sịt mở, Hoài Ân bước ra, cởi trần, cổ đeo cái gì đó sáng sáng. Miệng cười cười nhìn cô đứng sững giữa phòng. Cô lắp bắp, cổ khô queo “ sao em ..em lại ở đây? anh.., anh ..”, cô không nói được nữa. Hoài Ân lại cười “ em dứt ba ly dầy còn về sao được, nên anh phải để em ngủ ở đây, trên giường đó, ờ...thì anh.. cũng ngủ trên đó, hơi chật, tại em mua giường nhỏ chứ đâu phải tại anh”. Hoài Ân vừa nói vừa mặc áo “ em đi rửa mặt là tỉnh ngay, sáng nay em trề mắt, anh sẽ đưa đi học”. Cô chỉ còn đủ sức thều thào “ anh, anh ...”, cô nghẹn lời, lê bước ra cửa, về phòng cô sẽ chết!. Hoài Ân kéo tay cô lại, xoay cô đối diện với mình, nhìn sâu vào mắt “ Minh, vì..chúng mình động phòng rồi mà chưa .. ngủ chung. Tối qua, anh đã ngủ bên em! thế thôi, anh chưa tán tận lương tâm để làm cái việc em không muốn”, anh đặt tay lên vai cô “ lời hứa hôm qua anh sẽ giữ”. Bình Minh rơi nước mắt, thấy gương mặt anh xoay như chong chóng, chân không vững, cô ra khỏi phòng.

Chiều Hoài Ân về, ông Tư mở cửa, tưởng ông sẽ vui mừng như mỗi khi anh về sớm, nào ngờ mặt ông trầm trọng. Ghé phòng Bà Thông, không thấy bà “mẹ tôi ra cửa hàng à?”. “ Bà trên phòng cô ba, cô ấy bệnh” ông thở dài thườn thượt. Hoài Ân cau mày “ bệnh gì?”, “ sáng này không thấy cô xuống, tôi tưởng cô nghỉ học, tới trưa cũng không thấy cô xuống, bà lên mới hay cô sốt, mặt cô đỏ bừng, lay mãi mới dậy được, bà bảo tôi mời bác sĩ. Cô không nói gì, chỉ dùng thuốc hạ sốt, cô yếu lắm đi không nổi, bà mà không đỡ kịp cô té mấy lần rồi. Thôi tôi lấy cháo giải cảm cho cô đây”. Hoài Ân muốn nói cô ấy không cần cháo giải cảm, cô ấy cần một ly chanh giải rượu, nhưng anh

biết anh mà nói ra chắc cả nhà chết giấc. “ Sao không báo cho tôi”, “ bà có bảo tôi báo cho cậu nhưng cô cứ xua tay!”. Hoài Ân lên phòng cô. Bà Thông mặt dầu dàu, thấy Hoài Ân vào thì mừng lắm “ con nói cho em con nghe lời mẹ đi bác sĩ đi, mặt đỏ thế này coi chừng bị..” Anh giơ tay trấn an “mẹ đừng lo, để con xem”. Ông Tư bưng cháo lên, nói có cô Thu ở cửa hàng tới, bà Thông và ông Tư xuống. Bình Minh đã kéo chăn che mặt từ khi thấy anh vô, giờ hơi hé ra “ anh về phòng đi, em không sao” Anh ngồi xuống cái giường đôi năm xưa “sao không báo bà Tư pha nước chanh”, “em sợ bà ấy đoán ra!”, “trời, thì nói lý do gì mà không được”, “ em sợ nói ông Tư nghe mùi rượu!”

Chuyện Ba Người

- 19 -

Trong anh ngập tràn cảm xúc, còn cao yêu thương hơn cả yêu thương. Điện thoại reo. Cô nhìn rồi với tay tắt đi. “Anh ra ngoài cho em nghe điện nhé”. Cô ngập ngừng “ em sợ tiếng em ..yếu.. anh ấy ..lo, một lát em sẽ nhắn tin”. Hoài Ân nhún vai “ sợ nhiều thứ quá vậy. Thôi, để anh làm cho em ly chanh, uống xong em khoẻ ngay”. Anh đóng sập cửa phòng mình, cởi cravat quăng lên giường, quạu quọ mở máy lạnh ở mức lạnh ngắt, anh muốn mình đóng băng luôn cho rồi. À, yêu hấn đến thế, sợ hấn nghe tiếng cô yếu, hấn lo, chà tội nghiệp cho hấn quá!. Hoài Ân xắn tay áo, mở tủ lạnh lấy quả chanh, vì hay uống rượu, anh luôn để sẵn mấy thứ bửu bối này trong phòng. Anh cắt đôi chanh “ hấn lo!”, “ hấn lo!”, anh vừa làm bầm vừa bóp kiệt miếng chanh tội nghiệp! Quơ tay kẹp cổ chai Listerine, anh đem qua phòng cô. Ông Tư lên xem cô ba ăn cháo chưa, rầu rĩ thấy tô còn nguyên, sừng sốt thấy Hoài Ân trị bệnh cho cô ba sao giống bài bản trị.. say rượu. Uống chanh, xúc miếng với thứ nước xanh xanh mà ông thấy anh dùng, mỗi khi đang uống bị bà gọi thỉnh linh, không cho cô ba đắp chăn, bảo cô ba tắm nước nóng, xoa dầu. Bây giờ ông chắc linh cảm ông không sai, hồi sáng thấy bộ dạng cô ông nghi lắm, nhưng không thể nào tin được cô ba say, giờ thì trúng béc rồi, cô ba bị cậu hai ..đổ rượu!, lúc nào ông không biết. Trời ơi, sao bà không làm đám cưới lại ngay cho hai cô cậu này, để lâu họ chỉ hành cho nhau đau khổ, vì họ yêu nhau, bộ bà không thấy sao?.

Họ ngồi đối diện nhau thật lâu mà không ai lên tiếng. Hình như người nào

cũng sợ mình vội vàng. Họ sợ chỉ một chút vội vàng sẽ đánh mất cái gì đó không bao giờ tìm lại được. Phi cầm tách cà phê. Tách thứ hai rồi. Phong khoát tay “đừng uống nữa. Nếu em chưa sẵn sàng.. nói điều gì đó. Anh đợi hôm khác. Bây giờ anh đưa em về”. Phụng Phi lắc đầu, bím tóc hết tung tăng. Phong chột buồn. Cô gái sporty vui tươi nhí nhảnh ngày trước đã lớn sau khi bừng tỉnh khỏi một giấc mơ dài.. “Em xin nghỉ việc từ ngày mai” “Ồ, em cứ nghỉ.. vài hôm. Khi nào khỏe và.. vui thì đi làm lại. Anh.. mọi người đều thấy thiếu em”. Phi cười buồn “anh biết em muốn nói gì mà. Em xin nghỉ luôn”. Phong không bắt ngờ. Khi Long kiến lửa đau khổ tâm sự là mình đã ngỏ lời và bị chí mẹn từ chối. Phong biết sẽ có ngày này. Phi cần một cái cớ để nghỉ việc. Một cái cớ tự nhiên không dính gì đến Phong. Phi tiếp tục, giọng cô đều đều “Em ngại Long.. bị ức chế nếu cứ thấy em hằng ngày. Anh ấy sẽ ngược, tốt hơn em nên nghỉ việc. Long cần cho anh hơn em”. Phong xòe tay, ngắm thật kỹ những ngón tay, anh hay làm vậy khi bức mình và muốn bùng nổ. Nổ đây! Anh đứng lên, giọng thô bạo “Phi, nghe này. Em nghỉ là vì anh, vì lỗi của anh, đừng đổ tại cậu Long. Do đó anh không chấp nhận. Em còn trẻ, gặp chuyện không vừa ý là tưởng thế giới sụp đổ. Tin anh đi, một thời gian sau, em sẽ quên cái mà em cho là tình yêu. Lúc đó, nhớ lại tâm trạng mình em sẽ cười ngạc nhiên..” Phụng Phi lắc đầu “Em thương mình! Cuộc tình không trọn thì em cũng không muốn làm nát trái tim mình, càng không muốn làm người thừa trong mắt bất cứ ai” “em là người con gái kiêu hãnh. Phi ạ”. “Nếu kiêu hãnh em không tỏ tình với anh trước. Như anh thường nói. Em thẳng thắn! thế thôi. Nếu người em yêu không yêu em, em buông.” “Phi, anh hơi.. ngán em, chắc do anh.. già hơn em nhiều nên chúng ta khác nhau quá” “câu biện hộ của anh đỡ ồm. Em bằng tuổi chị Bình Minh”. Phong nuốt một cái “sao.. sao lại nhắc Bình Minh”. Phụng cười “mấy ông đang yêu thì tối mắt cứ nghĩ tình yêu của mình bí mật lắm. Anh yêu..” “làm ơn mà, Phi” Phong cắt ngang. “Nhưng đúng chứ?”. Phong quay mặt “cô ấy là.. chị dâu em mà”. Phụng cười to “không biết anh biết không, chứ em biết chắc Bình Minh chưa là chị dâu em! Nhưng anh chưa trả lời câu em hỏi đã hai lần”. Phong thở hắt ra “anh.. không có gì để nói. Phi, nghe câu cuối đây. Em cứ đi làm, em.. em mạnh mẽ hơn em nghĩ. Mọi sự rồi sẽ qua”. Phụng Phi cúi đầu rồi vụt ngẩng lên “Phong, em không mạnh mẽ đâu, nếu tiếp tục ở bên anh, em sợ.. Nếu cuộc tình làm mình đau khổ, hãy nhận khổ đau khi còn có thể chịu đựng được. Anh Phong, em yêu anh, em không thể giấu tình yêu đó, nên em đành xa anh. Xin hiểu dùm em điều đó.”

Lại tết rồi! Hoài Ân băng khuâng. Tết trước vui vẻ làm sao. Có mẹ và một

cô em gái dỗi dỗi hờn hờn chưa thuộc về ai.. Hoài Ân quặt tay lái, rẽ vào con đường nhỏ, anh chạy chậm. Quán kia rồi, buổi chiều đã bắt đầu có khách. Hoài Ân phân vân, không hiểu mình ghé đây làm gì. Đúng lúc đó, một chiếc Majesty quen quen leo lên, anh chàng ngồi trên bước xuống. Người giữ xe chào anh ta niềm nở, lẳng xăng dắt hộ xe. Hoài Ân chăm chú, Phong đây rồi. Dáng cao nhanh nhẹn, mái tóc khá thời trang dài phủ gáy được tỉa gọn sau tai, hợp với gương mặt xương xương rắn rỏi. Sơ mi bên đỏ bên đen bỏ ngoài jeans, đôi giày cao cổ trông anh ta càng bụi bặm. Rất tự tin, anh ta thông thả giơ tay đáp lại cái chào của người phục vụ mở cửa cho mình. Bàn tay thon mảnh với những ngón dài. Bàn tay của người tài hoa, anh nhận xét. Mình vô không? Hoài Ân ngẫm nghĩ. Anh nhớ mình đã tới đây kiếm anh ta một lần, hồi đó không biết Bình Minh yêu anh ta chưa, còn bây giờ.. Nụ cười thật khó nhọc nở trên môi Hoài Ân. Bây giờ dù Phong có là thằng cha lùn bụng bự, hói đầu, hay là một thằng trắng hoa. Dù Hoài Ân có cho anh ta ném mùi Karaté thù vật, Phong cũng may mắn hơn anh ngàn lần. Anh ta có Bình Minh, báu vật của đời anh mà anh đã trót làm mất. Hoài Ân chậm chạp sang số. Bên kia đường một người say cầm chai rượu lão đảo ngả nghiêng. Tự nhiên rất thèm được say!.

Mồng hai, Phong tạm gác dáng điệu bụi bặm hằng ngày, diện một bộ veste lịch lãm tới thăm bà Thông. Trước Tết, anh đã gửi quà. Giỏ trái cây đủ loại to tướng. Một lẵng hoa lan Hoàng Thảo đẹp tuyệt cầm thật khéo kèm chai rượu Martell blue label phía bên trái, đúng một sành điệu bây giờ, gói thật mỹ thuật. Đơn giản mà thật sang trọng, tất nhiên là nặng đô.. Ai cũng hiểu, hoa trái cho bà mẹ, chai rượu là dành cho anh hai. Bà Thông tiếp chuyện, tuy không thật vui, nhưng trong thâm tâm bà hài lòng sự lựa chọn của con, bà đặc biệt hài lòng khi biết cha mẹ Phong ở Mỹ cả, Bình Minh sẽ không làm dâu. Hỏi han công việc của anh một chút, bà Thông vô cho hai đứa chuyện trò. Phong ngồi bên Bình Minh. Hôm nay không có mặt ông Tư, anh thấy dễ chịu một chút. Bình Minh có nói với anh, ông già đó quan trọng lắm, Chín mươi chín phần trăm công việc trong nhà đều qua tay ông. Sự tận tụy của vợ chồng ông làm cho ý kiến của ông được mọi người trong nhà rất coi trọng, anh liệu mà lấy lòng. Phong so vai bỏ qua. Anh chẳng hề có ý lấy lòng ông Tư. Ông ta không có cảm tình với anh, điều đó đâu có gì khó hiểu. Mỗi khi phải miễn cưỡng chào anh, ánh mắt ông thay lời tuyên án thật đanh thép “đồ phá đám!”. Cách đây năm ngày, khi Phong tới tặng quà, có Bình Minh bên cạnh, đựng ánh mắt kết án quyết liệt đó, Phong muốn hỏi thẳng ông “nếu cô ấy còn là vợ Hai của mấy người, tôi thà chết vì tương tư! Nhưng cô ấy đã thành cô Ba rồi, mấy người muốn cô ấy là cô Ba tới bao giờ

hả mấy người ích kỷ?”. Nhưng anh dần được, vì anh biết, không phải ông già này hay bà mẹ có thể giữ chân Bình Minh. Mấu chốt là ở chỗ cô không rời được Hoài Ân!. Như hôm nay, sự thiếu niềm nở của bà Thông, anh không lạ. Nhưng chính Bình Minh mới làm anh đau. Lâu lâu cô nhìn lên lầu, ánh mắt đầy thấp thỏm. Có khi mẹ nói gì cô không nghe. Bình Minh nói chuyện không đầu không đuôi, trả lời nhát gừng những câu hỏi của anh, mắt cứ nhìn lên lầu. Phong về sau khi hẹn tối sẽ tới đưa cô tới quán nhân khai trương năm mới, Vĩnh Nghi sẽ biểu diễn mở hàng “Vĩnh Nghi được lắm, hẳn khá ăn ý với anh, chỉ trừ một điều là hỏi thăm em hoài!”. Cô chỉ cười, đưa anh ra cổng. Nhìn chiếc xe hơi cuối sân, rất tự nhiên Phong hỏi “anh hai có nhà không? không thấy anh ấy xuống chơi”. Bình Minh nhột nhột “anh ..gặp anh ấy làm gì?”. Phong cầm tay cô “anh chỉ muốn chào anh hai em thôi!”. Lòng cay đắng, anh muốn bật ra “anh muốn thấy con người đã làm em ra thế này. Bình Minh ơi, hay em cũng không hiểu lòng mình”. Chưa bao giờ anh thấy cần quây như lúc này. Đúng rồi, tối nay, sau khi quán đóng cửa, sẽ rủ Vĩnh Nghi ở lại nhậu. Cùng hội cùng thuyền chắc sẽ quây tới bến!.

Hoài Ân biết Phong tới, anh không xuống vì không muốn gặp. Mai một hẳn là em rể rồi, không muốn cũng phải chạm mặt nhau. Bây giờ tránh được cứ tránh. Mà vĩnh viễn không nhìn thấy hẳn càng tốt. Anh ra sân sau, cô ấy đi với Phong rồi. Đêm mùa xuân se lạnh, gió len qua những tàn lá đen sẫm trong bóng tối. Hoài Ân tựa mình vào lan can. Nhớ!, anh nhớ người con gái đó, càng nhớ hơn khi người ta đã thuộc về người khác. Nhiều khi Hoài Ân tự hỏi, sao mình không yêu người khác cho rồi, chung quanh anh biết bao người đang hoàng xinh đẹp, nghề nghiệp vững vàng, không kém cô chút nào, lại có cảm tình với anh, anh chỉ cần ..phát tín hiệu, họ đáp ứng ngay. Nhưng anh không cảm thấy thích thú gì khi ở cạnh họ, y như anh ở cạnh mấy cô váy ngắn áo thiếu kia thôi. Trong thâm tâm, anh biết, anh và Bình Minh đã trói buộc nhau bằng quá khứ, bằng kỷ niệm và nỗi đau chôn chặt trong lòng mỗi người. Anh thở dài, hôm đó cô ấy ở đây, uống rượu. Lần nào nhớ tới Hoài Ân cũng cay mắt. Minh ơi, em tưởng anh thích đoạ đầy mình trong men rượu cay đắng đó sao?. Nhưng anh không biết làm sao cho nguôi lòng, khi tới tới đứng bên này nhìn sang phòng em đóng chặt bên kia, em trong đó, anh ngoài đây, trong khi đáng lẽ chúng ta đã nằm bên nhau say hạnh phúc lứa đôi. Em tưởng anh khoái mấy cô mắt xanh mỏ đỏ, chân dài váy ngắn đó sao, họ bước xuống xe là biến khỏi mắt anh rồi.. “Không biết ngượng!”, “không biết ngượng!”. Minh, anh không thể nào quên câu đó, tội cho anh biết chừng nào! Nó khiến anh cảm lạnh, nó xua anh tìm đến những người mà họ không bao giờ từ chối anh. Anh xấu xa hư đốn như vậy vì anh

muốn em, anh muốn em mà không được, anh ..yêu họ để tưởng là được yêu em đó thôi. Minh, điều này thì chết anh cũng không cho em biết, em cứ nghĩ anh là thằng hư đồn tận cùng đi cũng được. Anh yêu em, anh chỉ muốn nghe một tiếng gọi Hoài Ân mà em chưa bao giờ gọi. Ông trời thật cay độc với anh, giống như anh đến sau Phong hai năm, mà thật ra đã đến trước hẳn sáu năm trong cái đêm động phòng ấy.. Hoài Ân không đứng yên được. Anh bước nhanh, mười hai bước, quay ngoắc lại, mười hai bước, quay ngoắc lại, sôi sục trong lòng. “Anh yêu em, nhưng tim em, em đã dành cho người khác rồi. Còn thể xác em, anh không muốn có được bằng cách đó, nếu.. nếu đêm.. anh ôm trọn em trong tay, anh.. anh phạm tội!”. Trời!, Hoài Ân day day trán ướt lạnh mồ hôi, xua ý nghĩ hắc ám ấy ra khỏi đầu, anh vuốt mặt. Thật không dễ mà quên được tình cảnh đêm đó. Cảm lạnh hơn bóng tối chung quanh, môi anh đã chà xát lên đôi má nóng bừng bừng, ngầu ngiến trên đôi môi mềm mại còn đầm mùi rượu, và siết chặt tâm thân không còn tự chủ đến nghẹt thở. Nhưng một chút nhân tính đã ngăn không cho anh sa xuống địa ngục, khi bàn tay tội lỗi gấp gấp đặt trên ngực áo cô khựng lại. “Hoài Ân, mày sẽ là con chó nếu mày hủy hoại cô ấy, mày không đáng là con của cha mẹ mày, những người đã cưới nàng cho mày nhưng mày đã chối bỏ!”. Hoài Ân ngã ngửa ra sau, thở dốc, anh đã uống khá nhiều, tay anh vẫn không rời mặt cô, vuốt nhẹ đôi mày cong thanh tú, ngón tay miết theo đường cong mềm mại của cằm xuôi xuống chiếc cổ thon thon, lòng gờn gợn cảm xúc, anh lại ghé môi vào làn da mịn màng sau tai, hương da thịt thơm dịu dịu. “Mày sẽ chết để không phải đối diện với cô ấy, hay cô ấy sẽ chết để khỏi nhìn mặt mày..khi việc lộ ra?”. Hoài Ân nhảy xuống giường, tim muốn vọt ra khỏi ngực, anh phóng vào phòng tắm, thở hắt hắt vốc nước lên mặt, soi mình trong gương. Tiếng nói day ngiến đó vẫn không buông anh “mày học nhiều chi cho uổng vậy, mày tưởng chết là xong sao, mày còn mặt mũi nào nhìn cha mày, nhìn.. bác Kha!” Hoài Ân nhắm nghiền mắt, giật mạnh gương sen...Cô ngủ say nhưng anh trăn trở. Anh đành chỉ nằm bên nàng mà an ủi rằng đã qua một tối tân hôn. Sau này, mỗi lần nhớ lại, Hoài Ân vô vàn tạ ơn trời phật đã cứu anh. Thật lâu, Hoài Ân ngược lên vòm trời đầy sao “Minh ơi, mai kia, khi đang hạnh phúc với Phong, có khi nào nhớ tới một đêm nào đó đã nằm trong vòng tay anh, xin hãy nhỏ một giọt nước mắt tiếc nuối như anh bây giờ. Và đừng, đừng bao giờ dầy xéo tim anh bằng câu em cảm ơn anh, anh hai, đau đớn cho anh lắm!”. Anh xuống với mẹ một chút, phải tập chăm sóc bà thôi, mai một Bình Minh theo chồng, sẽ chỉ còn anh ...

Chuyện Ba Người

Vĩnh Nghi và Phong đã cưa đứt chai Whisky Grand. “ Hồi nãy tụi mình quên rủ thằng em rể tới cho vui, coi tửu lượng nó tới đâu”, “thằng em rể.. là thằng nào?”. Giọng hai chàng đã nhừ nhựa và ai cũng thành.. thằng hết rồi. “ Hí hí, thằng em rể tôi là thằng.. anh vợ ông đó, nè, ông phải kêu tôi là anh đó nghe.. không phải sao, ông là em rể của em rể tôi, chúng ta là bà con rồi..”, “ờ..bà con đời ..ông trời, dô đi”, “ dô, ông phải cảm ơn tôi đã nói tốt cho ông đó, tôi khen ông đẹp trai nè, ngon lành nè..”, “ cái đó đâu cần ông khen, thằng anh vợ..cũng thấy”, “hí hí, nhưng tôi nói thật nhé, lần đó, tôi muốn thằng em rể.. uýnh ông một trận!”, “ủa, sao vậy, ông mới nói chúng ta là bà con mà..”, “ ờ, là hồi đó, tôi nói ông chơi bời thay đào như thay áo, thằng em rể sẽ cho ông một trận bẹp gí! Hí hí, em tôi nói nó là cao thủ Karaté, ông tiêu là cái chắc. Hoài Ân thương em nó lắm!”, “ xì, anh em.. đời ông trời, dô đi !”, Vĩnh Nghi trợn mắt ú ớ, dô không nổi. Phong đặt mạnh ly “ thằng ngu!”, “ há! ông nói ai?”, “ có một thằng ngu, tôi, ông, hay.. thằng đó. Ông ngu vì người ta.. không thêm dùm ông mà ông cứ hỏi thăm người ta hoài. Tôi ngu vì tôi biết người ta yêu người khác mà tôi cứ hy vọng hoài, và thằng đó ngu vì được người ta yêu mà nó không màng”. Vĩnh Nghi riu lưởi “ông say hay sao nói gì tôi nghe không thùng..tôi với ông ..đâu có ngu! vậy ..thằng đó ngu, thằng ngu đó..là ai?”, “ ờ..” Phong nhìn Vĩnh Nghi đã gục “ tôi.. chưa gặp, nhưng chưa lúc nào tôi quên thằng đó, cái thằng nhỏ tuổi hơn tôi nhưng tôi hết lòng cầu mong được suốt đời gọi nó là anh hai!”. Phong lay Vĩnh Nghi “ ông cúp rồi hả, vậy tôi dô một mình!..” .

Phong bảo cô tới nhà “ anh muốn.. dụ dỗ em,” , tiếng anh cười trong máy “ làm ơn đừng mắng mỏ...Lạ Chúa, anh trong sáng...thì cứ tới đi, ừ, anh chờ”. Và điều anh nói làm cô không ngủ được “ Bình Minh, anh yêu em, em biết rõ phải không? Và em.. chưa yêu anh, anh cũng biết rõ. Anh chờ, anh sẵn sàng chờ em, bao lâu cũng được. Nhưng bây giờ, anh thấy chúng ta.. cưới nhau đi. Phải, như vậy tốt cho anh và cho em. Em muốn dứt khỏi Hoài Ân mà hằng ngày cứ phải thấy anh ấy, nói chuyện với anh ấy, em càng đau khổ, càng không quên được. Hoặc em hoặc Hoài Ân, phải có người kết hôn trước. Anh ta còn .. anh xin lỗi, còn ..ham vui như vậy thì còn lâu mới lấy vợ, em lay lắt thăm yêu hấn tới bao giờ!”. Cô xin anh đừng nói. “ Anh phải nói vì anh yêu em, nhìn em héo hon mòn mỏi vì hấn anh đau lắm”. Cô ứa nước mắt thương Phong “anh có thể cho em suy nghĩ thêm không. Dù sao,

Phong, em vui.. vì anh đã nói yêu em”. Bình Minh thở dài. Cái mobi im lìm bên cạnh. Lúc này Hoài Ân thật thay đổi làm mẹ mừng khôn xiết, sức khỏe khá lên rõ rệt. Sau bữa cơm chiều vui vẻ, cả nhà tụ họp xem phim, trò chuyện. Hoài Ân đem về rất nhiều phim, anh siêng nói, thêm ông bà Tư phụ họa, mẹ vui cười hơn hở. Nhưng cô thì buồn thẳm. Hình như anh xem cô là người dung thật rồi. Mỗi khi cô đặt ly nước hay đĩa trái cây trước mặt anh, cô chưa mời, anh đã cảm ơn. Cô còn xem phim hài với mẹ anh đã chúc bà ngủ ngon rồi lên. Anh không còn đợi cô cùng lên cầu thang, gheo cô “chúc cô ba ngủ ngon” ở bậc cuối, nhưng anh không cười với cô nữa mới làm cô tủi. Cũng cười đó nhưng không phải với cô, cái răng dư đó cô xem trộm mà thôi!. Và đêm đêm, cô đọc lại tin nhắn dối trá kia để xoa dịu con tim sâu muộn. Cô không dám ra ngoài, không phải vì sợ đụng Hoài Ân, mà cô sợ mình lần bước tới sân sau.. Chắc Phong nói đúng, mình phải dứt mối tình điên rồ này đi, mình phải biết thương mình. Cô thở dài, muốn đi ngủ nhưng biết chắc cũng không ngủ được, cô mở lại mail hồi chiều.

“Người tình không quen ời, hồi đó tôi có hỏi người đã yêu ai chưa, dù người không trả lời nhưng tôi vẫn mong người chưa yêu ai. Đừng yêu ai, như vậy cuộc sống người mới không bị khuấy đảo, bị lệ thuộc. Không gì làm người ta khôn đốn bằng yêu. Buổi sáng, một mình trong quán cà phê, nhìn qua tấm kính ngăn thế giới nhộn nhịp bên ngoài và không gian trầm lắng bên trong quán. Tâm hồn thấy dịu lại. Một vóc dáng yêu kiều thoáng qua, giống người đó quá, tim lập tức nhói buốt trong lồng ngực. Trái tim không thuộc về tôi lâu rồi, từ khi yêu, tôi không còn điều khiển được nó. Mọi hoạt động của cái khối cơ nhằng nhịt mạch máu thần kinh ấy, lại tùy thuộc vào con người nhỏ xíu đang lảng lảng ẩn náu trong đó. Nhiều khuya không tài nào ngủ được hay bất chợt thức giấc giữa đêm trường, trong cô tịch của bóng đêm, tôi năn nỉ, tôi van vãn “tim ta ời, đừng nhưng nhớ nữa, thôi đừng đau khổ nữa, và xin đừng rỉ máu nữa..” Nó chẳng bao giờ vâng lời!. Nhưng khi người đó vui, nó tươi đỏ. Người đó cười, nó bùng bùng. Người đó rạn rở, nó rợn rợn. Và người đó buồn, nó héo úa!. Vậy con tim rạn vỡ đó, nó còn là của tôi nữa không?. Nhớ thẳm, khổ lắm. Yêu thẳm, đau lắm... Người tình không quen ời..”.

Người đó như thế nào mà yêu dữ dằn vậy không biết. Ước gì cô được ai yêu như thế!. Nhưng có một người trước mặt cô, được cô yêu cũng dữ dằn vậy mà người ta đâu thềm biết, chỉ vì người ta không cần tình yêu đó. Một cuộc tình có thể là lẽ sống của người này nhưng cũng có khi chỉ là số không đối

với người kia. Suy cho cùng, tình đơn phương đừng nên thổ lộ, chỉ làm con tim thêm nát như. Vốn dĩ nó đã bị thương, vậy hãy nương nhẹ nó một chút, để nó yên, hãy để nó yên..

Bình Minh ưa uống trà, một trong những sở thích bà già của cô. Cô nói Phong không thích trà vì anh không cảm được cái thanh tao trong từng công đoạn, từ lúc đun nước sôi tới khi bung trà thưởng thức và vì anh thiếu vật dụng cần thiết. Cô tặng anh một bộ đồ uống trà thật xinh, bằng đất nung đựng trong khay gỗ màu đen. “Em sẽ luyện cho anh thích uống trà”, cô tuyên bố vậy. Món quà nhỏ được Phong quý như vàng!. Rồi sáng chủ nhật đó, ăn sáng xong họ về nhà. Trong gian bếp nhỏ, Phong ngắm cô cẩn thận đun nước sôi, khẽ khàng tráng ấm chén, tỉ mỉ múc từng muỗng trà sen bằng cái thìa con con, thỉnh thoảng xem lại nước sôi tới đâu. Phong nhớ hình như Nguyễn Tuấn có viết nước pha trà phải ở trạng thái sôi mất cua mất cáo gì đó pha mới ngon, chắc cô nhỏ đang chờ. Tới rồi, nhìn bộ mặt trịnh trọng chế nước vô ấm của.. bà già trẻ con ấy, anh yêu không tả. Định tới gần cô một chút, cô đã quay sang “anh bê hộ em!”. Phong định nói “anh muốn bê em chứ không muốn bê khay trà!” mà không dám. đành nghe lời. Cô đi trước, chỉ anh để khay ngay ngắn lên chiếc bàn thấp. Cô khoan thai ngồi xuống, ra hiệu cho anh ngồi kế bên đối ẩm. Trời!, chưa uống mà anh thấy .. phê rồi!. Cô nhấp từng ngụm, nhìn anh qua vành chén, mắt nheo lại mỉm cười. Phong không thể diễn tả hạnh phúc vô cùng anh cảm nhận được. Đợi Phong uống xong, buông tiếng “khàà..” khoan khoái, cô mới hỏi “thích không?”. Tất nhiên cô hỏi vụ uống trà, nhưng đầu Phong vốn đen tối nãy giờ, anh thấy người bừng bừng.. Anh vội gạt đầu rồi quay mặt đi để cô khỏi thấy cặp mắt quái đản của anh, cô thất kinh mất! Sau này, cứ tối tối, anh lại trịnh trọng pha chế, khoan khoái thưởng thức, riết rồi ghiền. Vắng trà một đêm, anh còn cào nhớt, dĩ nhiên là nhớ..bà già trẻ con ấy!. Nhiều lần anh định mua tặng cô bộ đồ trà màu xanh ngọc thật đẹp, mà anh rất ung ngay khi thấy nó trong cửa hàng bán đồ sứ. Suy nghĩ mãi, anh thôi. Vì anh lo xa!. Lo không thừa đâu!. Anh em chung nhà, lỡ cô ấy mời anh hai uống trà, lỡ cô ấy hỏi cái câu cảm dỗ ấy với thằng anh hai ham vui kia thì chết anh !! .

Hôm nay, Phong uống trà lâu hơn mọi ngày, ba má anh vừa gửi thư về, giục anh thu xếp qua thăm ông bà. Hồi ba má mới sang Mỹ định cư, năm nào anh cũng cùng Tuyền sang thăm, vợ chồng cần đấng vậy mà qua Mỹ, Tuyền dễ thương hẳn ra. Ba má hay trách anh không biết chịu vợ nên mới lục đục hoài. Thật tình cả Phong và Tuyền đều biết, dù Phong có chịu vợ mấy đi nữa

và dù Tuyền có dễ thương mấy đi nữa, tình yêu cũng không sống lại, nó chết vì cả hai chưa bao giờ yêu nhau. Đến khi Phong dứt khoát không làm thủ tục sang Mỹ định cư, mâu thuẫn mới gay gắt hơn, Tuyền rất muốn đi, qua đó rồi ly dị. Phong không thích, muốn ly thì ly ở đây, anh không ưa dây dưa như vậy. Tuyền khóc lóc bảo anh là đồ thù vặt, hồi đó cô ngu dại mới yêu anh. Hai năm nay, bận yêu Bình Minh, anh không qua thăm ba má, xa cô hai ba tháng anh không chịu được. Từ lúc đọc thư tới giờ, anh mơ hồ nghĩ tới một ý định, anh nghiền ngẫm mọi lý lẽ, chắc.. được, nhưng đừng vội, phải chờ, chờ một cơ hội. Phong thở dài, không biết cơ hội nào, bao giờ nó mới tới!..

Bà Thông gọi Bình Minh và Hoài Ân vào phòng sau bữa cơm chiều, lâu rồi hai người không cùng vào phòng mẹ. Bà đưa cái thiệp cưới “Phụng Phi lấy chồng. Chú Năm mời mẹ và hai con, mẹ....nghĩ..”. Hoài Ân ngắt lời “chúng con sẽ dự”, anh nhìn Bình Minh thăm dò, thấy cô làm thinh, anh nói “chúng con sẽ dự, mẹ không cần giải thích gì với chú”. Ra ngoài rồi, cô muốn nói một điều mà không biết nên nói không, cô tránh ánh mắt dò hỏi của anh, về phòng. Một lát sau, di động sáng lên, Hoài Ân nhắn “nếu em thấy không tiện cho Phong, anh sẽ nói với mẹ, em không bắt buộc phải đi với anh”. Cô vừa buồn vừa giận. Phong! Phong! anh cứ nhắc Phong hoài làm gì? Người ta có được mời đâu, chắc chắn thế. Biết tin Phi nghỉ việc, cô có hỏi. Phi nhún vai giải thích “sửa soạn lấy chồng. Không phải bốc đồng đâu. Lẽ ra em nhận lời cầu hôn của anh ấy lâu rồi nếu..em không đi làm!” Bấy nhiêu đủ hiểu tâm sự cô em này rồi.

Chuyện Ba Người

- 21 -

Cô tư lự. À, hồi đó mỗi lần muốn gặp cô, anh nhắn câu gì thấy ghét lắm, cô bầm “anh ra ngoài, em muốn ..thấy anh, anh không ra, em không đi!”. Cô hủ dạ ngồi chờ. Lát sau, anh không nhắn nữa mà giọng nói khề khàng buồn buồn làm cô ứa nước mắt “anh đợi em ở sân sau”.

Buổi tối cô và anh ở đây hình như không có thật, nó chỉ là một giấc mơ, giấc mơ đã xa thật xa rồi. Mùa này chưa có hoàng lan. Cây bò cạp vàng lút litiu những chùm hoa. Không gian đượm một mùi thơm nồng nồng. Hoài Ân hơi gầy, Bình Minh cũng hơi gầy, nhưng đôi mắt sâu thẳm man mác buồn đó làm Hoài Ân xao lòng, em sao vậy, có người yêu bên mình mà buồn vậy

sao? “ Em khỏe chứ? ”, cô gật, “ em hơi gầy đấy”, cô gật, “ muốn nói gì phải không?”, cô lại gật. Hoài Ân cười. Nụ cười đó đối với Bình Minh quý như nước cam lồ làm cô tươi tỉnh lên. “ Sao cứ gật đầu vậy? anh không nói nữa, tới phiên em nói anh gật”, “ sợ em nói xong anh gật không nổi”, “thì cứ nói đi”. Cô nói mình không đi chung xe với anh. Nếu anh ngại họ hàng thắc mắc, muốn đi chung, anh phải đi xe cô, chăm hết!. Hoài Ân nhìn cô chăm chú, ánh mắt thật kỳ lạ, vừa ngạc nhiên vừa dò hỏi vừa đau đầu vừa..bất cần. Tiếng anh lạnh tanh “ em không muốn ngồi trong cái xe mà anh chở gái chứ gì?”. Cô tái mặt nhìn chỗ khác, chữ anh dùng mới gồm làm sao!. Anh kéo cô quay lại, mắt anh xoáy vào mắt cô “anh nắm được ý em rồi, dù sao cũng cảm ơn em đã nói ra, em muốn ..uống chút gì không?”, anh nói thêm “ anh muốn nói trà hay cà phê ”. Anh cười, chắc nhớ tới hôm nào đã mời cô.. làm một ly. Cô cũng nhớ, vội lắc đầu về phòng, mặt nóng bừng nhớ lại sau khi.. làm ba ly, cô đã ngủ tít trong vòng tay người ta cả đêm!.

Vừa vô cổng, Bình Minh thấy một chiếc Camry màu trắng thật sang, chiếc xe cũ khiêm nhường nép sát sân sau. “ Cậu hai mới mua hồi trưa” ông Tư hoan hỉ báo cáo. Bà Thông ngồi trên salon cũng hoan hỉ hỏi cô có muốn đổi xe mới không. Cô nói “ xe mẹ mới mua cho con hồi tốt nghiệp, còn mới lắm, đổi làm gì. Nhưng mẹ thương anh hai hơn con rồi”, “ tiền anh hai con đó, mẹ không cho nó đồng nào đâu”. Bình Minh lên lầu, di động rung, cô nghe. “Em thấy xe đẹp không?”. Hoài Ân gọi từ trước phòng mình. “ Dạ.. gần đẹp!” “ gần đẹp! nói hay lắm, em thích màu đó chứ?”, “ em thích đầu quan trọng bằng anh thích!”, “ anh đang vui đây, đừng hòng chọc được anh giận. Ngày mốt có bảng số, anh mời mẹ và em đi rửa xe”. Hoài Ân cứ vừa nói vừa đi lại gần cô, tới khi anh mời, anh đã đứng trước mặt cô, tắt máy, mắt dò hỏi. Cô đắn đo, ngập ngừng “ em xin lỗi hôm đó .. nói năng không suy nghĩ. Anh chờ ai là quyền của anh, anh .. anh..làm thế này em rất áy náy.. ” “ Minh!”. Tiếng gọi khê của anh làm cô rùng mình, âm trầm trầm đầy khắc khoải. Cô ngỡ ngàng, cái giọng thiết tha đó.. Cô trân tỉnh ngay. Đã.. yếu lòng vì lời đường mật của anh ta một lần rồi, lúc nửa đêm, bây giờ lại yếu nữa sao?. Cô cười nhẹ “ cảm ơn anh đã mời, em và mẹ sẽ đi”.

Bình Minh mặc bộ váy màu mơ nhạt bằng lụa Hà đông phối với voan mỏng, có những đăng ten rất xinh trên ngực, voan mềm mỏng ôm lấy thân hình thanh tú, cô trang điểm nhẹ như mọi khi, trông cô đẹp đẽ, trắng trong như tia nắng sớm. Hoài Ân lần đầu tiên mặc bộ veste cô tặng. Họ nhận ra tặng phẩm của mình trên thân thể người yêu, nghe say say một cảm giác dịu êm âu

yếm. Nhìn cô cậu đẹp đôi như vậy, ông Tư tiếc đứt ruột. Sao họ không lấy nhau nhỉ? Cậu Phong phá đám kia, không thể nào bằng cậu hai của ông được. Ông đã khẳng định nhiều lần với vợ, nhưng vợ ông nói cô ba khôn khi không lấy cậu hai. Bà đọc thơ “ chồng đẹp là chồng người ta, chồng xấu .. như ma mới là của mình”. Ông Tư bức lắm, vậy ai lấy cậu hai đẹp trai của ông? Bà cười bí hiểm “ cái đó ông phải hỏi cô ba!”.

Hoài Ân đang ở tâm trạng phấn chấn thoải mái, Bình Minh tươi tắn ngồi bên anh. Bà Thông tế nhị đi sớm từ trước. Anh lái chậm, lâu lâu ngắm cô gái anh yêu hết mức kể bên. Hình như cô cảm nhận được. Cô không nhìn anh, nhưng cúi mặt, hàng mi dài rung rung hất bóng xuống đôi má đỏ bừng. Hoài Ân muốn tắt thở từng hồi. Lát sau, anh hỏi nhỏ “ anh.. được phép uống một chút tối nay không?”. Bình Minh chớp mắt nhe nhẹ “ nếu em không cho thì sao?”. Hoài Ân cười “chắc em không nỡ làm thế!, nhưng nếu em muốn vậy, anh cũng chịu!”. Bình Minh then thùng, cô thấy mình sẽ không đủ tỉnh táo nếu cứ nhìn anh, nghe anh tán tỉnh, bèn làm mặt nghiêm trang, ngó ra ngoài. Hoài Ân nhìn cô một chút rồi cười nhẹ. À, biết rồi, khổ quá!! Cô liếc anh một cái, làm nghiêm hơn nữa! Hoài Ân cầm tay cô, âu yếm “ anh sẽ uống một chút cho đúng lễ, nhưng anh muốn em cùng uống với anh!”.

Đám cưới thật to, vui vẻ, tưng bừng, do bạn bè cô dâu chú rể đều chịu quây. Trừ cô dâu chú rể đương nhiên là tâm điểm mọi chú ý, Hoài Ân và Bình Minh nổi bật ngay từ lúc bước vào. Một cặp đẹp đôi không chê vào đâu được. Mấy đứa em họ xa gần vẫn rí rả truyền tai nhau tin Hoài Ân bồ nhí ..rải đều, nay thấy anh nâng niu chăm bẵm vợ như thế đều té ngửa. Mà không quần lấy vợ sao được khi Bình Minh đẹp quá. Cô nổi bật bằng sự giản dị tươi tắn. Cái hạnh phúc mà Hoài Ân đem tới làm cô sung sướng, nét mặt ngời ngời rạng rỡ. Hoài Ân say vợ ra mặt, anh uống rất ít, trừ lúc cụng ly với đôi vợ chồng mới, anh uống chưa hết một ly con, trong đó có mời vợ một ngụm, tình tứ hết chỗ nói. Bà Thông nở nang từng khúc ruột. Chú Năm tới trước mặt Hoài Ân “ cháu đích tôn nhà ta đây, bao giờ thì cho mẹ cháu có cháu bé, nhanh lên chứ. Chú mà có cháu bồng trước mẹ cháu, chú phạt hai vợ chồng cháu đó”. Ông tỉnh bơ quay sang Bình Minh “ vợ chồng cháu nên đi hưởng tuần trăng mật lại đi, phải đi chơi đây đó chứ. Cạn với chú một ly!”. Bình Minh ngó Hoài Ân, e dè tiếp ly rượu. Hoài Ân cười “ cháu uống dùm vợ cháu”. Bình Minh nhấp môi rồi đưa cho Hoài Ân. Anh kề miệng vào đúng chỗ cô vừa nhấp, uống cạn ly, làm bọn trẻ vỗ tay rào rào “ anh Ân lãng mạn hết ý!”. Hoài Ân nhìn Bình Minh đang e then cúi mặt, mắt đầy yêu

thương. Bà Thông muốn chảy nước mắt, bà quyết rồi, bà sẽ..không cho Phong tới nhà nữa!.

Sàn nhảy nhanh chóng được dọn sạch trơn. Cô dâu chú rể mở màn, rồi lần lượt từng cặp tiến ra. Hoài Ân đã ra ngoài, chú Năm muốn giới thiệu anh với ai đó. Một anh chàng đầu xù tới mời Bình Minh, cô từ chối khiến anh ta chung hững. Rồi một chàng nữa cũng bị từ chối. Phi đã thay bộ váy khác thật xinh, tới gần “ bộ sợ anh Hoài Ân ghen hả?”, cô lắc đầu. Hơi rượu làm má hây hây đỏ, mắt long lanh sáng, cô rực rỡ dưới ánh đèn. Nên một chàng lịch sự nữa đưa tay mời rất kiêu cách. Bình Minh lại lắc đầu. Phụng Phi ra kéo Hoài Ân vô. Anh đã cởi áo veste, nới cravat một chút, vẻ trẻ trung đầy tự tin. Anh lại gần cô, ân cần “ mấy điệu này nhẹ nhàng mà, nhảy với anh nhé!”. Bình Minh cắn môi, ngập ngừng “ em muốn về!”, “em mệt hả?”, “ không, nhưng em.. thôi em ra chỗ mẹ!”. Hoài Ân cầm tay cô, dịu dàng “ mẹ ngoài đó với mấy bà già, ra làm gì, ở đây với anh đi, nhảy một điệu thôi cũng được”. Bình Minh đỏ gay, chiếc gáy trắng trẻo cũng ửng đỏ, cô nói rất nhỏ “em ..không biết nhảy!”. Hoài Ân nghe như tim đập trật một nhịp. Em không biết nhảy, không biết nhảy.. Anh chỉ muốn ôm lấy cô mà trút hết yêu thương. Bình Minh càng e lệ trước tia nhìn mê đắm ấy, cắn môi “ về đi anh”. Hoài Ân nuốt khan. Về đi anh. Minh, anh muốn về lắm, nếu về đó, anh và em.. chung phòng, anh về ngay. Điện thoại của Bình Minh reo. Cô bấm máy và lúng túng xin phép ra ngoài một chút. Hoài Ân bỗng như rơi vào thùng nước lạnh. Hụt hẫng, bẽ bàng. Trên đời này, còn có một thằng tên Phong. Nó xen vào giữa anh và cô ấy, và cô ấy yêu nó. Thế đấy, niềm vui của anh nãy giờ thật giả tạo. Mai, không, ngay khi về tới nhà, lên hết cầu thang, cô rẽ trái, anh rẽ phải. Hai người hai thế giới. Cô ấy và Phong một bên. Anh một bên với mấy đứa con gái mà cô ấy không thèm ngồi chung xe. Chưa bao giờ Hoài Ân thấy bị xúc phạm đến như vậy. Con quỷ ghen tuông đã tùm gáy anh. Hoài Ân tới bàn định rót một ly, ngần ngừ mãi, anh thôi. Bình Minh đã vô, không biết thằng kia nói gì mà mặt cô tươi tỉnh thấy rõ!. Cô lại gần anh “ mình về chưa?” Anh cười gằn, quay mặt “ Phong.. để em.. không biết nhiều điều quá đấy!”. Bình Minh sững sốt. Có phải đây là Hoài Ân đầy yêu thương âu yếm làm cô sung sướng suốt tối nay không? Gương mặt sa sầm của Hoài Ân làm cô chết điếng. “Hắn..”. Cô khò khan “ đừng đụng tới anh ấy!”. Hoài Ân quay phắt lại. Cô chạm khẽ vào tay áo anh, giọng run run “ anh muốn nghỉ gì cũng được, nhưng đây là đám cưới của em anh, xin đừng làm ồn!”. Hoài Ân cau mày “ thì về!”. Hai người chào người lớn, chúc mừng đôi vợ chồng mới lần nữa. “ Vợ cháu mệt”, anh giải thích với Chú Năm khi lấy áo veste rồi ra xe. Bận đi tình tứ làm sao, khi về nặng nề khó chịu đến vậy.

Bình Minh buồn rĩ. Cô quá ngỡ ngàng, không biết tại sao Hoài Ân tức tối. Cô không biết nhảy thì có gì mà anh giận điên như vậy. Lại còn lôi Phong vào. Phong thì dính gì vào việc nhảy nhót này. Cô nhớ lần đó, sau khi tiễn cô ra quán, Phong vẫn chưa muốn rời cô, anh mời cô đi khiêu vũ. Cô bảo mình không biết nhảy. Phong rất thông cảm “anh hiểu nên anh càng thương em”. Anh ấy đâu có sung mặt như anh, Hoài Ân, trong khi chính anh, mới là nguyên nhân làm em không biết nhảy. Cô quá tủi, nếu cô chịu vui chơi như bất kỳ một cô gái vô tư nào, chứ không phải giữ ý giữ tứ như một cô gái có chồng, chắc cô cũng biết ôm người con trai khác, đụng chạm thân thể để nhảy!.

Chuyện Ba Người

- 22 -

Nếu hồi đó, cô học nhảy thay vì đứng bên mẹ chồng học nấu ăn làm bánh, để sau này hầu hạ anh cho tròn đạo vợ hiền! Cô tức muốn chảy nước mắt. Bên kia, Hoài Ân im lặng, ánh mắt không dụi đi chút nào, không nhìn cô một lần. À, lúc nào anh vui, anh tán này tán nọ, cô cứ bị lừa vui theo, lúc nào anh quạu, anh không màng tới cô, mặc cô tủi hổ, đáng đời cô lắm!. Và như để chọc tức thêm, cái di động cất trong ví lại véo von ngân nga. Cặp mắt Hoài Ân nẩy lửa nhìn chiếc ví nhỏ màu trắng bạc lóng lánh trên đùi cô. Hai ngón tay cô run run thò vào ví tắt máy. Cô nhìn ra ngoài, giấu dòng lệ tràn ướt má, tay lảng lảng chùi đi. Hoài Ân đau không chịu được, kéo cô dựa vào mình “anh xin lỗi vì..”, anh im bặt. Bình Minh nhẹ tránh xa anh “đừng xin lỗi, anh không có lỗi gì cả, xin cho em yên”. Hoài Ân tái mặt. Anh nhún ga, xe vọt tới thật nguy hiểm. Nếu anh và cô chết ngay, không chừng còn bớt đau đớn hơn nỗi đau mà cả hai gây cho nhau.

Sắp tới được nghỉ bốn ngày lễ. Chú Năm bảo bà Thông cùng tụi nhỏ đi chơi xa để có dịp gần gũi. Bà bảo có gợi ý rồi mà tụi nó không đi, nghỉ ở nhà thoải mái hơn. Chú nói tụi nhỏ không đi thì bọn già mình đi. Hội người cao tuổi tổ chức đi chơi xa một chuyến, để lũ trẻ ở nhà một mình cũng là cách rất hay ho để tình yêu bùng nổ!. Bà Thông đồng ý ngay, dù bà biết chẳng có hy vọng gì. Hôm đám cưới, tụi nó đóng kịch làm mọi người mắc lừa, ngay bà biết rõ tình hình mà còn mắc lừa. Vì sau đó đầu vào đấy, y như cũ, hai đứa như hai người dung chung nhà, vậy thôi. Bà hết cách rồi. Duyên nợ trời định

thật, bà không thể làm gì được.

Bà Thông đi rồi. Ông bà Tư cũng nghỉ lễ luôn rồi. Trong nhà chỉ còn hai người dung khác họ mà trong lòng nhớ thương ấy. Họ nhớ thương ai chỉ có họ mới biết mà thôi. Còn người này có nhớ thương người kia không thì.. trời biết. Mỗi người đóng chặt cửa phòng mình. Ăn uống tự giải quyết, đồ ăn đầy tủ lạnh. Mà lạ là họ chẳng đi chơi đâu, cứ như là họ đang ..canh me nhau vậy. Hai ngày trôi qua, họ kiên trì canh nhau. Tới ngày thứ ba, Hoài Ân thôi kèn đình chiến trước. Anh gọi cho cô, mời cô đi ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều, tối tính tiếp. Cô hỏi xen giữa ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều là gì. Anh cười to trong máy “ cứ thoải mái lái xe đi chơi, đừng đâu ghé đó”. Cô hình dung nụ cười duyên thật duyên của anh. Cô nói sẽ suy nghĩ, gọi lại sau. Tình hình này chắc lại bị Thủy Tiên giận rồi. Mẹ nhận xét lâu nay ít thấy anh chở Thủy Tiên tới chơi. Anh nói công việc bệnh viện dồn dập làm cô ấy mệt, sinh cái giận. Gặp nhau nói hai ba câu là cô giận nên.. không gặp là tốt nhất. Biết tông đi rồi! Chắc cặp kè vui vẻ với mấy em, tung tăng tình tứ với mấy cô nửa bạn nửa bồ bị chị ấy bắt gặp chứ gì? Cho đáng đời. Lắm mối tối nằm không! Giờ buồn mới nhớ tới cô đây. Phong đi Nha Trang rồi. Công trình ngoài đó đang cần anh. Sau nhiều lần thoái thác, anh mới thu xếp đi. “ Anh không yên lòng chút nào khi rời em. Bình Minh, hứa với anh là sẽ thận trọng. Khi về anh sẽ bàn với em một chuyện thật quan trọng. Nhưng trước hết hứa với anh, em sẽ thận trọng..”. Cô hiểu anh muốn nói gì, hiểu luôn ánh mắt si mê cứ vương vít trên mặt. Cô không nói. Phong cũng không nói. Nhưng nhìn gương mặt hơi quay đi, chìa.. đôi má đỏ nóng bừng trước mặt anh, đôi mi rung nhẹ, anh hiểu.. Cái hôn được anh trân trọng đặt lên má. Nhớ lại cô thấy thương Phong vô cùng !. Thật tình, Bình Minh chẳng lo gì khi ở nhà một mình với anh hai. Hoài Ân không phải hạng người như thế, cô biết chắc. Có tiếng gõ nhẹ, cô hé cửa. Hoài Ân sáng sủa với sơ mi ngắn tay màu kem khoát ngoài, áo thun bên trong xanh lam nhạt với dòng chữ Nothing at all màu đen, quần kaki cùng bộ với sơ mi, giày Dr Martens da bò. Tựa vào lan can, anh cười “ đi chơi chút xíu mà suy nghĩ nhiều vậy sao? coi chừng mau già đấy!”. Cô bĩu môi “ đi cũng được, với một điều kiện. Khi nào em muốn về, anh phải đưa em về, không được kiếm cớ từ chối mà cũng không được hỏi lý do”. Hoài Ân muốn..cắn cái miệng đánh đá đó hết sức “ được thôi, anh chờ”. Cô nhanh chóng thay đồ, cũng trang phục hơi giống Hoài Ân. Khác chẳng là áo thun bên trong màu vàng kim, có trang trí một dòng chữ Hàn dọc chiều dài áo màu đen óng ánh. Chiến lợi phẩm của lần biểu diễn thời trang. Ánh mắt tán thưởng của anh làm cô vui “ đẹp lắm!”. “ Khen em hay khen bộ đồ?”. Hoài Ân nịnh liền “ bộ đồ bình thường, được

em mặc nó mới đẹp đó chứ” anh vừa nói vừa khoát vai cô, bị cô đẩy ra liền cười ngất “trẻ con!”.

Hai ngày đi chơi rong như vậy. Cô biết thêm được một điều, Hoài Ân rất rành mấy chôn ăn chơi. Ngay lòng thành phố này, có một câu lạc bộ vui chơi như vậy mà cô không biết, không làm sao biết được. Vào đó có thể tốn một ngày và một tháng lương. “Em vui không?”, “vui lắm, nhưng.. Lạy Chúa, tốn kém quá!”. Hoài Ân thoải mái “sắp tốt nghiệp rồi phải không? Hướng tới của em là gì?” Bình Minh dè dặt “em cũng chưa biết nữa. Trước mắt thi tốt kỳ thi tốt nghiệp đã. Thứ hạng cao xin việc cũng dễ” “về công ty anh đi. Ừ, văn phòng đại diện sắp đẹp. Phải lên công ty thôi. Vào làm thư ký riêng kiêm trợ lý hết sức đặc biệt cho anh”. Bình Minh dài giọng “em không biết làm cái chức hay ho đó” “ấy, không biết anh dạy..” “..” “hay thích làm sếp anh sẵn lòng nhường..” “Lạy Chúa, em không dám”. Lúc này cô hay nói theo Phong, cứ lạy Chúa lạy Chúa. Hai ngày nay cô nói không biết mấy lần rồi. Hoài Ân cau mày “anh bạn con chiên của em truyền cho em đó hả?”. Bình Minh biết Hoài Ân sắp kiếm chuyện, cô vội vàng “em muốn về”. Hoài Ân muốn kiếm chuyện thật, anh gạt cần số, nhấn ga, xe vọt như tên bay. Bình Minh hoảng hồn “anh làm sao vậy, xin cho em về”, Hoài Ân im lặng, anh biết mình vô lý, nhưng anh muốn dọa cô một phen, cứ đụng đến thằng đó là cô lảng tránh, bênh nó, bảo anh không tức sao được. Bỗng anh thắng người, chân đạp lút thắng, tránh một xe máy vút qua giao lộ, chỉ một chút nữa thôi thì ... Bình Minh xanh mặt, cổ bình tĩnh, giọng mềm mỏng hơi run run “em không đòi về nữa, xin anh lái chậm chậm”. Xe máy lạnh nhưng trán cô rịn mồ hôi. Hoài Ân mềm lòng, nhả bớt ga. Bình Minh lấy trong ví chiếc khăn tay “anh lau mặt đi”. Hoài Ân làm thinh. Cô rút rề để khăn trên đùi anh, chưa kịp rút tay về, tay anh đã đè lên “em yêu Phong lắm hả?”.

Cô cứng người, sừng sờ. Hoài Ân thở dài “anh cầu mong em hạnh phúc. Minh, anh chỉ mong em hạnh phúc!” Bình Minh lặng một chút. Hoài Ân, hạnh phúc của em ở gần đây, ngay sát em đây, chứ không phải đang ở ngoài xa bốn trăm cây số. Mắt mờ đi, cô nhìn một ngón của bàn tay hờ hững trên vô lăng. Hồi xưa cô có đeo cho anh một cái nhẫn. Xúc động, lo lắng khiến cô run rẩy không đủ sức lồng vào hết ngón đó. Anh tự kéo vô và sau này, anh tự cởi ra. Cô nhìn đôi mày thẳng hơi xéch cau cau thân thương. Nhìn bàn tay đang ôm gọn tay cô. Anh ghen!. Cô xúc động, tim đập mau, anh ghen chẳng? Cô le lói hy vọng là anh ghen!. Liếc trộm khuôn mặt nghiêng

ngiêng của anh. Tóc phía sau tĩa mỏng ôm vào gáy. Chiếc gáy rất đáng yêu mà cô hằng ao ước được một lần sờ nhẹ nhẹ. Giống như ngày xưa anh đã chạm nhẹ nhẹ lên cổ con bé nhà quê dại khờ, vợ anh!. Cô chỉ là vợ anh ngần ngừ lúc đó thôi. Hoài Ân ơi, tui cho em biết chừng nào!. Cô nhìn lại gương mặt đẹp trai của anh, lòng chan chứa yêu thương. Anh ghen!. Ghen làm gì, anh Hoài Ân. Tình yêu em dành cho anh sờ sờ trước mắt, anh không thấy, anh ghen chi với người mà em chắc anh cũng chưa biết mặt người ta. Lấy hết can đảm nhưng giọng vẫn lạc đi, nhỏ như tiếng thở “ anh có yêu ai chưa, anh hai?”. Đôi mày ấy càng cau lại, không nhìn cô, giọng anh lạnh tanh “ yêu làm gì, thứ tình cảm đoạ đày ấy!”. Rồi tay anh, ôm trọn tay cô, luôn cả chiếc khăn trải lại vị trí cũ, bên đùi cô. Bình Minh lịm người, không còn sức để buồn nữa, không còn sức để rơi dù chỉ một giọt lệ, câu trả lời quá rõ. Hoài Ân, Hoài Ân ơi, mọi tình si khôn khổ này em sẽ quên vĩnh viễn!.

Chuyện Ba Người

- 23 -

Phong đang đợi Bình Minh ở nhà, đi học về cô sẽ ghé. Xa cô gần hai mươi ngày thật cực hình cho anh. Cứ tối tối anh gọi cho cô, kể thương kể nhớ. Đêm đêm nằm trên giường trở mình bức rức, tắc lưỡi thở dài thề thốt sẽ không khi nào dại dột đi xa cô lần nữa, Thật giống thằng học sinh vỡ lòng lớp học yêu đương. Anh cũng lạ cho mình, quá ba mươi rồi, một đời vợ rồi, nhọc nhằn năm năm trong cuộc hôn nhân bế tắc rồi, qua bao nhiêu mối tình tạm bợ rồi, mà anh lại có thể si tình đến thế được. Bây giờ mà hỏi anh Bình Minh hơn các cô khác chỗ nào, Phong cũng không trả lời được. Cô đẹp chẳng? người đẹp hơn cô đấy đấy. Cô trong trắng chẳng? con gái hiền lành cũng đâu thiếu. Nói tóm lại, Phong yêu, thế thôi!. Suốt hai mươi ngày ngoài đó, Phong càng nghiền ngẫm cho cái kế hoạch của mình. Chiều nay thì không được, anh chưa sẵn sàng. Trong nhà này càng không được, anh không tự tin. Nhiều lần, sau khi cô về, Phong bồn chồn tự hỏi, cái gì ở cô làm một thằng già đời như anh bị kích động đến như vậy. Ở quán anh hay bất cứ quán nào, có vắng khách mấy đi nữa, anh cũng thật thoải mái với cô. Thế nhưng trong nhà mình, cứ nhìn cô là anh ..nghĩ bậy, cô nói gì là anh suy diễn lung tung. Mà cô đang hoang đung mực, Phong công nhận thế. Cho nên để thuyết phục cô, không thể ở nhà. Chỉ một sơ xuất, một cử chỉ hay một ánh mắt thiếu kiềm chế làm cô sợ, tất cả thành công cốc, mà có thể Phong mất luôn cô. Sau này, phải, sau này khi cô bước vào nhà với tư cách vợ anh rồi

lúc đó chắc chắn anh không.. tha mạng! Phong đứng dậy, để ngày đó tới gần anh cần phải hành động. Ngày một chủ nhật, anh sẽ đón cô đi ăn buffet chiều. Sau đó tới khu du lịch thơ mộng xa thành phố một chút, trong căn lều cỏ mát mẻ, anh sẽ nói. Anh biết mình đang đánh cuộc với đời mình lần nữa, nhưng anh không thể cứ khoanh tay chờ đợi. Bình Minh càng ngày càng yêu thằng anh hai lằng nhằng đó. Như thế chỉ có hại cho cuộc sống chung với anh sau này. Mà anh thì.. anh thờ dài, nhìn Chúa. Anh yêu cô gái ấy đến mức nào chắc Chúa cũng biết. Chúa sẽ thông cảm với anh. Trong thâm tâm, anh biết, Chúa rất hiền!

Chiều xuống dần, thành phố thật đẹp. Nam thanh nữ tú dập dìu, càng nhộn nhịp bởi du khách tấp nập xuôi ngược phố xá, phần lớn khách châu Á. Ngay trước cửa khách sạn, hai cô gái trắng như bột, mắt một mí, mũi cao xuống tắc xi, chắc gái Hàn quốc, xem phim Hàn quốc riết, gặp mặt là nhận biết ngay. Họ thật dễ mến, vào chung thang máy với Phong và Bình Minh, họ cảm ơn khi Phong nhường cho họ ra trước vì cùng lên lầu bốn như hai người. Phòng buffet hình chữ nhật thật dài, hai bên là bàn khách, quầy bày thức ăn hình chữ U ở giữa. Phong chọn bàn gần cuối, có thể nhìn bao quát gian phòng. Ngồi một chút, anh và Bình Minh đi chọn thức ăn, giáp một vòng rồi trở lại bàn mình. Hai cô Hàn ở bàn giữa vẫn còn nói chuyện. Phong nhìn Bình Minh, cô ăn nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng hỏi anh công việc ngoài Nha Trang. Phong thấy mình thiếu tập trung, anh ít nhìn mắt cô, đành ra về quan sát cách bày trí trong phòng. Một chàng trai dáng thon khỏe trong chiếc sơ mi body ngắn tay sọc xéo màu xanh ô liu, quần kaki túi hộp trắng rất hợp thời trang, cái đồng hồ trên tay màu đen là lạ, thật đẹp trai với kiểu tóc Armani cổ điển chấm gáy, bước vào. À, hoá ra cùng bàn với hai cô Hàn. Anh chàng Hàn quốc kéo ghế thì thấy Phong, cặp mày hơi xếch nhịu lại. Phong vừa ăn vừa nhìn quanh. Anh nhận ra hình như chàng Hàn quốc kia ngó anh và.. lưng Bình Minh hơi nhiều. Mắt anh ta dừng lại ở lưng cô thật lâu và đượm buồn. Phong hơi ngạc nhiên, nhưng chắc mình đang căng thẳng nên nghĩ ngợi thế thôi. Ba người kia đứng lên ra quầy. Bất giác, Phong cũng đứng lên “ anh lấy thêm thức ăn”, anh nói với Bình Minh rồi theo sau họ. Họ nói tiếng Anh với nhau. Nhưng Phong biết anh chàng này là Việt Nam trăm phần trăm. Anh ta quay sang một ông kế bên bình phẩm món tré Huế, rành rẽ như dân Huế thứ thiệt bằng cái giọng nửa nam nửa trung trầm ấm. Qua khúc cua chữ U, Phong đối diện anh ta. Và khi Phong vừa lấy món bánh tôm, ngó lên. Cặp mắt sáng của anh ta đang nhìn Phong đắm đắm. Ánh mắt đó Phong biết, là ánh mắt ghen tuông, đàn ông với nhau mới nhận ra. Như tia chớp xé màn đêm. Phong biết đó là ai. Hoài Ân!. Đúng là Hoài Ân. Và

anh ta yêu Bình Minh. Phong chấn động, tay bung đĩa hơi chao đi. Hoài Ân rót một ly trà nóng. Hai cô bạn cũng vui vẻ làm theo. Ba người cùng về bàn mình. Phong nhìn theo ly trà trên tay anh ta, nhúc nhối. Có phải thằng anh hai ham vui mà cô ấy chết lên chết xuống đây không?. Bình Minh cười với anh khi anh trở lại. Cô nói thanh toán một đĩa đã thấy no rồi. “Bên bàn tráng miệng có nhiều món ướp lạnh khá hấp dẫn, em ra chọn đi, ráng ăn thêm một chút”. Phong thấy mình.. nhỏ mọn. Nhưng anh phải biết chắc có đúng tình địch trước mắt không và có đúng hấn yêu..em hấn không?. Cái tia nhìn ghen tuông ấy phải được giải mã!. Bình Minh uyển chuyển đi dọc căn phòng, trong chiếc váy điểm hoa tím nhạt, dáng cô đi thật đẹp. Phong lơ đãng nhìn lên trần như quan sát bức bích họa trên đó. Đúng như anh nghĩ, Hoài Ân tới gần Bình Minh ngay. Hình như cô bất ngờ, nhìn vội về phía Phong. Anh nhanh chóng cúi xuống đĩa mình. Hoài Ân nói gì đó, chỉ hai cô bạn mình rồi cười. “ Có duyên lắm đây!” Phong bức bối. Hai người cứ vừa đi vừa trao đổi, đúng hơn chỉ có Hoài Ân nói. Phong buồn lòng khi thấy Bình Minh nhận đĩa thức ăn do anh ta đưa. Khi cô quay đi, ánh mắt anh ta nhìn theo làm Phong lặng người. Một tình yêu tuyệt vọng, âm thầm. Bình Minh về. Đĩa trên tay không phải của cô, đĩa của Hoài Ân. Bình Minh mặt buồn rười rượi, nét tươi tắn lúc bước vào đã theo anh hai đi mất!. Phong nhìn cô, mắt anh mờ đi. Sao thế? Tình cảm của Hoài Ân rõ như vậy mà sao cô không thấy. Còn Hoài Ân, hấn có phải là nai đầu mà cũng không nhìn ra người ta yêu hấn tới héo hơn!. Quan trọng hơn cả là tại sao không ai chịu thổ lộ lòng mình!. Điều mà hai người trong cuộc không biết, anh nhận ra ngay. Họ yêu nhau! yêu ác liệt!. Phong nuốt không nổi cục nghẹn cứ trôi lên trong cổ. Họ yêu nhau! Họ yêu nhau!.. Mấy tiếng đó cứ từng đợt từng đợt dội vào tim anh đau buốt. Bình Minh ghim miếng rau câu sữa rồi nhìn nó chằm chằm. Không khí bỗng ngột ngạt quá. Thật lâu, Bình Minh thần thờ bỏ nĩa, cô nói nhỏ, đôi mi hạ xuống để anh khỏi nhìn thấy cặp mắt u uất “ cho em về, Phong, em xin lỗi!”. Phải quyết định ngay và cũng chẳng cần đi đâu xa. Phong dứt khoát “ chúng mình về, nhưng về nhà anh”. Cô không phản đối. Cô chỉ muốn rời khỏi đây. Hai người đứng dậy. Ra tới cửa, Bình Minh bước chậm rồi quay lại. Hoài Ân lơ đãng dựa ghế, đầu nghiêng nghiêng. Tia nhìn vời vời của Bình Minh làm Phong đắng lòng. Không còn thời gian nữa, anh phải hành động ngay. Cô ấy phải dứt khỏi thằng anh hai.. quá đẹp trai này, trước khi cô nhận ra tình yêu của hấn!.

Bình Minh mệt mỏi, thần kinh căng thẳng, cô ngồi tư lự trên sàn. Phong kê bên. Ấm trà nguội ngắt. Bình Minh khép mắt, cô như thấy lại Hoài Ân bên cạnh mình. Anh cười cười “ không phải anh sợ đôi xe đâu, nhưng anh phải

nói rõ, anh đi một mình, hai cô kia đi riêng, họ là đối tác của công ty anh”, “..”, “Mẹ khen Phong hoài, hôm nay anh mới gặp, em khéo chọn lắm, rất xứng với em”, “..”, “không muốn nói chuyện với anh thì thôi. Đây, mấy món này anh chọn cho em. Chúc em một tối hạnh phúc!”. Chưa bao giờ Bình Minh thấm thía nỗi vô vọng trong mối tình đơn phương của mình. Cô bùng chén trà nguội lên, nó sóng sánh muốn đổ. Phong nắm tay cô “ Bình Minh, có gì làm em buồn vậy?” (A, mi biết rõ mà còn làm bộ!). Phong hơi giật mình, cái gì lên tiếng phản bác anh vậy?. “ Phong, anh nói muốn bàn với em chuyện gì phải không?”

Cổ Phong khô khốc. Lạy Chúa cứu giúp. “ Em suy nghĩ về đề nghị của anh chưa? nếu em thấy chưa trả lời được, anh cũng không ép, anh chờ được, nhưng.. anh thấy rõ em đau khổ nên.. Bình Minh, anh có một giải pháp. Sắp tới hè rồi, em xa.. anh hai một thời gian đi, đi với anh. Ba má anh bên Mỹ rất muốn gặp em, chúng ta sẽ qua Mỹ chơi hai tháng. Em khuây khoả, bình tĩnh hơn để quyết định xem chúng ta.. có thể lấy nhau được không? (đồ xỏ lá, ý đồ của mi rõ như ban ngày, người ta là con gái, đi với mi hai tháng, không lấy mi còn lấy ai nữa, còn ai dám lấy nữa?) Anh biết em..chưa yêu anh (biết vậy mà mi vẫn lợi dụng lúc người ta thất tình để đạt ý muốn của mình), nhưng anh tin chúng ta sẽ có hạnh phúc (bài học cuộc chiến tranh năm năm, xem ra mi đã quên, hôn nhân không tình yêu mà bảo là sẽ hạnh phúc). Anh yêu em rất nhiều nên anh tin rồi em cũng sẽ yêu anh (đồ bất lương!)” . Phong đứng bật dậy, hỏ thẹn tê người. Lương tri một tín đồ không cho phép anh lừa dối người, dối mình. Anh dùng những lời lẽ mật ngọt để dụ một người đang đau khổ không còn tỉnh táo, mà đó là người anh yêu!. (Chúa sẽ dày mi xuống địa ngục. Cuộc sống cô ấy sau này thế nào, bên người chồng cô ấy không yêu, mi không quan tâm, miễn là mi lấy được cô ấy, đồ khôn!). Phong thở dồn dập, Chúa đang phán xét anh. Anh không dám lên tiếng. Bình Minh im lìm, thật lâu cô ngược nhìn anh, ánh mắt bi thảm ấy sẽ ám anh suốt đời “ Phong, em đồng ý!”.

Thủ tục cho chuyển đi chóng vánh làm xong. Bình Minh cũng vừa thi tốt nghiệp. Khi đưa cô các giấy tờ, Phong lại day dứt tự hỏi mình làm vậy có đúng không?. Ngón tay cô lơ là sờ lên bìu tấm passport cứng cứng, lướt qua tờ visa mà không biết cô có đọc được dòng nào không, rồi ánh mắt sững sờ dừng trên chỗ ghi ngày giờ bay. Cô nhìn trân trân, nước mắt lưng tròng. Phong thở dài, anh không dám hỏi. Từ lúc cô ký vào tờ khai xin xuất cảnh,

anh sống không yên. Gần ba tháng trời làm hồ sơ, Phong luôn phập phồng, thậm chí anh sợ những cuộc hẹn. Anh sợ sau khi nhấp ngụm trà cô nói “ em xin lỗi, Phong, nhưng..” Anh sợ sau khi múc muỗng kem sôcôla quen thuộc, cô nhỏ nhẹ “ em suy nghĩ lại rồi, em rất tiếc, nhưng..”. Phong chỉ yên tâm khi nằm trên giường, mỗi mòn chờ giấc ngủ chập chờn tới. “ Họ yêu nhau! Họ yêu nhau!” Ngay trong giấc ngủ chập chờn ấy, mấy tiếng đó cứ vang vang trong đầu anh. Nhiều khi không chịu nổi, anh vùng dậy... “ hay mình nhầm, cô ấy còn không nhận ra mà..” Hẳn có yêu cô ấy không? không chắc! Nhưng anh yêu cô ấy thì .. Chúa trên cao chứng giám lòng anh. Bình Minh ơi, anh biết nỗi lòng của em. Hằng đêm, anh đều nguyện cầu Chúa thương xót chúng ta. Rồi chúng ta sẽ hạnh phúc, rồi em sẽ quên, sẽ quên

Chuyện Ba Người

- 24 -

Gần ba tháng nay, trong nhà thật ảm đạm. Khi Bình Minh run giọng xin phép Bà Thông đi du lịch với Phong, sau khi về, Phong làm đám cưới liền, cô ngõ mẹ sẽ sưng sốt, căn vặn, nhưng bà chỉ nín lặng một chút “con đã hơn hai mươi, con có quyền quyết định việc trọng đại của đời mình, mẹ không mong gì hơn con được hạnh phúc”. Bà nói vậy, không phải bà không đau. Linh cảm của người mẹ mách bảo cho bà là con trai bà đã yêu, yêu người nó đã bỏ, giờ nó đã chậm bước rồi. Trái tim nó ứa máu, bà phải nói thế nào với nó đây. Nhưng Hoài Ân cũng khá bình tĩnh, anh chỉ nheo mắt lại như tránh cái ánh sáng quá chói của chiếc đèn chùm pha lê trên trần, nói con mừng cho cô ấy. Mọi việc trong nhà bỗng thay đổi, mọi người như rã rập tuân theo mệnh lệnh vô hình nào đó. Ai nấy đều trở về với thói quen cũ, lối sống cũ. Sau giờ ăn, người nào về phòng người đó. Cái tivi to tướng chẳng ai mó vào, mấy đĩa phim mà ông bà Tư rất mê, giờ nép mình trong hộc. Cả nhà im ắng, y như trước ngày Hoài Ân về cách đây gần hai năm.

Vậy mà đúng hai năm sau ngày Hoài Ân về, Bình Minh sẽ đi với Phong. Tim cô thất lại khi đọc ngày bay trên tờ vé. Hình như tất cả là định mệnh. Cô buông mình trôi theo định mệnh. Phong nói khi đi không cần đem đồ nhiều, qua đó, thiếu thứ gì sắm luôn, cả đồ cưới của anh của cô cũng sẽ mua sắm phần lớn bên đó. Cô mua một chiếc va li nhỏ gọn. Ông Tư xách vào phòng cho cô, đặt xuống sàn, ông len lén chùi nước mắt. Ai cũng hiểu, dù chưa theo chồng, nhưng một khi cô ra khỏi nhà xem như vĩnh viễn không còn trở lại như cũ. Hơn ai hết Bình Minh ý thức điều này. Giọt nước mắt của ông

như con sóng nhỏ nhưng nó làm tức vỡ những bức bối tức tối nhưic nhối trong lòng cô bao ngày qua. Cô đóng sập cửa khoá trái rồi lẩn ra giường. Cấn chặt một góc chần. Cô khóc, vật mình khóc, khóc thảm thiết, khóc vật vã. Không biết mình khóc vì cái gì, hình như vì tất cả. Cô khóc cho cái quãng đời trong treo sống bên mẹ chồng, lớn lên và đợi người đó về. Trong tận cùng góc ngách của trái tim nhỏ bé ấy, có một tình cảm rứt rề dành cho chàng trai cáu kỉnh. Tình cảm đó theo ngày tháng lớn lên. Cho đến một ngày trái tim nhỏ nhưng chứa chan một tình yêu lớn, lặng lẽ thổn thức từng đêm khi người đó chối bỏ cô. Nhưng không tuyệt vọng như bây giờ. Cô hoảng loạn vùng dậy. Muốn xé tấm visa, vò nát cái vé sẽ đem cô xa chốn êm đềm nhưng cũng đầy kỷ niệm đau xót này. Hình như ông Tư có lên mời cô xuống ăn cơm. Hình như có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng hay cô chỉ tưởng tượng thôi. Cô thất thần nhìn lên khoảng tường trắng trắng. Bình Minh ơi, đừng nhắm mắt trước sự thật là mi và người đó không duyên không nợ. Nên chấp nhận là người đó chưa bao giờ và sẽ không bao giờ màng đến mi. Bình Minh ngồi dậy, cô lau mặt, lấy tờ giấy cô liệt kê những việc cần làm trước khi đi với Phong. Nước mắt lại trào ra.

Đám nhân viên tròn xoe mắt khi nghe sếp văn tắt “ từ tháng sau bắt đầu xúc tiến việc lên công ty”. Họ chưa kịp phản ứng gì thì sếp đã trở vô phòng. Trời đất! Cả bọn xôn xao. PR đằng hắng “ ai muốn bàn tán gì xin mời ra ngoài. Riêng tôi có ý này. Hôm nay hết giờ làm mời ảnh đi ăn đi nhảy tới chết! Không lết không về!”. Tất cả tán thành. Đúng quá, tình hình này là phải quây tung tóe trời mây! “ Thúy đại diện cả nhóm vô mời đi”. Thúy dầy nẩy “ sao lại em, chị có uy chị mời đi” PR nguýt “ cô hay đi nhảy riêng với ảnh. Vậy mà bây giờ vô mời ảnh đi chung lại không dám”. Thúy mím môi, một lát mới thở hắt ra, giọng đầy tâm trạng “ chẳng thà ảnh cứ là.. Don Joan!” Câu than như một lời tổng kết tình hình chính xác nhất. Điều mà tất cả nhân viên chẳng ai dám nói ra. Sếp bây giờ chỉ là cái bóng của chàng Don Joan sùng sỏ mà cả giới doanh nhân biết đến.

Quyết định đột ngột vừa rồi là một minh chứng hùng hồn. Cuộc chiến lên hay không lên công ty chấm dứt thật tức tưởi. Không bên thắng bên thua. Nếu Forest Gum cầm đầu chạy suốt ba năm trời, rồi bỏ cuộc vì tự nhiên nhận ra mình chạy không vì cái gì cả. Hoài Ân cũng vậy, như không còn động lực để tiếp tục sát phạt cạnh tranh này, anh buông xuôi.. “ Phải, chẳng thà sếp cứ là..” PR nín kíp. Hoài Ân đẩy cửa phòng. Cả bọn lại trợn mắt, vừa ngạc nhiên vừa phấn khích. Don Joan đã thay đồ. Ít lâu nay, Hoài Ân chỉ mặc veste trong giờ làm. Chiếc jean Levis vừa vặn rất một hợp với sợi thắt lưng Dillhill kiểu cách, sơ mi đen tuyền, áo khoát da cũng đen vắt trên vai “ Tôi mời tất cả đi chơi. Hy vọng quyết định này không làm tôi phải trả giá

một đời”.

Giờ cao điểm, xe chật như nêm. Thủy Tiên sốt ruột dõi theo chiếc Custom 400 trước mặt. Hoài Ân lạng lách trên đường như xiếc, theo hướng ra khỏi thành phố. Mấy tháng nay Hoài Ân rất buồn. Có chuyện gì đó làm anh sụp đổ. Anh không gọi cho cô, không một cuộc hẹn nào, những cuộc hẹn vốn đã ngày càng thưa. Anh không tới cái bar kia. Chắc chắn như thế. Từ hôm bị cô bắt gặp, anh không tới đó nữa. Cô đắn đo rất lâu trước khi quyết định theo dõi anh. Dù sao cũng chưa là gì của nhau, Hoài Ân mà biết được thì.. Những điều trông thấy làm cô lo sợ. Cái quán cao bồi âm u này cũng làm cô sợ. Bộ veste lịch lãm của ông trưởng văn phòng đại diện một tổng công ty nhất nhì thành phố được thay bằng bộ đồ như dân chơi. Anh ngồi một mình, xua bắt kỳ cô tiếp viên nào tới gần. Uống cạn ly Gin. Chỉ một ly. Rồi ra xe và lao hết tốc độ. Thật nguy hiểm! Thủy Tiên nhún ga, cô lạnh lưng nhìn bảng đồng hồ. Bám theo anh thế này là cô cũng đang đùa với tử thần.

Chuyện Ba Người

- 25 -

Gió rít vù vù rất mặt mà Hoài Ân cứ tăng ga. Chỉ khi ngất ngưỡng hơi men hay cột đua với sinh mạng mình anh mới nhẹ lòng. Những tòa nhà cao ngất của khu đô thị mới lùi nhanh về phía sau. Chân đạp lút thắng cho xe quay đầu lại. Hoài Ân lao thẳng xuống vạt cỏ bên đường, chẳng buồn gạt chống, buông tay cho chiếc xe lăn kèn ra đất. Anh rũ xuống kế bên, gục đầu vào hai tay. “Minh, anh yêu em, anh yêu em. Có biết không? Anh muốn tan xác đi cho nguôi nỗi hận này”. Tiếng thét uất ức bật ra. Nước mắt đắng cay tuôn trào không sao ngăn được. Nỗi đau này đau đến tận tâm can..

“Anh Hoài Ân”. Hoài Ân ngược lên, anh giật mình “Thủy Tiên, sao em lại ở đây?” “em theo anh từ công ty ra đây, em .. em đã nghe..” cô ngồi cạnh anh, giọng thật buồn “hành hạ mình như vậy có ích lợi gì đâu”. Hoài Ân câm lặng. Thủy Tiên nhặt cặp kính anh vứt lẫn lóc dưới đất, nhẹ nhàng thò tay vào túi áo anh, ở đó có chiếc khăn tay, chắc chắn thế. Thói quen mà bên Anh, Hoài Ân không hề có. Cô lau chậm chậm. “Em hỏi một câu được không?” Hoài Ân vẫn làm thinh. Thủy Tiên dõi mắt theo những cánh điều nhỏ xíu tí trên cao. Nó đang bay hay đứng yên nhỉ? Cô thở dài, hồi lâu mới nhỏ nhẹ “anh yêu Bình Minh như vậy có là.. trái đạo lý không?” Hoài Ân bật dậy, thở gấp. “Yêu thì phải nói cho cô ấy biết chứ, dù rằng..”. Hoài Ân ngắt lời “không phải như thế”. Thủy Tiên đứng lên, bình tĩnh “mẹ anh sẽ

ngĩ sao nếu bà biết..” Hoài Ân nóng nảy cắt ngang “ Thủy Tiên, không phải như thế” “ Anh Ân, anh làm em ngạc nhiên đấy, yêu Bình Minh thì cứ nhận, còn chuyện hai người là..” Hoài Ân quay phắt lại “ anh và Bình Minh không có họ hàng gì hết. Cô ấy là.. là..” anh bóp chặt hai tay, nghẹn lời. Thủy Tiên nhìn anh chăm chăm, câu hỏi cháy bỏng trên môi. Hoài Ân lắc đầu, quay mặt đi. Giọng Thủy Tiên thật tủi “ Em biết từ lâu là anh không yêu em, lòng tự ái khiến em không chấp nhận, em nghĩ mình có thể làm anh xiêu lòng”. Hoài Ân cầm tay Thủy Tiên, nhìn thật sâu vào đôi mắt rung lệ “ tha lỗi cho anh. Thủy Tiên, anh biết đã làm em buồn, nhưng.. anh đã cố..” Thủy Tiên nhắm nghiền mắt, lệ tủi hờn lăn dài “ tình yêu mà phải cố sao? Thật tội cho em.. Nhưng thôi, anh Hoài Ân, anh có thể chịu em lần cuối không?” “..” “ hãy lấy nũ hôn đó ra khỏi môi em. Bây giờ thì em chắc chắn lúc đó anh nhớ cô ấy, chỉ muốn hôn cô ấy”. Hoài Ân nuốt khan, bất động. Thủy Tiên đi như chạy tới xe mình. Vòng tay mạnh mẽ ấm áp cô ước ao đã khép chặt “ nũ hôn này.. Thủy Tiên, dù sao cũng có một thời.. mình ngỡ đã yêu nhau..”

Tất cả tài liệu riêng tư cô lưu hết vào một CD, không có gì nhiều. Phần sổ sách của mẹ, chiều cô sẽ chuyển sang máy ở cửa hàng, cậu H tin cẩn sẽ đảm nhiệm việc này thế cô. Xong, vậy là xong, để bắt đầu một cuộc đời phải mất nhiều lo toan chuẩn bị, nhưng để khép lại một quãng đời lại chẳng mất gì nhiều. Cô lấy cái hộp thiếc dưới đáy tủ ra, hồi xưa nó đựng kẹo sôcôla. Hoài Ân gửi về cho mẹ rất nhiều bánh kẹo nhân giỗ đầu của cha. Sau khi cúng kiếng xong, Bà Thông đem biếu các chú, cô, dì, phần cô được hộp kẹo này. Hồi đó, con bé Bình Minh mê kẹo đến nỗi, chỉ một ngày, hai trăm gam sôcôla ngọt lịm bị diệt gọn, chỉ còn cái hộp không, cô lau chùi cất kỹ vì của người ta gửi về. Cô băng khuâng cảm từng món trong đó. Hai bao lì xì đầy cộp còn nguyên. Anh hai ơi, điều em mong mỗi chỉ là một chút tình, đâu phải những tờ đô la xanh mà anh hào phóng tặng. Bên dưới tấm thiệp cưới là cái khăn tay bé xíu màu hồng, cô thêu cho anh sau khi biết thêu mũi nổi, góc khăn có một cái hoa hồng to tướng và dòng chữ nhỏ “em tặng anh Hoài Ân” và ngày tháng. Ngô nghê làm sao! Tội nghiệp làm sao!. Chiếc sơ mi màu hồng ngắn ngắn này cũng do cô may, áng chừng kích thước người anh mà cô nhớ, nó được thêu thừa rất cầu kỳ bởi tất cả những kiểu rua mà cô biết dọc hai bên áo, bên trong lần lót vai cũng có dòng chữ “ em tặng anh Hoài Ân” ngô nghê đó. Lúc đó cô mới mười lăm. Cô thêu khăn áo cho chồng lúc mới mười lăm!. Nước mắt tràn ra rơi từng giọt lên cái khung hình. Hoài Ân ơi, không biết đến bao giờ em quên được anh, nhưng em sẽ không còn đau đớn khi ở bên anh mà anh không màng tới. Món quà dành cho anh, anh không nhận được, nó sẽ theo em đến cuối đời. Cô ôm chiếc hộp vào ngực mình một lúc rồi đứng dậy. Chỉ còn một việc thôi, cô băn khoăn rất nhiều, người tình không quen của cô, gần tháng nay không thấy mail của người đó

nữa, nhưng chắc cô phải từ giả người ta và cảm ơn người ta đã tâm sự với cô. Bình Minh uống hết ly nước lọc, cô ngồi vào máy.

“Người bạn không quen ời. Tôi xin được gọi người là bạn. Những thư người gửi cho tôi không biết có làm người nhẹ lòng không, nhưng nó đã giúp tôi khuây khoả. Tâm sự người sao giống tôi vậy. Tôi yêu người ta biết chừng nào mà không sao nói được, vì tôi không dám. Tôi muốn gọi tên người ta trước mặt người ta một lần, chứ không phải thầm gọi hằng đêm trong đơn đau và buồn tủi, tôi cũng không dám. Tám năm trước, một sự nhầm lẫn của số phận đã gắn kết tôi và người đó chỉ trong một ngày ngắn ngủi. Người đó chỉ chải tóc cho tôi một lần mà làm tôi nhung nhớ trọn đời. Người đó vô tình lắm. Trong mắt người đó không có tôi, nên tôi sợ, người ta sẽ coi rẻ, người ta sẽ chối bỏ, như đã từng rũ bỏ tôi. Mai một tôi xa người ta rồi, và cũng xa người bạn không quen này rồi. Xin đừng gửi thư cho tôi nữa. Tất cả thư của người tôi sẽ xoá đi. Tôi muốn khép lại quãng đời này. Thôi, chào bạn. Tôi sẽ đến với người yêu tôi. Anh ấy đã an ủi tôi khi tôi tuyệt vọng, đã chờ tôi khi tôi chưa dứt khỏi mối tình cũ. Tôi không nỡ để anh ấy chờ đợi mà không biết chờ đến bao giờ. Tôi đã đọc tâm sự của bạn bao lâu rồi. Thật không công bằng nếu ra đi mà không gửi lại lời chào. Lời chào vĩnh biệt!”.

Tất cả đã gọn ghẽ. Sau chuyến du lịch, Phong sẽ cưới ngay. Bà Thông xuôi tay, bà biết không còn hy vọng gì về một đám cưới mà hai con bà là nhân vật chính, điều đó xảy ra rồi, nó đã là quá khứ và mãi mãi không sống lại. Chiều mai Bình Minh rời đây rồi. Cô muốn nhìn anh. Nhìn lại căn phòng có cái giường nhỏ ấm êm mà đêm nào cô nằm trên đó trong vòng tay anh. Bình Minh đứng dậy, mười hai giờ khuya. Chắc Hoài Ân ngủ say rồi. Cô sẽ sang đó, nhẹ đẩy cửa, nếu anh không khoá. Cô sẽ nhìn anh một chút. Mai chắc chắn anh cũng sẽ mất mặt tới tột, cô sẽ không được thấy anh trước khi đi. Cô ra ngoài, bầu trời nhấp nháy sao đêm. Thưa sau nói ban đêm có khoảng năm ngàn ngôi sao thấy được bằng mắt. Cô ngẩng nhìn. Ngôi sao Hoài Ân và ngôi sao Bình Minh đang ở đâu trong vũ trụ mênh mông đó. Có gần mà xa, xa mà gần như hai con người trần thế này không? Nước mắt lại tràn khoe. Cô nhẹ chùi đi, khẽ cầu “ngôi nào tên Bình Minh, xin phù hộ cho tôi không bị anh.. bắt quả tang!”.

Căn phòng sáng mờ mờ, im ắng. Dù quả quyết như vậy, nhưng chân tay cô run lẩy bẩy. Gắng trấn tĩnh, cô đặt tay lên nắm cửa. Chưa kịp vặn, cửa mở thật mạnh. Cô theo đà chúi vào trong, va mạnh vào.. Hoài Ân đang phóng ào ra, áo chưa kịp gài nút. Cô ngã ngửa nhưng Hoài Ân đã nhanh tay ôm được. Chưa hoàn hồn, cô thấy mình bị nhấc bổng lên. Anh bế gọn cô trong tay, giơ chân gạt cửa lại, đi thẳng vào phòng. Áp sát vào khuôn ngực trần rắn chắc, mặt mũi đỏ như say rượu hôm nào. Bình Minh chết ngượng trước tia nhìn đăm đúi từ đôi mắt đỏ kè của Hoài Ân. Thở dồn dập, cô gắng sức nói nhỏ “

cho em xuống, xin cho em xuống, em qua đây là vì..vì..”. Cô che mặt, không biết phải nói sao, xấu hổ quá!. Hoài Ân để cô xuống, ghì chặt, mặt anh sát mặt cô, cặp mắt đỏ ngầu nóng rẫy “ Minh, nhìn anh đi. Anh cũng đang bay qua em đây, chỉ để hỏi em một câu. Nếu đã yêu anh đến như vậy, sao nỡ bỏ anh mà đi. Chúng mình sẽ sống thế nào đây nếu vĩnh viễn mất nhau” Giọng anh tắt lại, nghèn nghẹn khàn khàn đầy ứ yêu đương “ còn bây giờ trước mặt anh, hãy gọi tên anh một lần, anh chờ cũng mỗi mòn rồi!”. “ Ôi, Hoài Ân, là anh!” Cô gục đầu vào ngực anh, cắn chặt môi, nước mắt tuôn như suối. Rồi không ngăn được, cô oà khóc. Chính là anh, người tình không quen ấy. Anh vuốt nhẹ tóc cô, để cô khóc cho nguôi lòng, anh cũng đang khóc đây “ từ khi cưới em tới giờ mới nghe em gọi tên anh. Minh ơi, sao chúng mình làm khổ nhau đến như vậy”. Bình Minh tức tưởi “ em không đành lòng đi mà không từ giã con người đã đối với em hết sức phũ phàng. Hoài Ân, Hoài Ân ơi, anh làm khổ em quá!”. Hoài Ân hôn lên nắm tay nhỏ bé đắm vào ngực anh sau mỗi tiếng gọi tên “ vậy em tưởng anh sợ lắm sao. Tiếc nuôi đám đĩa vì đã trót bỏ em. Mê man lẫn lóc nhớ thương em mà chẳng thể mở lời vì hổ thẹn. Đành hờn ghen soi trán nhìn em đi với thằng đó! Ai khổ hơn ai nào?”. Đang khóc vậy mà Bình Minh cũng bật cười. Mồm mép chàng khiếp thật, đúng giọng thu sầu rồi!. Thật lâu, họ ngưng thỏn thức, nhìn vào đôi mắt sưng sưng mòng mòng của nhau. Cô sờ lên ngực áo ướt đầm của anh, e thẹn. Rồi một nụ hôn trên môi thật lâu, ngây ngất đến tột cùng khiến cô ngã ập vào mình anh, không guộng được nữa, để anh bế ra sân sau. “ Anh hay ra nằm đây, tiếc và nhớ, yêu và ghen.. Nhưng từ hôm nay anh không nằm một mình nữa. Minh ơi, anh yêu em.. yêu em..”. Bầu trời đầy sao đêm, gió dịu dịu ve vuốt những tán lá xạt xào. Hương Hoàng lan ngọt ngào quấn quít quanh hai tấm thân kề cận như muốn cận kề hơn nữa.. Những ngón chân Hoài Ân mơn man chiếc gót nhỏ mềm mại, riết vào riết vào nữa. Giọng anh dứt quãng cổ kèm chế cảm xúc choáng ngợp cứ dồn dập, dồn dập “ chúng ta sẽ cưới lại. Hằng ngày em ngồi trước tấm gương cũ đó để anh chải tóc, con bé ấy tóc dài chấm eo, nhưng anh cũng yêu mái tóc này”. Hoài Ân vuốt ve mái tóc tém “ chủ nhật anh sẽ đưa em về quê. Về thăm cây cầu Bình Minh mà anh chưa kịp nhìn qua. Sau cưới mình ra Hội An, thăm con sông Hoài. Đám cưới này anh sẽ lo. Minh ” anh nói nhỏ “ ôm cổ anh đi!” Ôi, cô sờ nhẹ nhẹ vào chiếc gáy đáng yêu. Chiếc gáy đàn ông đầu tiên và duy nhất đời cô. Họ muốn nói thật nhiều, nhưng cả hai đều thấy chỉ im lặng, lắng nghe tiếng tim rộn ràng trong ngực nhau mới bày tỏ hết nỗi lòng. “ Hoài Ân ơi, em nhớ biết bao câu hát hoàng lan..” “ anh sẽ hát, Búp cung à. Tới nào cũng ra đây nằm với anh đi, anh hứa sẽ rất nghiêm ..” “ không cần hứa, em tin anh mà, Hoài Ân” cô dịu dàng. Hoài Ân thở thật sâu “ em gọi Hoài Ân nghe âm lòng làm sao. Kể anh nghe xem ngày xưa nằm đây em nghĩ gì, anh không tin em

chỉ nhớ mấy con cò”. Giọng Bình Minh thật nhỏ chất chứa yêu thương “phải, không chỉ nhớ những con cò trắng, mà nhớ quay quắt tới một cánh cò ở xa rất đôi vô tình..”

Chuyện Ba Người

- KẾT -

Hoài Ân trườn lên người cô, gấn vào đôi môi mềm ấy một nụ hôn cháy bỏng “rồi anh sẽ đền. Minh ơi, từ giờ tới đó, anh ..ôm o..”. Bình Minh cười nhỏ, thủ thỉ “những yêu thương nhưng nhớ mà anh viết đó, dù thật hay không em cũng rất thích đọc, thật tiếc là em đã xoá hết rồi”, “đừng lo, nó còn đây nè!”. Anh cầm cái vật sáng sáng mà cô vẫn thấy anh đeo trước cổ “Flash drive này chứa tất cả ảnh cưới và những mail mà thứ sáu gửi cho em, mười bốn thư tất cả, anh sẽ tặng cho em trong đêm tân hôn. Minh ơi, anh yêu em như vậy mà em không nhận ra sao?”, “ôi, làm sao em nghĩ là anh, khi ngày ngày thấy anh.. hư đốn đến thế. Nhưng.. thứ sáu? em cứ nghĩ đó là thu sáu. Em tưởng là.. Thế thứ sáu nghĩa là gì?”. Hoài Ân nằm song song bên cô, nắm bàn tay nhỏ mềm mại chỉ lên trời, giọng êm ái hơi cảm động như kể chuyện đời xưa “vào ngày thứ sáu một năm xa xưa đó. Cậu Nguyễn Hoài Ân tan nát tâm hồn, xiêu vẹo bước lên xe hoa!. Xuống tận vùng đất mênh mông ruộng dưa. Cưới một con bé lạ quốc tên Đoàn Bình Minh, sợ sệt như con sóc, nhỏ xíu như cái búp hoa, đem về nhốt trong nhà..”. Bình Minh đặt ngón tay lên môi anh, thiết tha da diết áp cặp môi mềm mại run rẩy lên đôi môi đầy đặn có cái răng khểnh đáng yêu. Hoài Ân rung động. Nụ hôn chưa là nụ hôn, nhưng tình đó thấm tới tận cõi lòng.. Anh run giọng “Minh ơi, nói yêu anh đi, anh muốn nghe em nói!”. Cô sung sướng chịu anh “Hoài Ân, em yêu anh!”, “nữa..”, “Hoài Ân, em yêu anh!”, “nữa.. nữa..” Một cái hôn thật dài, chất ngất đam mê. Hoài Ân rủ rỉ “Bé Búp không biết hôn, không biết nhiều thứ quá, anh sẽ dạy từ từ..”. Cô đẩy anh ra “anh hai, ày, em xin lỗi, anh dạy cái môn gì khôn thế!”, “chưa khôn đâu, em gái! anh dạy nhưng anh cũng bắt.. trả bài luôn luôn đấy!”. Anh ôm khuôn mặt nóng hổi quý báu nhất đời anh “còn bây giờ, quan trọng hơn, vé máy bay đâu, đưa anh vút!”. Bình Minh ngồi lên, giọng buồn buồn “mai em sẽ gặp Phong. Em có lỗi với anh ấy lắm. Em sẽ gửi mọi giấy tờ liên quan tới chuyến đi trả anh ấy”. Cô thở dài, thương Phong tới ứa lệ. Hoài Ân mơn man tay cô “em không yêu Phong mà lấy anh ấy mới là có lỗi. Mai anh đi với em nhé”, “không, em gặp Phong một mình, anh ấy xứng đáng để em kính trọng, anh ấy

không ngăn cản em đâu”. Hoài Ân nhớ chàng trai tóc dài, phong trần với mười ngón tài hoa. Mà không, anh ta đã là đàn ông rồi. Vĩnh Nghi có nói nhỏ với anh là Phong đã li dị vợ “tụi nó cãi lời cha mẹ lấy nhau hồi còn quá trẻ, ở không được nên thôi lâu rồi, không biết Bình Minh biết chưa?”

Xem ra hoàn cảnh Phong cũng khá giống anh. Có khác chẳng là anh.. vâng lời cha mẹ mà lấy vợ và vợ anh còn đây, dù anh rấp tâm bỏ nàng một lần rồi. Hoài Ân bật dậy “Minh, anh muốn tắt thở khi nghĩ suýt chút nữa ta mất nhau. Anh không yên lòng để em đi một mình. Phong yêu em, cho nên..”. Bình Minh áp hai tay anh lên mặt mình “Hoài Ân, em yêu người chồng đã chải tóc cho em, yêu anh hai đã ôm em vào lòng mà hỏi say tình phải làm thế nào. Càng yêu chàng trai đã dữ dội áp đặt lên môi em nụ hôn đầu tiên. Anh bảo em lấy ai em cũng vâng lời”. Anh kéo cô nằm xuống, mê đắm “lấy anh, lấy anh, chúng ta sẽ cưới gấp!”. “Hoài Ân ơi, em sung sướng quá. Có thật em đã có anh không?” “thật, rất thật. Tạ ơn trời, chúng ta mãi mãi ở bên nhau. Bây giờ khuya rồi, mà chúng ta còn biết bao điều cần nói với nhau, ngủ đây với anh nhé” Anh cười, cặp mắt ma giảo hết sức “anh hứa chỉ ôm em như lần đó”.

Bình Minh nhẹ nhàng sờ lên môi anh, giọng xao xuyến “em yêu cái răng thừa này biết bao, nhưng em sẽ về phòng mình, ngày mai là một ngày cay đắng trong đời em, anh thông cảm cho em không? Hoài Ân!”. Hai người cùng đứng lên. Hoài Ân áp hai tay Bình Minh trong hai tay mình. Nhìn vào mắt nhau, họ cảm nhận được một tình yêu vô bờ, chân thành và sâu sắc mà người này dành cho người kia. Im lặng cho cảm xúc trào dâng lắng đọng, Hoài Ân nói, giọng hơi lạc đi “Minh, chúng ta mất tám năm, trải qua bao cay đắng suýt chút nữa là mất nhau, để trở về điểm xuất phát là một đám cưới, nhưng lần này anh và em đến với nhau do tình yêu chứ không do áp đặt. Cuộc sống chung chắc có những lúc không êm ả. Nhưng không khó khăn và đau đớn nào hơn những gì đã trải qua trên đường tìm kiếm lại nhau của chúng ta. Anh sẽ đem hạnh phúc tới cho em vì anh yêu em, bé Búp cung của anh”, “và cũng vì em yêu anh, anh Hoài Ân!”. Nụ hôn sâu đậm như con dấu đóng cái cộp lên bản hợp đồng hôn nhân mà họ còn thiếu ở cái đám cưới ép uống tám năm trước.

Có những người đi qua đời ta như là định mệnh. Với Phong, người đó đã qua hồi trưa. Khi Bình Minh đến mà không gọi trước. Lại đến khi chỉ còn

vài tiếng đồng hồ nữa thôi, cô sẽ ngồi bên anh trên máy bay, anh biết ý Chúa đã thể hiện. Nàng đã chọn tình yêu của nàng “.. rất có thể sống với Hoài Ân, em sẽ còn nhiều lần đau lòng. Nhưng em yêu anh ấy, em chấp nhận. Xin tha thứ cho em. Phong. Những ngày qua, tình yêu của anh đã là báu vật mà trời thương ban cho em. Em trân trọng tình yêu ấy đến trọn đời..”.

Nàng đi rồi, anh mất nàng rồi.. Anh nhìn lại những tờ giấy Bình Minh trao tận tay anh. Lúc đó anh đã nắm chặt tay nàng. Những ngón tay tuyệt vọng đan chặt tay nàng. Đôi tay nhỏ của nàng ôm cả hai tay anh đưa lên môi hôn. Đôi môi mềm mại mà anh chưa một lần chạm đến, chỉ sợ cô nhỏ sẽ tan ra, biến khỏi đời anh.

“Lạy Chúa, nàng đã từ chối tình con. Nhưng xin Chúa hãy đoái thương nàng. Những ngày tháng có nàng, tim con đã hồi sinh, con biết mình có thể sống tốt, và con sẽ tiếp tục sống tốt. Nếu Chúa gửi nàng đến chỉ để làm sống lại trái tim con, con cúi mình tuân theo ý Chúa”.

Phong đặt xấp giấy tờ của nàng lên bàn, chỗ nàng đã ngủ ngày xưa. Anh như nhìn thấy trước mắt anh, người con gái ấy, má áp trên hai bàn tay đan nhau, chân xếp đoan trang với tà váy trải rộng chung quanh.

Nước mắt lăn trên khuôn mặt cứng cõi. Phong quay đi. Passport của nàng sẽ nằm đó, để mỗi khi nhìn nó, anh thấy lại dáng dấp thiên thần đã ngủ trong nhà anh ngày nào, đối với anh như vậy quá đủ.

Phong quả quyết đứng lên, hướng về tượng Chúa anh làm dấu, rồi nắm chặt tay kéo chiếc vali, anh đi. Những tháng ngày trước mặt sẽ thiếu vắng Bình Minh, thiếu vắng những hẹn hò nơi quán cũ, nhưng nàng có trong nhà anh, như vậy đủ rồi. Phong nhìn căn phòng vắng vẻ một lần nữa, mắt dừng lại rất lâu trên tấm passport.

Bình Minh, anh sẽ về, anh sẽ về uống trà với em.

Tạm biệt.

Nguồn: ttvnol.com

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 11/09/2009 7:51:29 CH

